

Proleter DEVİRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Nisan 2014 Sayı: 30

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Seçim sonuçları belli oldu. Ve AKP bir kez daha sandıktan birinci çıktı. Seçimlerde bir şeylerin değişeceğini umanları yine hüsrana uğratarak...

Aylardır Türkiye seçimlere kilitlenmişti. Yolsuzlukların, hırsızlıkların, artan baskı ve şiddetin hesabının sandıkta görüleceği, herkesin mutlaka oy kullanması gerektiği öylesine propaganda edildi ki, kitleler bu seçimde birçok şeyin değiştiğine inanırıldı. Ve yüzde 90'lara varan bir oranla, en yüksek katılımlı bir seçim gerçekleşti. Peki değişen ne oldu? Hiçbir şey!

Çünkü bu sistemde seçimler, kitlelerin duygu ve düşüncelerini, istek ve taleplerini ortaya çıkaran ve ona göre yönetim şeklini belirleyen bir araç değil; aksine her ne olursa olsun burjuva iktidarını ayakta tutan ve kitleleri sisteme bağlayan bir mekanizma olarak çalışmaktadır. Seçim sisteminden, adayların belirlenişine, oy pusulalarının hazırlanışından sayımına kadar her şey buna göre ayarlanmıştır. Her aşaması anti-demokratiktir ve her türlü hileye açıktır.

İşte bu seçimlerde de 40 ilden fazla yerde elektrik kesildi, sahte oy pusulaları bulundu, çöpe atılmış oy torbaları görüldü vb... Bu konuda 1500'den fazla tutanak tutulduğu söyleniyor. Keza seçim öncesi yine olmayan adreslerde binlerce sahte seçmen çıktı, önceden mühürlenmiş oy pusulalarıyla sandığa gelenler saptandı.

Saptandı da ne oldu? En fazla tutanak tutulup itirazlar yapıldı. Dostlar alış-verişte görsün misali, sonucu değiştirmeyecek yasal yollara başvuruldu. Ve hala "oy namustur", "demokrasinin simgesi sandıktır" yalanları söylenip duruyor...

Sayfa 2'de sürüyor



Haziran'dan Berkin'e... SON SÖZÜ HALK SÖYLEYECEK!

Tek başına bunlar bile, bir seçimin meşruluğunu, geçerliliğini ortadan kaldırmaya yeterlidir. Buna rağmen "seçmen iradesi" denilerek kutsanmakta, "gelecek seçimler" için umut tazelenmeye çalışılmaktadır.

Tüm düzen partileri, burjuva aydınlar, gazeteciler, kitlelerin hayal kırıklığını ve sandığa karşı artan güvensizliğini giderme telaşındalar. En büyük korkuları, kitlelerin haklarını sokakta aramaya başlamasıdır. O yüzden ne seçim takvimleri bitiyor, ne umut tacirlikleri... Ve sanki AKP kaybedince, her şey güllük-gülistanlık olacakmış gibi bir yanılsama yaratıyorlar.

Yıllardır süren seçim oyunundan biliyoruz ki, hangi parti kazanırsa kazansın, kaybeden hep işçi ve emekçiler oluyor. Ve ne zaman kitleler, meydanları doldurup hak ve özgürlükler kavgasını yükseltiyorlar, ancak o zaman egemenleri korkutup haklarını söke söke alabiliyorlar.

Son seçimlerde her adayın, "yeşil alan" ve "park" sözü vermesi, "her şeyi kitlelerle belirleyeceğiz" demesi, Haziran korkusu değil midir? Şimdi "önümüzdeki seçimlere bakalım" diyerek, kitleleri evlere hapsetme çabası, yeni ayaklanmaları durdurma telaşı değilse nedir?

Seçimlerin bize bir kez daha gösterdiği şey, kendi gücümüze güvenmemizdir. Seçimlerle, düzen partileriyle, ne yapılanların hesabı sorulur, ne de varolan sorunlarımız çözülür! Aksine onlara yenileri eklenir ve daha katmerli bir sömürü, baskı rejimi devam eder.

Bunun işaretleri şimdiden görülmeye başladı bile. Hükümet, artan dış borçları ve boşalan hazineyi, işçi ve emekçilerin sırtından çıkarmaya hazırlanıyor. Bir süredir kendini hissettiren ekonomik kriz, daha da derinleşmektedir. Resmi rakamlar bile işsizliğin arttığını söylüyor. İşsizlikle birlikte, başta gıda olmak üzere temel ihtiyaç maddelerinde görülen zamlar daha da artacaktır.

Seçim sonrasında bizi bekleyen bir diğer tehlike, Suriye ile savaşın tırmandırılmasıdır. Ortaya çıkan tapelerde görüldü ki, "Süleyman Şah Türbesi"ne yönelik bir saldırı tezgahlanarak Suriye'ye girmenin planları yapılıyor. MİT Müsteşarı Hakan Fidan,

"dört adam gönderirim, sekiz füze attırırım" diyerek, Türkiye'yi savaşa sokmak için ne tür provokasyonlar hazırladıklarını anlatıyor. İçteki toplumsal muhalefeti, dışa karşı savaşla bastırma, yıpranan Erdoğan imajını, "savaş kahramanı" payesiyle yenileme çabası içindeler.

Fakat seçimlerden AKP'nin galip çıkması, devletin içine düştüğü yönetim krizini ortadan kaldırmadı. Klikler arası çelişkiler tüm şiddetiyle sürüyor. Ne yolsuzluk-hırsızlık davaları ve tapeler bitecek, ne de cadı avları, operasyonlar...

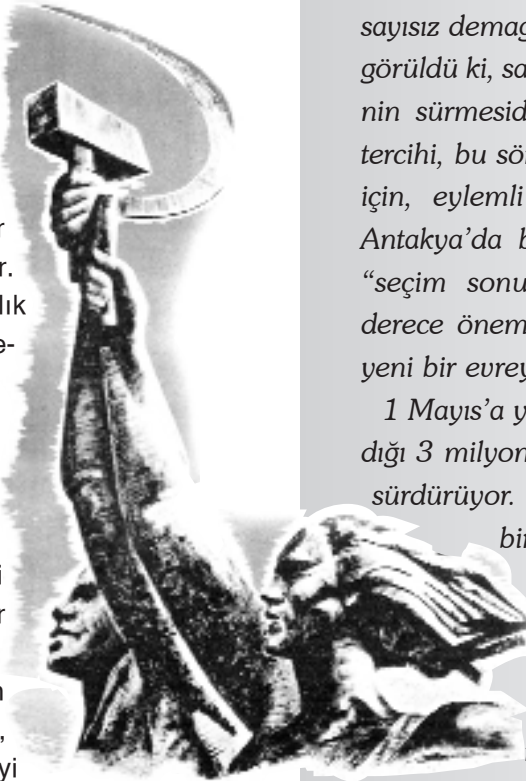
Ama daha önemlisi, bir yandan ekonomik kriz, bir yandan artan savaş tehlikesi ile, daha zorlu bir döneme girilmesidir. Kitleler, hakları için sokağa dökülmeyi, mücadele etmeyi öğrendi. Fakat halen büyük bir örgütsüzlük içinde. Ve egemenlerin bu kadar pervasız saldırısı, buna dayanıyor.

Hem hırsız, hem de katil olduğu tescillenmiş bir hükümetin, sandıktan bir kez daha çıkmış olmasının kıymeti harbiyesi yoktur. Haziran ayaklanmasından Berkin'in cenazesine, milyonlarca insan sokaklara çıktı ve "katil devlet" diye haykırdı.

Önümüz 1 Mayıs! İşçi ve emekçiler olarak gücümüzü ortaya koyacağımız gün!.. Şimdiden 1 Mayıs hazırlıklarına başlamalı ve her biçimde örgütlenmeliyiz.

Son seçimlerde bir kez daha görüldüğü gibi sandığın çözüm olmadığını; özgürlük, bağımsızlık ve demokrasiye ulaşmanın tek yolunun devrim olduğunu en geniş kesimlere yaymalıyız.

Örgütsüz bir halk yenilmeye mahkumdur! Devrim için durmaksızın örgütlenmeli, örgütlemeliyiz! Krizi, savaşı ve daha da artacak olan sömürü ve zulmü durdurmanın tek yolu budur.



Okurlara...

Merhaba,

Dergimiz yayına hazırlandığı sırada, seçim yolsuzlukları nedeniyle Ankara'daki YSK (Yüksek Seçim Kurulu) "nöbeti" yeni başlamıştı. Yolsuzlukları ve katliamlarıyla kitlelerin öfkesini ve nefretini kazanan AKP hükümetini devirmek için kitlelere "sandık" adres olarak gösterilmiş, "bir oy'un herşeyi değiştireceği" üzerine sayısız demagoji üretilmişti. Oysa bir kere daha görüldü ki, sandıktan çıkan şey, sömürü düzeninin sürmesidir. Ve kitleler, sandıkta yaptıkları tercihi, bu sömürü düzenine kabul ettirebilmek için, eylemli gücünü göstermek zorundadır. Antakya'da başlayan ve Ankara'ya sıçrayan "seçim sonuçlarını belirleme eylemleri" son derece önemlidir. Ve kitlelerin eylem hattında yeni bir evreyi göstermektedir.

1 Mayıs'a yaklaşırken, Berkin'in ayağa kaldırdığı 3 milyon kişinin devasa gücü hala etkisini sürdürüyor. Kitleler, katıldıkları her eylemde

biraz daha öğreniyor, biraz daha tecrübe kazanıyor, kolektifin gücünü biraz daha kuşanıyorlar. Bu yıl 1 Mayıs, Haziran Ayaklanması'ndan bu yana yükselen direnişin üzerine oturacak, savaşması ve kazanmasını öğrenen kitlelerin sokakları fethetmesiyle taçlanacaktır.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

30. sayıda

3	Seçim oyunu bitti, kitleler sokakta!
5	Berkin milyonların omuzunda
6	"Berkin'le uyandık"
7	"15'inde bir fidan, Berkin Elvan"
8	"Bir gider bin geliriz"
9	8 Mart'ta kadın-erkek birlikte mücadeleye
10	1 Mayıs'ta şalterler insin alanlara
11	İş kazası değil, cinayet
13	Greif işçileri kararlı: Mücadeleye devam
14	1 Mayıs'ta Taksim'e
16	1 Mayıs'ın kökenleri
17	Newroz ve mesajları
18	Antakya'da "seçim ve savaş" paneli
19	Gebze'de rantal dönüşüme karşı direniş
20	Kırım'da Rus hamlesi
21	Twitter yasaklandı, tweetler devam ediyor
22	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
23	Bir kitap: Mavi Defter
24	AKP savaş istiyor

Çöplerde çıkan oy torbaları... 40'tan fazla ilde saatler süren elektrik kesintisi... Enerji Bakanı'nın 40 ildeki kesintiyi "kedidir kedi" diyerek açıklamaya çalışması... Binlerce sandık usulsüzlüğü tutanağı... CHP'nin oy deposu ilçelerde, son hafta içinde seçmen listelerinden düşürülen binlerce seçmen... Seçimden bir gün önce Erdoğan'ın konuşma metninin "Cuma Hutbesi" adıyla camilerde okunması... İçişleri Bakanı'nın, gece ve sabaha karşı ilçe seçim kurullarına giderek sayıma doğrudan müdahale ettiğinin görülmesi... Seçim günü, iki haber ajansının verdiği rakamlar arasındaki uçurum... Ve bu koşullarda yapılan bir seçi-

mükerrer oy ve yolsuzluk gerçekleştirildi. En önemlisi, seçmen listelerinde "adres" bölümü ortadan kaldırıldı; sahte adreslere sahte seçmen kaydı yapıldığının farkedilmesi engellendi. Bu yolsuzluklara, Suriye'den gelen ve oy kullanma hakkı verilen 1 milyondan fazla mülteci de eklendi.

AKP'nin "ustalık" dönemindeki en büyük ustalığının, seçim yolsuzluğu olduğu çok net biçimde görüldü.

Ankara direniyor

Seçim günü yaşanan herşey, AKP'nin seçim hilelerinin ne kadar yaygın olduğunu gösteriyor. Sayım başladığı andan itibaren, bu hileler ayyuka çıktı. Genel olarak seçim günü

reformistlerin ve burjuva aydınların etkisiyle geriye düşmüştü.

Haziran Ayaklanması, somut-görünür kazanımları son derece sınırlı biçimde bitti; ancak geride çok büyük bir öfke ve kendi gücüne güven duygusu ile birlikte, devlete karşı mücadele tecrübesi bıraktı.

17 Aralık yolsuzluk operasyonu, AKP hükümetine karşı olan öfkeyi yeniden biletti. Ancak bu defa, düzen partileri "kararınızı sandıkta verin" sözüyle kitleleri düzene bağlamaya, seçimler üzerinden umut dağıtmaya başladılar. Bu beklenti, yolsuzluklara karşı güçlü eylemliliklerin ortaya çıkmasını engelledi. **Kitleler, "hangi adayı istediklerini" değil, "hangi adayı istemediklerini"; daha açık bir deyişle, "AKP'yi istemediklerini" belirtmek amacıyla sandığa gittiler.** "AKP gitsin de kim gelirse gelsin" düşüncesi baskın hale geldi. Öyle ki, CHP'nin MHP'li, AKP'li adayları göstermesi bile, daha mazur görüldü. Özellikle İstanbul ve Ankara'yı AKP'den almak, en büyük beklentiydi.

Fakat seçim sonuçları, bu beklentiyeye uygun olmadı. AKP, yüzde 45'ler gibi büyük bir oy oranıyla açık ara önde çıkmıştı. Dahası, İstanbul ve Ankara yine AKP'de kalmıştı. Üstelik Erdoğan zafer ilanı için "balkon"a çıktığında, "Bilal oğlan"dan Egemen Bağış'a kadar, adı yolsuzluk skandallarına karışmış isimler yanındaydı. Yani Erdoğan, seçim sonuçları ile yolsuzlukları da akladığını ilan ediyordu.

AKP gerçekten önemli büyükşehirleri kaybetseyi, kitleler belli düzeyde bir zafer kutlamasının arkasından, kendi yaşamlarına dönebilirlerdi. Ancak öyle olmadı. Seçim hilelerinin bugüne kadar rastlanmadık düzeydeki boyutu, yeni bir öfke dalgası yükseltti.

Başlangıçta hem burjuva aydınlar, hem de militan bir kitle hareketinden korkan CHP, "ne yapalım, bu seçmen AKP'ye oy veriyor" diyerek, hemen cumhurbaşkanlığı seçimlerini tartışmaya başladılar. Fakat **Ankara'da kitlenin kendiliğinden tepkisi, önce CHP'nin adayı Mansur Yavaş'ı harekete geçmek zorunda bıraktı; onun harekete geçmesi, daha fazla kitlenin bu işe sarılmasına neden oldu, sonuçta Ankara sokağa döküldü.**

Seçim oyunu bitti! Kitleler sokakta!

min galibi olarak çıkan AKP!

Geçtiğimiz seçimlerde, CHP milletvekili Atilla Kart, ülke genelinde 12 milyon "ölü" seçmenin kayıtlara eklendiğini tespit etmiş ve duyurmuştu. (Resmi seçmen sayısı 50 milyon civarındayken, 12 milyon sahte oy, zaten başta yüzde 24'lük bir fark yaratıyor.) Boş arsalara, boş evlere, 2-3 kişinin yaşadığı evlere, onlarca "ölü" seçmen kaydı yapılmıştı. Ve seçim günü, AKP'liler otobüslerle sandıktan sandığa taşınmış; herbirinin eline tutuşturulmuş çok sayıdaki kimliğe göre, pekçok sandıkta mükerrer oy kullanmışlardı. Üstelik "parmak boyası" uygulaması da kaldırıldığı için, bir kişinin, farklı sandıklarda onlarca kez oy kullanmasının önünde bir engel de kalmamıştı. Keza, seçim sonrasında kritik noktalarda elektrik kesintileri yaşanmış, oyların değiştirildiği yönünde pekçok veri ortaya çıkmıştı.

Bu seçimlerde de, seçimin galibi resmi kayıtlara göre AKP olarak görülüyor; ama özellikle **büyükşehirlerde ve tartışmalı noktalarda, gerçekte seçimin galibi seçim yolsuzlukları oldu.** Herzamankinden daha fazla ve daha gelişkin biçimde seçim hilesi,

akşam saat 9-10 civarında sonuçlar netleşmiş olurken, bu defa sonuçlar bir türlü netleşmedi. Üstelik sonuçlar açıklanmaya başladığında ortaya çıkan tablo, gecenin ilerleyen saatlerinde sürekli değişti; sabaha karşı, ilk görüntüden bambaşka bir tablo ortaya çıktı.

Hiçbir il ve ilçedeki seçim sonuçlarının doğru olmadığı, CHP'nin kazandığı yerlerde bile AKP'nin çok büyük yolsuzlukları olduğu tartışmasız biçimde, tarafsız bakan herkesin görebileceği kadar açıkça ortadaydı.

İşaret fişeği Ankara'da ateşlendi. Bazı ilçelerde kitlelerin seçim yolsuzluğuna tepki göstermesi üzerine, CHP adayı MHP'li Mansur Yavaş, seçim sonuçlarına itiraz etti. Ve Ankara ayağa kalktı. Arkasından, dergimiz yayına hazırlandığı sırada, pekçok il ve ilçede seçimlere itiraz haberleri yağmaya başladı.

Bu seçimlerin, kitle hareketinin dinamikleri açısından çok büyük önem taşıdığını çeşitli biçimlerde ifade etmiştik. Haziran Ayaklanması sırasında kitleler devlete olan tepkilerini ortaya koymuşlar, ancak eylemin başlangıç sloganı olan "Hükümet İstifa",

Bu seçimlerde de, seçimin galibi resmi kayıtlara göre AKP olarak görülüyor; ama özellikle büyükşehirlerde ve tartışmalı noktalarda, gerçekte seçimin galibi seçim yolsuzlukları oldu. Herzamankinden daha fazla ve daha gelişkin biçimde seçim hilesi, mükerrer oy ve yolsuzluk gerçekleştirildi. AKP'nin "ustalık" dönemindeki en büyük ustalığının, seçim yolsuzluğu olduğu çok net biçimde görüldü.

Aslında **bu yolu açan, Antakya olmuştur**. Antakya'nın Alevi kitlesi, Sadullah Ergin'in kazanmaması, kazandığı koşulda Alevi katliamı gerçekleştireceği beklentisine öylesine kitlenmişti ki, daha seçim akşamında, sayımın başlamasının hemen ardından sonuçların Sadullah Ergin'in lehine döndüğü anda, kitleler sokaklara döküldü. Suriye savaşı başladığından bu yana, yaşananların etkisiyle militan bir mücadele hattına sahip olan Antakya halkının bu eylemli tepkisinin daha da büyümesinden korkan devlet, hemen sonuçları değiştirdi ve Antakya'da, küçük bir oy farkıyla da olsa CHP kazandı.

Bu örnek, Melih Gökçek'ten kurtulmak konusunda büyük bir istek ve kararlılık taşıyan bütün Ankaralıların da yolunu açtı.

İstanbul ise bu konuda geride kaldı. Bunda asıl unsur, cemaate yakınlığı ile bilinen Sarıgül'ün geriye çeken tutumuydu. Cemaatçiler, seçimleri AKP'nin kazandığının açıklandığı anda sinerek geriye çekilmiş, Sarıgül de buna uygun davranmıştı. Kitleler ise, belediye başkanına karşı Ankara'dakine benzer çok özel bir öfke taşımayan, direnişe önderlik edecek bir gücün, direnişi ateşleyecek bir unsurun olmamasının etkisiyle, çok fazla harekete geçemediler.

Buna rağmen, AKP'nin kazandığı pek çok il ve ilçede itirazlar yapıldı. Her itiraz, bölgenin kitlesini harekete geçirdi. Bu hareket, devletin öngöremediği bir dalgaya dönüşme potansiyelini taşıyor.

CHP'nin yetersizliği

CHP elbette ki bir düzen partisidir. Hem de, **seçimlerden önce ABD'ye gidip icazet ve taktik alacak, cemaatin verdiği isimleri aday gösterecek, salt biraz fazla oy almak için "solcu" görüntüsünü bile terkederek faşist sembollere sarılacak kadar açık bir düzen partisi.**

Ancak CHP'nin kitle tabanında, belli düzeyde ulusalcı-laik kesimler olsa da, asıl yekunu demokrat-emekçi bir kitle oluşturmaktadır. Bu kitle Haziran direnişine de katılan ve AKP'ye karşı çatışan bir kitledir. Direnişin ardından, bu seçimlerde "AKP'yi yenme" duygusu doruk noktasına çıkmıştı. Ve AKP'yi gönderecek en güçlü aday olarak CHP görünüyordu. Bu duyguyla, **gerçekte CHP'yi eleştiren pek çok kesim, CHP'ye oy verdi.** Devrimci önderlikten yoksun olduğu için sisteme değil, sadece AKP'ye yönelen öfke, muhalif ve demokrat geniş kitlelerin, CHP'nin arkasından toplanmasına neden oldu.

Ancak CHP, kitlelerin bu güvenine ve talebine hazır olmadığını her biçimde gösterdi. En başta, seçilen adaylar, bunun göstergesi oldu. Dahası, Kılıçdaroğlu'nun Ankara'daki seçim çalışmasında MHP'lilerin karşısında faşist bir sembol olan kurt işaretini yapması, belkemicsizliğin en çarpıcı örneklerinden biri olarak siyaset tarihine geçti.



B u g ü n , İstanbul başta olmak üzere, seçim sonuçlarını değiştirmek için özel bir çabaya girişmemiş olması, CHP'nin fazla öne çıkmama tutumuyla bağlantılıdır. Sonuçta, **cemaate ve MHP'ye dayanarak bir güç toplamaya çalışırken, kitlelerin eylemli gücü CHP'yi korkutmaktadır.** Tıpkı Haziran günlerinde olduğu gibi, CHP, kitlelerin eylemi militanlaştığında, yangın-

söndürücü rolünü oynamaya başlamıştır. CHP, tüm düzen partileri gibi, kitlelerin eylemle hak almasını, sokakta zafer kazanmasını istememekte, bundan ürkmektedir.

BDP kazandı HDP kaybetti

Selahattin Demirtaş'ın, seçimlerden hemen sonra yaptığı basın toplantısında, **"AKP'nin kendilerine destek de köstek de olmadığını" söylemesi, seçim şaibelerinin bu kadar ayyuka çıktığı bir süreçte, en hafif deyimle talihsiz bir açıklamaydı.** Genel olarak AKP'nin zorda kaldığı zamanlarda, AKP'yi destekleyen tek güç olarak her kesimin eleştirisini alan BDP, bu sözlerle AKP'ye bir destek daha vermiş oldu.

Diğer taraftan, BDP seçimleri "demokratik özerklik konusunda bir referandum" olarak ilan etmişti ve bu sonuçlarla bir anlamda "Kürdistan haritası"nı çizebileceklerini düşünmüştü. **Seçim sonuçları ise, belli bir artışı barındırmakla birlikte, bekledikleri kadar parlak olmadı.**

Selahattin Demirtaş, 26 Mart tarihinde Cumhuriyet gazetesinde yayınlanan röportajında, hedeflerini "BDP ve HDP oy toplamının Türkiye genelinde yüzde 10'u bulacağı; şu anda 98 olan BDP'li belediyelerin sayısının 150'ye çıkacağını; 4 büyükşehir kazanacaklarını; kendilerinde olmayan Kars, Erzurum, Ağrı, Muş, Bitlis, Bingöl, Mardin, Urfa gibi belediyeleri alacaklarını" ifade ediyordu.

Bu hedeflerden bazılarını elde etmiş durumdadılar. Mesela Bitlis, Mardin ve Ağrı'da seçimleri BDP'nin kazanmış olması önemlidir. Keza Urfa gibi daha önce olmadıkları bir ilde, oylarının yüzde 30'a tırmanması da, buradaki çalışmanın etkili olduğunu gösteriyor. Diğer taraftan, "oy deposu" ve "kale" niteliği taşıyan Diyarbakır ve Hakkari gibi bazı illerde ciddi oy kayıplarının ortaya çıkması, birçok ilde Hüdapar'ın belirgin bir oy alması, AKP'nin özellikle Diyarbakır'da oyunu önemli düzeyde artırması üzerinde durmayı hak etmektedir.

Diğer taraftan, büyük umutlarla seçim öncesine yetiştirilen HDP, Kürt hareketinin umut ettiği gibi BDP'yi güçlendiren bir etki yaratmamış, **tersten zayıf karnına dönüşmüştür.** Özellikle İstanbul'daki adaylar üzerinden bir oy patlaması yapılacağı hesap edilmişti. Devrimci-demokrat çevrelerden çok geniş bir kesim HDP çatısında birleştirilmiş, Kürt hareketinin çekim alanına giren bu kesimlerin çalışmasının BDP'yi güçlendireceği hesap edilmişti. Oysa İstanbul'da, BDP'nin standart oyunun üzerine çıkılamadı; bu da büyük bir hayalkırıklığı yarattı.

Bugüne kadar BDP'nin Kürt illerinde "belediyecilik" adına çok somut icraatlar gerçekleştiremediği biliniyordu. Onun asıl gücünü, **bugün Rojava'da yükselen mücadele ve bu mücadelenin ülkeye yansımaları oluşturuyor.** Savaş ortamının yarattığı dinamiklere bağlı olarak Kürt hareketi büyümeye devam ediyor.

Bu yanı sıra, Kürt illerinde kapsamlı bir "belediyecilik" yapmaya fazla ihtiyaç da duymuyor. "Kürt olmak" ortak paydası ve "anadil kullanımı", "kadın hakları" gibi bazı ulusal-siyasal taleplerin ifadesi, bölgede BDP'nin güçlenmesini sağlamaya yetiyordu. Bu konuda BDP'ye dönük bütün eleştirilere rağmen, HDP aynı politikaları batıya taşımaya, bu politikalar üzerinden ilerlemeye çalıştı ve hezimet kaçınılmaz oldu. Özellikle İstanbul'da, CHP ile çatışmalı bir tutum ve CHP'ye oy verecek kitleleri küçümseyen-dışlayan bir üslup, HDP'nin seçim çalışmasını dinamitleyen, "ortada" duran kesimleri CHP lehine kemikleştiren bir etki yarattı.

BDP, ulusal taleplere odaklı kendi duruşunu sürdürmektedir. Kürt halkının mücadele gücüyle kazanımlarını büyütecek olanaklara da sahiptir. Ancak **siyasal duruşunu BDP'nin politik hattına eklemleyen HDP, yaşadığı seçim yenilgisinin ardından, önemli tartışmalara gebe.**

* * *

Eğer seçim sonuçları üzerinden başlayan eylemler sürerse, yeni bir halk hareketine dönüşebilir. Berkin'in cenazesinde sokaklara dökülen milyonlar, Haziran ruhunun sürdüğünü gösterdiler. Kitlelerin öfkesi dinmiş değil, aksine her gelişme ile daha da biliniyor ve daha büyük bir tepkiye dönüşüyor.

Bu seçimlerden de AKP'nin çeşitli dalaverelerle galip çıkması, seçimlere umut bağlayan kitlelerde hayal kırıklığına ve tepkilere yol açtı. Ve bu tepki sokaklara taşıdı.

Kitleler kazanımlarını sadece ve sadece eylemli güçleriyle elde edebileceklerini gördüler. AKP'yi sandıkta yenmenin mümkün olmadığını bu seçimlerde kesin biçimde anladılar. Bir kez daha haklarını aramak için sokağa çıktılar. Bu seçimlerin en önemli kazanımı bu olmuştur.

Ne yazık ki, hareket, devrimci bir önderliğe sahip olamamanın handikapını taşımaktadır. Devrimcilerin çıkarması gereken en önemli sonuç da budur.

Berkin milyonların omuzlarında sonsuzluğa uğurlandı

Haziran Ayaklanması sırasında 12 Haziran 2013'de Okmeydanı'nda polisin attığı gaz bombasının kafasına isabet etmesiyle komaya giren ve 269 gün direnen Berkin Elvan, 11 Mart'ta Okmeydanı Hastanesi'nde aramızdan ayrıldı.

Gün gün yaşam umudu olan Berkin, 269 gün içinde 16 kiloya kadar düştü. 11 Mart günü sabah 7.30'da öldüğünün duyulması üzerine, Berkin Elvan için kitleler sokaklara döküldü, hesap sorulmasını istedi, günlerce polisle çatıştı.

Okmeydanı Hastanesi'ne gelen yüzlerce kişi, Berkin'in şehit düştüğünü öğrenir öğrenmez hastane önündeki anayolu ve otobanı trafiğe kesti. Polisin attığı gaz bombalarına karşı direnen kitle, "Berkin Elvan ölümsüzdür", "15'inde bir fidan Berkin Elvan", "Katil devlet hesap verecek", "Faşizme karşı omuz omuza", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" sloganlarını attı. Kitlenin bir kısmı Okmeydanı Cemevi'ne yürürken, bir kısmı ise otopsinin yapılacağı Adli Tıp Kurumu'nun önüne gitti.

Berkin'in cenazesi, saat 14.00'te Adli Tıp Kurumu'nun önünden sloganlarla alınarak Okmeydanı'na getirildi. Okmeydanı'nda barikatlar kuran devrimciler ve halk, binlerle Berkin'in başında nöbet tuttu. Aynı gün Taksim, Kadıköy, Beşiktaş, Adana, Ankara, İzmir, Mersin, Antakya, Bursa, Denizli, Samsun, Çanakkale, Denizli, İzmit, Zonguldak, Trabzon, Artvin, Dersim, Erzincan, Kütahya, Manisa, Kayseri'nin şehir merkezlerinde çatışmalı eylemler yapıldı. Polislerin eyleme tomalı, gaz bombalı, plastik mermili saldırılarına, kitleler barikatlar kurarak, taşlarla, sapanlarla, molotoflarla ve havai fişeklerle karşılık verdi. 11 Mart'ta gerçekleşen eylemlerde, Türkiye genelinde 500'e yakın kişi gözaltına alındı. Berkin'in yoğun bakımda olduğu süre içinde öfkelerini biriktiren kitleler, bir kez daha meydanları ve sokakları zaptederek yaygın ve sert bir direniş örneği gösterdiler. Gece İstanbul'un semtlerinde devrimcilerin kurduğu barikatlı eylemler sabaha kadar devam etti.

12 Mart'ta ise kitleler sokaklara aktı ve Berkin'i uğurladı. İstanbul'daki cenaze törenine 3 milyona yakın insan katıldı. Okmeydanı'ndan Feriköy mezarlığına kadar 5 saatte yürüyen kitle, yol üstünde AKP, MHP ve CHP'ye ait seçim bürolarını dağıtırken, düzen partilerine ait materyalleri parçaladılar. Polis arabalarını ve bariyerleri yerle bir ettiler. Kitle yürüyüş boyunca sloganlarla geçtiği caddeleri inlettir. Proleter Devrimci Duruş, Halk Cephesi, ESP, Mücadele Birliği, Kaldıraç, DHF, Partizan, Devrimci Hareket, EÖC, HDP eyleme flamaları ve pankartlarıyla katılım gösterdiler.

Berkin Elvan Feriköy Mezarlığı'nda toprağa verildi. Mezar başında saygı duruşu yapıldı ve "Berkin Elvan ölümsüzdür", "Katil devlet hesap verecek", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları atıldı. Yapılan konuşmaların ardından Grup Yorum'un söylediği marşlarla cenaze töreni bitirildi. Cenaze törenine Haziran Ayaklanması'nda şehit düşenlerin aileleri de katılım gösterdiler.

İki gün süren cenaze boyunca en çok atılan sloganlardan biri de "Ağlama anne, evlatların burada" oldu. Berkin'in ailesinin yaşadığı büyük acı ve yürekleri dağılayan isyanı, cenaze için toplanan kitlenin bu sloganı atmasıyla karşılık buldu. Haziran şehitlerinin aileleri ise "Abilerine selam söyle Berkin" sözleriyle cenazeyi uğurladılar. Berkin, şehit abilerilerin yanındaki onurlu ve görkemli yerini, milyonlarca kişinin omuzlarında yükselerek aldı.

Berkin'in cenazesinin kaldırıldığı gün DİSK ve Belediye-İş sendikası iş bırakma çağrısı yaptı. Boğaziçi, İstanbul Üniversitesi, Marmara Üniversitesi, Yıldız Teknik Üniversitesi, İstanbul Teknik Üniversitesi, Galatasaray Üniversitesi, Bilgi Üniversitesi, Sabancı Üniversitesi, Koç Üniversitesi, ODTÜ, Ankara Üniversitesi, Hacettepe Üniversitesi, Anadolu Üniversitesi, Çukurova Üniversitesi, Ege Üniversitesi, Dokuz Eylül Üniversitesi, Bilkent Üniversitesi'nin de aralarında olduğu birçok üniversite ve liselerde öğrenciler dersleri boykot ettiler ve cenazeye katıldılar. Öğrenciler kitlesel ve çatışmalı

eylemler gerçekleştirerek Berkin'i selamladılar.

Cenaze töreni devam ettiği sırada Osmanbey'de Taksim'e yürümek için bekleyen kitleye polis tomalar, gaz bombaları ve plastik mermilerle saldırdı. Saldırı Nişantaşı, Kurtuluş, Ergenekon Caddesi ve Mecidiyeköy'e kadar uzandı. Osmanbey Metrosu önüne barikat kuran polisin saldırısına taşlarla karşılık veren kitle, saatlerce polisle çatıştı.

İstiklal Caddesi'ne çıkabilen Proleter Devrimci Duruş ve Devrimci Hareket'in saat 19.00'da başlattığı eyleme ise, İstiklal Caddesi üzerinde bekleyen kitlenin katılımı yoğun oldu. Yaklaşık yarım saat İstiklal Caddesi üzerinde devam eden çatışmalar, polisin yoğun saldırısı sonucu ara sokaklara kaydı. Ara sokaklara gaz bombası, plastik mermilerle ve akreplerle defalarca saldırı düzenlendi. Kitle ise, sloganlar atarak, taşlarla, havai fişeklerle ve sapanlarla direndi. Çevik kuvvet ve sivil polis, sopalarla saldırı düzenledi ve gözaltılar yaptı. Polisin attığı gaz bombaları sonucu 3 kişi ağır yaralandı.

İstiklal Caddesi üzerinde başlayan çatışmalar gece yarısına kadar Cihangir, Galatasaray'ın arka sokakları ve Tarlabası'nda devam etti. Çatışmalı eylemler aynı gün diğer illerde de uzun müddet devam etti. İstanbul'da Gazi Mahallesi, Nurtepe, Sarıgazi, Okmeydanı, İkitelli, 1 Mayıs, Gülsuyu mahallelerinde de çatışmalı eylemler 4 gün boyunca sürdü. Okmeydanı'nda cenazenin ardından toplanan sivil faşistlerin mahalleye saldırmak istemesi üzerine devrimciler silahla karşılık verdi ve sivil faşistlerden bir kişi öldü, iki kişi de yaralandı.

AKP'nin kışkırtmalarına rağmen kitle Berkin'i sahiplendi ve onu sonsuzluğa uğurladı.

Berkin'e devrim sözümüz var!

Berkin'in ölümüyle birlikte "Öğrenci Birliği" adına çıkarılan bildiriler, birçok lisede dağıtıldı. Liselerde ve üniversitelerde boykotlar oldu ve öğrenciler büyük oranda Berkin'in cenazesine ve eylemlerine katıldılar.

O günlerde dağıtılan bildirilerden birini kısaltarak yayınlıyoruz.



Gezi Parkı direnişi esnasında ekmek almaya giderken polisin hedef alarak kafasına ateş açması sonucu 269 gün komada kaldı. 269 gün ölüme direndi. Hala da direniyor. Çünkü ölen Berkin Elvan değildir! Ölen çürümüş düzendir! Berkin Elvan yaşıyor!

(...) Artık sözün bittiği yerdeyiz... Ya bu çürümüş düzeni yıkarız, ya da her gün ölmeye devam ederiz!

Liseli arkadaşlar, yoldaşlar!

Erken büyüyoruz! Bu düzen bizi erken büyütüyor. 13'ünde Ahmet olup kafamız makineye sıkışıp ölüyoruz! 14'ünde Ceylan oluyoruz, kafamıza kurşun yiyoruz! 14'ünde Berkin oluyoruz, kafamıza biber gazı sıkılarak ölüyoruz! Artık yeter! Hesap sorma zamanı!

Berkin bize "hesap sorun" diyor! Berkin bize "mücadele" diyor! Berkin bize "devrim" diyor!

Liseli arkadaşlar, yoldaşlar!

Örgütlü bir halk heptir, örgütsüz ise hiç! Bugün kardeşlerimiz ölüyorsa, bu zalimler örgütsüzlüğümüzden yararlanıyor. Bugün sömürülüyorsa, yok sayılıyorsa örgütsüzlüğümüzden... O zaman örgütleneceğiz, birleşeceğiz, karşılarına dikileceğiz!

Öğrenci Birlikleri'ne katılalım, örgütlenelim, yenilmez olalım!

Biz de varız bu kavgada, bizi yok sayamayacaksınız!

Örgütlenelim, birleşelim, Berkin'in hesabını soralım!

Öğrenci Birliği

11 Mart sabahı gencecik bir yürek, 269 günlük uykusundan milyonlarca yürekle uyandı. Dünyanın ve Türkiye'nin bir ucundan bir ucuna her tarafı saran bir nehir gibi akıp, denizine ulaştı.

Uykusuna daldığı 12 Haziran'dan beri, kendisi ile birlikte Mehmet Ayvaltaş'ı, Ali İsmail Korkmaz'ı, Ethem Sarısülük'ü, Ahmet Atakan'ı, Abdullah Cömert'i görmüştü belki de rüyalarında.

"15 yaş nedir ki yaşamın sözle çizilen anlamında / ya bir duygu selidir aralıksız yaşanan / ya da bir gençlik fırtınası..." dizeleri Aysel Zehir yoldaş için yazılmıştı. Berkin'in 14'ünde başlayan ve 15'inci yılına uzanan bir asırlık yaşamı için de uygun düşüyor. Ellerinde sapanıyla ve zafer işaretiyle nasıl da korkutmuş devlet erkanını, Tayyip Erdoğan'ı... Ve nasıl da yer etmiş milyonların bilincinde sessiz sedasız...

Bir öfke patlaması, bir isyan dalgasıyla döndü ekmek almaktan ve uyandı. Umutlarla yaşandı 269 günlük direniş. Her gün öfkeyle, Berkin'in gözlerinde dünyayı seyretmeyle. Onun kara gözlerindeki ve çocuk gülüşündeki kararlılık büyüdü dalga dalga. İşçilerin ve emekçilerin, gençlerin, yaşlıların, çocukların bilincinde ve yüreğinde patlama, ellerde taş, sapan ve molotoflarla ayaklandı korkuların üzerine...

Tarihler yeniden yazıldı; korkularından ne yapacaklarını şaşırانların, dengelerini yitirenlerin, 16 kilogramlık beden karşısında ezilmesine, çürümesine yol açtı. Berkin'in uyuyan bedeninde belki de romanlar, şiirler, şarkılar birikip akarken, karşısında duran devletten iğrençlik, korku ve sonlarını görmenin saldırganlığı yansyordu.

Berkin öldü ve devlet için "terörist" oldu. Tıpkı diğer Haziran şehitleri gibi... İşte Berkin'in ellerinde de sapan ve bilyeler vardı. O bilyeler ve sapan ki, onların tomaların, gaz bombalarının, plastik merminin, silahlarının karşısında, devasa bir cephanelik anlamına geliyordu. O fotoğraftaki kararlılık ki, onların uykularını kaçırıyor, acılı bir anneyi yuhlatabilecek kadar iğrençleşebiliyorlardı. Berkin'in annesi "oğlumun katili Tayyip" dedi ya, miting alanında Tayyip ağzından salyalar saçarak saldırıya geçti. Devletli şahsiyetlerden ardarda açıklamalar geldi. "Ekmek almaya gidenin elinde sapan ne arıyordu" dediler!..

İroniye bakın ki aynı devlet erkanı, Filistin'de İsrail'e karşı savaşan çocuklara öğüler dizebiliyorlar. Ve aynı devlet, Uğur Kaymaz'ları, Ceylan Önkolları makineli tüfeklerle katlediyor, suçu ilan ediyor. O gün Berkin'in elinde ekmek olsaydı dahi, "gaz bombalarının altında neden ekmek almaya gitti" diye de sorabilirdiniz. Siz saldırdıkça her türlü savaş aracımız sizi korkutacak.

Egemenler ve devlet için hepimiz teröristiz! Sokakta katlettiğiniz, hapsilere attığınız devrimciler de, greve çıkan işçiler de, özgürlüğünü savaşarak isteyen Kürt halkı da, okullarında her türlü resmi ve sivil faşist saldırıya direnen üniversiteli ve liseli gençlik de, çifte sömürüye karşı kavgaya en önde atılan kadınlarımız da... Biz de sizlerin sisteminizi korumak için her türlü katliamı yapan, hırsızlığı,

Berkin'le uyandık!

yozlaşmayı, çürümeyi karlarına kar katmak için burjuvaziyle birlikte yayan katiller olduğunuzu biliyoruz. Siz nasıl Berkin'in o bakışından, milyonların onu sahiplenişinden ve sokaklara akışından korkuyorsanız, bizler de o öfkeyle, kararlılıkla ve kitleselikle sisteminizi yıkacağız. Hiçbir silahınız engellemeyecek bunu.

O cenaze ki, ölen birinin değil, yaşayan ve tam da ayağa kalkan genç bir fidanın yürüyüşüydü. "15'inde bir fidan Berkin Elvan" büyüdü ve önce Abdullah'ı ve Ahmet'i aldı Hatay barikatlarından, 19 yaşında Ali İsmail'i kaldırdı ayağa Eskişehir sokaklarında. Ethem'in yüzündeki maskeyi temizledi ve yeniden taktı yüzüne. 1 Mayıs Mahallesi'ne gitti ve yattığı otobandan "kalk gidiyoruz" dedi Mehmet'e. Ve kendinden önce düşen devrimci abilerine el verdi, yürüdü omuz omuza. Onun büyüdüğü sokaklar ve oynadığı topraklar ki, bunca insanı bir arada görmedi hiç. Hazirandan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı ve olmayacak.

11 Mart sabahı uyandı Berkin. Okullarda boykot, emekçi semtlerde barikat, tiyatro salonlarında adı konulmayan skeç, sinema salonlarının beyaz perdesinde yeni çekilen bir film oldu. Dünyanın yaşanmamış tüm güzellikleri yaşanmaya başlandığı anda, tarihe mal olurlar. Ve bizler her zaman güzellikleri, umutları, coşkuyu, öfkeyi, yeni insanı temsil ettik. Ta ki, sömürünün, zulmün ortadan kalktığı, özgürlüğün ve insan için yaşatmanın kuru-lacağı güne kadar...

Miting alanlarında ağlamayı marifet sayanların sahtekarlıkları kendi iç savaşlarından ortaya çıkıyor. Mısır'daki Rabia'yı günlerce dilinden düşürmeyen ve ağlayan Tayyip'in Suudi Arabistan'dan gelen bir telefon görüşmesinin ardından, nasıl da damlaları kuruttuğunu hep birlikte gördük.

Bizler gülmeyi de ağlamayı da nasıl yaşacağımızı biliriz. Sizin karşısında gözyaşlarımız değil, öfkemiz, coşkumuz, kararlılığımız olacak. Tıpkı 19 Aralık'ta kurşunlarınıza karşı halaya durduğumuz gibi, tıpkı 1 Mayıs'larda düşenlerimiz pahasına Taksim meydanını zaptettiğimiz gibi ve hala sizi titretmeye devam eden Haziran ayaklanmasında olduğu gibi...

Biz gözyaşlarımızı erteledik ve onlar için ağlamayacağız, hesaplarını soracağız! Berkin'in elindeki sapan bizim ellerimizde korkunuz olmaya devam edecek! Ali İsmail'in "korkacaksınız, titreyeceksiniz"i yataklarınızda size rahat vermeyecek! Berkinlerimizin kara gözlerini göreceksiniz uykularınızda ve korkunuzdan zıplayacaksınız! O irin damlayan ağızlarınız ve tüm işçilere, emekçilere karşı her türlü saldırıyı planlayan beyinleriniz patlatılınca kadar, temsil ettiğiniz burjuva sınıfınız bu öfkeden kurtulamayacak! O zaman gözlerinizden akacak damlalar dahi sizi kurtaramayacak!

Şimdi Berkin mi terörist yoksa sizler mi? Bizim çocuklarımız mı kocaman yürekli, yoksa sizin hırsız

çocuklarınız mı? Bizlerin çocuklarının gemi alacak, ayakkabı kutusunu milyonlarla dolduracak çirkefliği de yozlaşması da olmayacak! Bizim çocuklarımız Berkin'in almaya gittiği ekmek gibi tertemiz ve taptaze kalacak, kirletmeyi başaramayacaksınız!

Berkin uyandı ve o gördüğünüz üzerine misket atılan mezarlık da bir isyan çağrısıdır artık. Oranın üzerinde çiçekler büyüyecek ve dünyayı saracak! Bizler Berkinleşerek daha da çoğalacağız ve özgür yarınlara doğru yürüyeceğiz!

"Gün bitse bile gökyüzünde / Günler daha mühürlenmedi / Ve zamanda gelecek daha bitmedi."



EN İYİ ÖĞRENCİ

"En iyi öğrenciydi

Sınıfının en iyisi.

En önde otururdu

Solda, pencerenin yanında.

Ufak tefekti.

Düz siyah saçları

Yanardı alev alev...

Çok iyi bir öğrenciydi

Bilirdi her dersi.

Öğretmeni

Kürsünün başında

Dimdik durup sordu mu

Bülbül kesilir

Yanıtlar verirdi, apaçık,

dosdoğru...

Bir gün

Bir subay girdi içeri.

Ve hemen orayı gösterdi,

Soldaki pencerenin

yanındaki yeri

Ve bağırdı:

"Tahtaya gel!

Dur orda

Ve söyle!

Tam karşılık ver sorularıma"

Bu işkence dersiydi...

"Buluştukların kimlerdi

Gizli gizli?"

"Kimin eviydi

Toplandığınız ev?"

"Ne verdiler sana?"

"Kime ilettin sen onu?"

Bu cesaret dersiydi

iyi bir öğrenciydi

Sınıfının en iyisi

Kalktı ve gitti

Durdu tahtanın yanında.

Tebeşir bulutları ortasında...

Ama hiçbir şey söylemedi.

Öylece, sessiz durdu.

Sınıfta sorguya çekildi.

Hiçbir şey söylemedi.

Dışarı çıkardılar.

Hiçbir şey söylemedi.

Çalarken tüfekler

Son okul zilini.

Hiçbir şey söylemedi.

Çok iyi bir öğrenciydi.

Hiçbir şey söylemedi.

Ve tam not aldı

Ölümsüzlük dersinden..."

"15'inde bir fidan, Berkin Elvan!"

Berkin için Antakya sokaklara döküldü

Yere düşen her can, içimizdeki öfke kabarcığını biriktiriyor, kabına sığmaz kılıyor....

Berkin bizim için kardeşten önce bir yoldaşı. 15 yaşına bizimle girdi Berkin ve biz bir yaşımıza daha onunla beraber girdik... Gezi Şehitlerinin içinde Ali İsmail'den sonra en çok onun yaşam müca-delesine, direnme azmine tanık olduk, onu vuran katillere inat... Onun gibi direnmeliydik barikatlarda, Abdullah Cömert gibi en önde dövüşmeli, Ahmet Atakan gibi en son geri çekilmeliydik.

Ülkenin dört bir yanında olduğu gibi Antakya Armutlu da döküldü sokaklara. Şehrin dört bir yanında gelen ve çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu kitle, Uğur Mumcu Meydanı'nda toplandı. Saat 19:00'da meydana dolmaya başladı, polisler hemen caddeyi trafiğe kestiler. "Bu daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Berkin Elvan Ölümsüzdür, Katil Polis Hesap Verecek" vb. pek çok slogan atıldı. Abdullah Cömert ve Ahmet Atakan'ın çatışarak düştüğü bu cadde de, insanlar da politikleşmiş ve devrimci bir disiplin oluşmuştu.

Ahmet Atakan'ın vurulduğu yere vardığımızda, "Ahmet Atakan Ölümsüzdür, Katiller Halka Hesap Verecek" gibi sloganlar daha güçlü yükseldi. Kitle bir hızlanıp bir duruyordu. Polis barikatıyla (her zaman olduğu gibi) Armutlu çıkışında karşılaştık. Çıkıştaki meydan panzer ve TOMA'larla doldurmuştu.

Kitle polisin üzerine yürüyerek onu geri çekilmeye zorladı. İlk hamlede polis en öndekilerden birini gözaltına aldı. Yaklaşık bir buçuk saat gözaltının bırakılması sloganlarla, ısıklarla protesto edildi, gözaltındaki arkadaşın darp edildiği öğrenilince polise karşı saldırıya geçildi. Cadde adeta bir savaş alanıydı artık. Hava fişekler ardı ardına patladı. Arkada kitlenin önemli bir bölümü vardı ve hemen barikat kurulmaya başlandı. Caddenin yanında yükselen duvar yıkıldı önce, sonra da duvarın arkasından ağaç kütükleri taşındı. Yakınlardaki bir inşaatın çimento, tuğla ve daha pek çok malzeme taşındı. Sloganlar patlıyor, yaralılar taşıyor ve insanlar sürekli birbirini kolluyordu. Hava sakin olduğundan gaz ara sokaklar çekilen kitleyi zorluyor, ancak her şeye rağmen TOMA'nın girişini engelleyen barikat caddede korunuyordu. Akrepler sürekli mahalleyi çevreleyen caddelerden içeriye doğru gaz fişekleri atıyordu. Bazen göz gözü görmüyordu, bazen de öyle bir gaz geliyordu ki duman yokken bile gözler yaşıyor, ciğerler yanıyordu. İnsanlar evlerinden limon atıyor, ihtiyacı olanlara ya da maskesi olmayanlara bez veriyordu. Gecenin ilerleyen saatlerine kadar çatışma devam etti ve gece yarısına doğru, ertesi gün tekrar toplanmak üzere dağılma kararı alındı.

Ertesi gün aynı şekilde toplanıp yürüyen kitle, polisin saldırısını beklemeden, polise havai fişeklerle saldırdı. Ardından geri çekilerek barikatlar kuruldu. Hazırlık bir önceki güne daha iyiydi. Bunu gören polis, mahalleyi gaza boğarak ara sokaklara

plastik mermi sıkmaya başladı. Tam bir abluka vardı. Ancak cevap gecikmedi. Barikat daha ileriye taşındı ve polise daha sert karşılık vermek için taş yağmuru ve sapanlar devreye girdi. Üç ana caddeye barikat kurulmuştu. Sloganlarla Abdullah Cömert'in vurulduğu yere kadar yürüyen kitle, tekrar buluşmak üzere dağıldı.

Adana'da Berkin eylemleri

Berkin'in şehit olduğu haberi

sabah saatlerinde haber kaynaklarına düşer düşmez, Adana'da Atatürk Parkı'nda toplanmak üzere çağrılar yapıldı. Devrimci kurumlar da kendi aralarında toplanarak akşam Atatürk Parkı'nda toplanmayı kararlaştırdı.

Akşam, saat 18.00 civarı binlerce insan Berkin için alana döküldü. Atatürk Parkı'nda birçok slogan atıldı. Daha sonra kitle Sular Meydanı'na yürümek isterken, polis ses bombası ve tazyikli saldırdı. Ve kitle de cadde üzerine kurduğu barikatlarla çatıştı. Saldırı sırasında, TOMA aracı geriye giderken DİHA muhabirini yaraladı.

Çatışma, kitlenin "Berkin'in katili AKP'nin polisi" sloganlarıyla geç saatlere kadar sürdü. Çatışmalar Akkapı, Denizli gibi mahallelere yayıldı.

Fransa'da bir ilk

Berkin Elvan'in şehit düşmesi, Fransa'nın

Troyes şehrinde de protesto edildi.

Proleter Devrimci Duruş okurlarının ve Alevi bileşenlerinin organize ettiği etkinliğe yaklaşık 80 kişi katıldı. Dağınık alanlarda yaşayan az sayıdaki devrimci demokrat ailelerin hemen hepsinin katılım gösterdiği eylem, şehrin merkezinde, Belediye'nin önünde gerçekleştirildi. Berkin Elvan'ın elle çizilen resmi ve "Berkin Elvan Ölümsüzdür" yazılı Türkçe Fransızca yazılı pankartımızla birlikte hazırlanan dövizler eşliğinde okunan Fransızca bildiriyile eylem gerçekleştirildi. Troyes şehri Napolyon'un şehri olarak bilinir. Yabancı halklara karşı genel olarak soğuk bir duruşun sergilendiği bu şehirde bu tür devrim-



ci anma ve etkinliklerin uzun zamandır organize edilmiş olması katılımın az olmasında etken olsa da, eylemimiz Türkiyeliler, özellikle gençler tarafından coşkuyla karşılandı.

Yaklaşık 1 saat süren eylemimiz özellikle Fransızca okunan bildiriden

sonra, yerli halkların da

ilgi odağı oldu. Eylemde Haziran direnişinde şehit olan Abdullah Cömert, Mehmet Ayvalıtaş, Medeni Yıldırım, Ethem Sarısülük, Ali İsmail Korkmaz, Ahmet Atakan, Hasan Ferit Gedik sloganlar eşliğinde anıldı.

Bir yoldaşın Türkçe olarak süreçle ilgili yaptığı konuşmadan sonra başka zamanlarda yapılacak eylemlerde yeniden buluşulması ve katılımların daha da güçlendirilmesi yönündeki çağrısıyla eylem sloganlar eşliğinde bitirildi. Eylem bittikten sonra çevre temizliği konusundaki duyarlı yaklaşımımız, yerli halklar üzerinde takdirlerle ve teşekkürlerle karşılandı.

Eylemimiz bölgenin yerel gazetesinde de haber niteliğinde fotoğraflı olarak yer aldı.

BERKİN ELVAN ÖLÜMSÜZDÜR!

YAŞASIN HALKLARIN ENTERNASYONALİST DAYANIŞMASI!

Üniversitelerde öğrenci eylemleri

Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Biga İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi 2. Sınıf öğrencisi Fatma Şen, yolun karşısına geçmek isterken, bir kamyonun çarpması sonucu öldü. Öğrenciler bu durumu protesto etmek için 25 Mart'ta eylem yaptılar. Yolu trafiğe kapatan öğrenciler, üst-geçidin kavşaktan 100 metre uzakta olduğunu, ama akşamları alkollü kişilerin çokluğu nedeniyle öğrencilerin oraları kullanamadığını belirterek önlem alınmasını istediler. Geçtiğimiz aylarda da Mersin Üniversitesi'nde yurtlarda kalan öğrenciler de arkadaşlarına araba çarpmasının ardından eylemler yapmıştı.

Zonguldak'ta KYK yurdunda 3 kişilik odalara ek yataklar konularak Fethullah Gülen'in yurtlarından öğrencilerin yerleştirilmesi protestolara yol açtı. Öğrenciler 24 Mart gecesi yurt önünde oturma eylemi yaptılar. Öğrenciler masaların kaldırılarak ek yatakların konulduğunu ve ders çalışabilecek bir ortamlarının kalmadığını söylediler. Telefonla KYK merkezile görüşen öğrenciler durumun düzeltileceğine ilişkin yazılı söz aldıktan sonra eylemi bitirdiler.

İTÜ öğrencileri ve asistanları ise geçtiğimiz haftalarda yayınlanan THY Yönetim Kurulu Başkanı Hamdi Topçu ve YÖK üyesi Naci Ağbal arasındaki tapeleri protesto etti. Tapelerde "İTÜ'nün ayarlandığı" ve YÖK'ten Hamdi Topçu'nun oğlu için kontenjan istediği ortaya çıkmıştı. 26 Mart'ta Maslak Kampüsü'ndeki Merkezi derslik önünde toplanan öğrenciler, dövizler ve pankartlarla sınıfları dolaşarak ses kayıtlarını dinlettiler ve boykot çağrısı yaptılar. Ardından bazı muhalif yayın organlarının katıldığı, Enver Aysever ve Ahmet Şık'ın konuşmacı olduğu desler yapıldı.



269 gün boyunca aklım bir şekilde Berkin'e dalıp gidiyordu. Zaman zaman iyi, zaman zaman kötü haberleriyle hep ondaydı.

Son günlerde durumunun iyi olmadığı haberlerini alıyorduk. Bir yandan devlete karşı çığ gibi büyüyen öfke, bir yanda da Berkin. Ölümüyle birlikte neler olabileceğini düşünemiyor, düşünmek de istemiyordum.

Ölüm haberini almadan bir gece öncesinde dostlarla konuşuyorduk, "ne olacak?" diye. "16 kilo kal-

“Bir gider bin geliriz”

mış..." Arada bir içimden "Bir Görüş Kabininde" türküsünü mırıldanıyordum. "Ne kadar da ufalmış beden / gözyaşıma sığdın sen / Açlık mı yemiş ömrünü yavrurum / al sütümü iç Berkin" Bütün gece neredeyse Berkin'i konuştuk. Herkes bir umut iyileşeceğini, aramıza döneceğini söylüyordu. Ama, katil devlet 2 metre mesafeden, hedef alıp tam da çocukluğundan vurmuştu Berkin'i!

Sabah Berkin'in ölüm haberiyle uyandık. O sabah evdeki herkes büyük bir öfke ve hüznle doldu. Yoldaşlarıma ulaştığımda çoktan Okmeydanı ve Adli Tıp'taydılar. Esnaflar kepenk kapattı, sendikalar grev ilan etti, insanlar Okmeydanı'na akın etti... Saatler geçtikçe il il eylem saatleri ve yerleri yayılıyor. "Bir Haziran Direnişi daha olur mu?" diye içinden geçiriyordu herkes.

Akşam Kadıköy'deydik. Herkes "yetti artık!" diyordu. Sokaklar "Berkin Elvan Ölümsüzdür!" diye yankılanıyordu. O gece her zamanki gibi üzerimize yine sayısız gaz kapsül, plastik mermi yağdırıp, tazyikli su sıkı faşist devlet. Türkiye'nin birçok şehrinde barikatlar ateşe verildi. Kimse kaçmıyordu, nefessiz kalana dek. Eve döndüğümüzde çok yorgunduk, ama öfkemiz hiç geçmemişti...

Ertesi gün öğle saatlerinde Okmeydanı'na vardığımızda kitle o kadar büyüktü ki... Başı Okmeydanı'ndaydı, ama sonu görünmüyordu. Şişli'ye geldiğimizde milyonlarca yürek olmuştuk. Verilen sayılara göre 3 milyon insan olduğu söyleniyor. Ve o 3 milyon insan, tek bir ağızdan "Berkin'in hesabını soracağız!" diyordu. Çevik Kuvvet'in önünden geçerken insanlar yüzlerini onlara dönüp "Katiller!" diye haykı-

yordu. Hayatım boyunca unutamayacağım, hüznün öfkeye dönüştüğü anlardan biriydi. Berkin hepimizin kardeşi, çocuğu, öğrencisi, arkadaşıydı. Katil devlet, katletmeye devam ediyor. Ve biz sokağa çıkmadığımız, sesimizi duyurmadığımız sürece de katletmeye devam edecek.

Cenazenin bitimine yakın arkadaşlarım arayıp Osmanbey-Şişli'de müdahalenin başladığını söylediğinde hiç de şaşırmadım. Cenaze sonrasında Taksim'de anma yapılması planlanmıştı. Faşist devlet sabahın erken saatlerinde Taksim'den Şişli'ye kadar nerdeyse her sokak başına polisi yerleştirmişti bile. Herkes Taksim'e gidebilmek için yollar deniyordu. Yine her köşe başı barikat ateşiyle aydınlanıyordu. Osmanbey'de müdahale devam ederken yoldaşlarımla Taksim'e çıkmıştık. Ne yazık ki o saate kadar gelebilen insan sayısı azdı. Yoldaşlar flamalarını çıkarıp hemen TOMA'nın karşısına geçti. Kitle yavaş yavaş çoğalmaya başladı, ama İstiklal Caddesi'nin her bir yanında ayrı bir müdahale oluyordu. Ama yine de kimse bir yere gitmedi ve mücadele etmeye, direnmeye devam etti... Bütün gece Taksim gaz altındaydı. Çevik katiller, devletin başındaki katillerin dilinden konuşuyordu. Hepsi her bir gaz kapsülü atışlarında, ayrı bir küfür ediyorlardı...

Evet, devlet bir canımızı, bir kardeşimizi daha katletti. Hem de 2 metre mesafeden, hedef alarak. Diğer birçok canımızın cenazesinde yaptığı gibi, yine cenazemizin üstüne gaz bombaları, plastik mermiler yağdırdı.

Şair Hasan Hüseyin Korkmazgil'in dediği gibi;

"Ekilir ekin geliriz / ezilir un geliriz

Bir gider / bin geliriz..."

Berkin Elvan Ölümsüzdür!

Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi şehitleri anıldı

11-15 Mart 1995 tarihinde devlet tarafından gerçekleştirilen katliama karşı yaşanan anti-faşist halk direnişinin 19. yılında, Gazi Mahallesi ve 1 Mayıs Mahallesi'nde yürüyüşler gerçekleştirildi.

Gazi'de 12 Mart'ta gerçekleşen yürüyüş ve anmalara binlerce kişi katıldı. 11 Mart'ta Berkin Elvan'ın ölüm haberinin gelmesinin ardından öfkenin büyük olduğu yürüyüş boyunca, kortejlerden "Katil devlet hesap verecek", "Gazi'nin hesabı sorulacak", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Anaların öfkesi katilleri boğacak", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atıldı.

Gazi'de bu yıl da üç ayrı anma yapıldı. İlk anmayı Gazi şehit aileleri ve Halk Cephesi, ikinci-sini HDP bileşenleri, son anmayı da Gazi 12 Mart Platformu (Proleter Devrimci Duruş, Devrimci Hareket, Demokratik Haklar Federasyonu ve Mücadele Birliği) gerçekleştirdi. Önceki yıllardan farklı olarak, anma öncesindeki yürüyüş birlikte gerçekleştirildi. Bu durum, fiilen ortaya çıktı. Gazi'deki anmanın arkasından Berkin Elvan'ın cenazesine katılmak isteyen kurumlar, yürüyüşü erken başlattılar. Yürüyüş sırasında tek bir kortej gibi arka arkaya dizilen devrimci-demokrat kurum-

lar, mezarlık anmasını sırayla ve birbirlerinin programının bitmesini bekleyerek gerçekleştirdiler.

Gazi 12 Mart Platformu, yürüyüşün ardından mezarlık önünde saygı duruşuyla anma programına başladı. Platform tarafından yapılan açıklamada, Gazi katliamının hesabının sorulması istendi. Proleter Devrimci Duruş da yürüyüşe pankartları ve Zeynep Poyraz-Hakan Çabuk'un resimlerinin bulunduğu dövizlerle katıldı. Kortejden "Yaşasın devrim ve sosyalizm", "Kurtuluş devrimde sosyalizmde", "Hakan-Zeynep yoldaşlar ölümsüzdür", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Katil devlet hesap verecek", "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Berkin Elvan ölümsüzdür" sloganları atıldı. PDD okurları Zeynep Poyraz'ın mezarı başında anma yaptı.

Gazi 12 Mart Platformu, anmadan günler önce Gazi Mahallesi'nde çağrı afişlemeleri yaptı.

Gazi direnişini destek eylemleri sırasında Ümraniye-1 Mayıs Mahallesi'nde şehit düşenler de 1 Mayıs Mahallesi'nde yapılan bir yürüyüşle anıldı.

PDD okurlarının da katıldığı yürüyüş, Cennet



Düğün Salonu önünde başladı. En önde Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi şehitlerinin resimlerinin bulunduğu pankart taşındı. 30 Ağustos Okulu'na kadar yapılan yürüyüşte sloganlar atıldı.

Haziran şehitlerinin de unutulmadığı yürüyüş sırasında, Mehmet Ayvalıtaş'ın vurulduğu yerde saygı duruşu yapıldı. 30 Ağustos Okulu'nun önündeki anma, saygı duruşuyla başladı. Basın açıklamasını 1 Mayıs Mahallesi'nde şehit düşen ihtilalci komünist Hakan Çabuk'un yeğeni Güney Çabuk okudu. Açıklamada, Gazi ve 1 Mayıs Mahallesi katliamlarının katillerinin hala yargılanmadığı, ancak bu katillerden ergeç hesap sorulacağı söylendi.

PDD okurları da 11-15 Mart'taki katliamın yıldönümünde semtlere afişlemeler yaptılar.

8 Mart'ta kadın-erkek birlikte mücadeleye!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, feministlerle devrimcilerin farklı bakış açıları ve farklı mücadele yöntemleriyle kutlanmaya devam ediyor. Bir burjuva ideolojisi olan feminizm, 8 Mart'ın özünü boşaltarak onu "dünya kadınlar günü"ne çevirmeye çalışıyor; emekçi erkekleri eylem alanından uzaklaştırıp burjuva kadınlarla birlikte eylem yaparak gerçek sınıf uzlaşmacı yüzünü gösteriyor. Devrimci 8 Mart ise, kadın ve erkek emekçilerin birlikte mücadelesiyle ve sınıfsal özüne uygun biçimde kutlanıyor.

İstanbul'da Devrimci 8 Mart Platformu Kadıköy'deydi

"Devrimci 8 Mart Platformu" Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde, Kadıköy'de yürüyüş ve basın açıklaması yaptı.

Proleter Devrimci Duruş, Emek ve Özgürlük Cephesi, Devrimci Hareket ve Halk Cephesi'nin oluşturdu-



ğu Platform bileşenleri, 8 Mart Cumartesi günü saat 16.00'da Kadıköy Altıyol'da toplandı. Pankartlar, fotoğraflar ve flamalarıyla yürüyüşe geçen kitle, "8 Mart kızıldır kızıl kalacak", "Kadın erkek elele mücadeleye", "Cinsel, ulusal,

sınıfsal sömürüye son", "Yaşasın 8 Mart", "Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz", "Faşizme karşı omuz omuza", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" sloganlarını attı.

Beşiktaş İskelesi'ne kadar yapılan yürüyüşün ardından, program saygı duruşuyla başladı. Platform adına yapılan açıklamada, kadınlar üzerinde artan siyasi, ekonomik ve sosyal baskılara değinildi. Kadının özgürleşmesinin yolunun, kadın ve erkeklerin birlikte mücadelesinden geçtiği söylendi. Grup Yorum ve Grup Adalılar'ın söylediği türküler ve marşlarla miting bitirildi.

Adana'da feminizme karşı devrimci 8 Mart

Adana'da 8 Mart etkinlikleri düzenlemek üzere, PDD, HC, BDSP, DHF ve DH'den oluşan Devrimci 8 Mart Platformu, hazırlıklarına Şubat ayı başında başladı. Özellikle kadın kitleler arasında feminizmin etkisini kırmak ve feminizm ile ideolojik hesaplaşma içinde olmak temel alındı.

Bu nedenle feministlerle ayrı etkinlikler örgütlendi. Bildiriler, ozalitler, ilanlar hazırlandı ve merkezi

yerler başta olmak üzere pekçok alanda dağıtıldı. Şakirpaşa Mahallesi'nde semt pazarında topluca bildiriler dağıtılırken, mahallenin belli bölgelerine ozalitler yapıştırıldı, ilanlar asıldı. Sesli propaganda örgütlendi. 8 Mart'tan bir hafta

önce yapılan etkinlikte, "Yolsuzluğa, Yoksulluğa, Sömürüye Ve Şiddete Karşı Kadın Erkek Elele Örgütlü Mücadeleye" pankartı asıldı, stantlar açıldı, müzik ve şiir dinletisi sunuldu.

8 Mart günü ise, İnönü Parkı'nda toplandı. Aynı pankart altında "Kadın erkek elele örgütlü mücadeleye", "8 Mart kızıldır, kızıl kalacak", "Yaşasın 8 Mart" sloganları atıldı.

Yapılan basın açıklamasının ardından halaylar çekildikten sonra dağıldı.



Antakya'da 8 Mart etkinliği

8 Mart'ı kutlamak için "Ali İsmail Korkmaz Halk Komitesi" tarafından bir etkinlik düzenlendi. Etkinlik afişlerle halka duyuruldu. Etkinlik için belirlenen salonun duvarlarına "Hareket etmeyen zincirlerini fark edemez!" "Emekçi kadınlar mücadeleye!" "TEDAŞ işçisi Hakan Ateş'in katili ücretli kölelik düzenidir!" "Hatay işçi sınıfından Greif'li sınıf kardeşlerine selam olsun!" yazıları asıldı. Çoğunluğu kadın olmak üzere etkinliğe birçok kişi katıldı.

Etkinlik, 8 Mart'ın tarihi hakkında kısa bir bilgi verilmesiyle başladı.

Ardından feminizmin etkisiyle "kadınlar günü" olarak kutlanan iki ayrı 8 Mart'ın farkı anlatıldı. 8 Mart'ın kadınların daha iyi iş koşulları ve çalışma saatlerinin azaltılması talebinden ortaya çıktığı hatırlatılarak, dünya emekçi kadınlar günü olarak kutlanmasının üzerinde duruldu.

Sonra bir skeç, şiir ve slayt gösterisi yapıldı. Slayt gösterisi konuşmaların görselleştirilmesi açısından ilgi çekti.

Etkinlik, kadının şu anki yaşantısı, toplumdaki yeri ve aslında nasıl olması gerektiği ile ilgili tartışmalarla devam etti. Toplantıya katılan kadın ve erkekler söz alarak konuyla ilgili düşüncelerini, örnekleri anlattılar. Kadın ve erkeğin mücadelede birbirlerini tanıdıkları ve güvendikleri belirtildi. Tekel direnişi örneği hatırlatılarak, kadın ve erkeğin yan yana nasıl mücadele ettiği, işi-aşı paylaştığı anlatıldı. Sistemin yarattığı eve hapsolmuş kadın ve bencil erkeğin aksine, mücadele içinde yan yana yürünebileceği ve gerçek eşitliğin orada sağlanacağı söylendi.

Etkinlik kurulacak kadın komitesine çağrıyla son buldu.



ÇHD'li avukatlar tahliye edildi



Geçtiğimiz yıl Çağdaş Hukukçular Derneği ÇHD üzerine yapılan operasyonlarda ÇHD başkanı olmak üzere birçok avukat tutuklanmıştı. Yaklaşık 14 ay tutuklu bulunan avukatlar, 21 Mart'ta tahliye edildiler.

Tahliye olduktan sonra İstanbul Barosu'nda bir basın açıklaması yapan avukatlar, ÇHD'nin kurulduğu tarih olan 1974'ten beri susmadığını ve susmayacağını bir kez daha yinelediler.

ÇHD Başkanı Selçuk Kozağaçlı, İstanbul Şubesi Başkanı Taylan Tanay, ÇHD üyeleri Ebru Timtik, Bartın Timtik ve Ganay Dağ'ın katıldığı basın açıklamasında Kozağaçlı, "Bizi yargılayan mahkemeleri hiçbir zaman tanımadık, tanımayacağız" dedi. Selçuk Kozağaçlı, devrimci tutsakların ve KCK davasından tutsakların hala içeride olduğunu hatırlatarak, "son politik tutsak, avukat, devrimci serbest bırakılana kadar kendimizi özgür hissetmiyoruz" dedi. Kendilerinin serbest bırakılmasında asıl faktörün Haziran direnişi olduğunun altını çizdi. "Son devrimci çıkana kadar özgür değiliz ve mücadelemiz sürecektir" dedi.

Taylan Tanay ise, Haziran direnişi sırasında "yeni bir Bastil yaşanır mı" diye beklediklerini belirttikten sonra, "bu ülkede devrimciler, sosyalistler, Kürtler, muhalifler her dönem katledildi, tutsak edildi. Bizim serbest bırakılmamız faşizmin bittiği anlamına gelmiyor" dedi.



1 MAYIS'TA ŞALTERLER İNSİN, ALANLARA!

"1 Mayıs işçinin emekçinin bayramı" diye başlar 1 Mayıs marşı. Ama bu bayram, ne bir karnaval ne de bir şenliktir. Çünkü 1 Mayıs, birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. İşçi ve emekçiler de 1 Mayıs'ın mücadele günü olduğunu bilirler ve öyle hazırlanırlar. İşte o gün yaklaşıyor. Dünyanın her yerinde işçi ve emekçiler, 1 Mayıs günü, sınıf düşmanı burjuvaziye karşı alanlara çıkacaklar, ortak taleplerini haykıracaklar, kavga bayrağını yükselecekler.

Milyonlar aç, servet bir avuç burjuvazide

1 Mayıs'a girerken emperyalist savaş giderek tırmanıyor. Daha Suriye'deki paylaşım savaşı bitmeden, Ukrayna'da işgaller başladı. Emperyalist tekeller doymak bilmiyor. Bunun için dünyayı kan gölüne çevirmekten sakınmıyorlar.

Bloomberg'in yayınladığı "Milyarderler Endeksi"ne göre, 2013'te dünyanın en zengin 300 kişisinin serveti, tam 524 milyar dolar artarak 3,6 trilyona ulaştı. Yine bir İngiliz hayır kurumu olan Oxfam Vakfı'nın Ocak 2014'te yayınladığı raporda, **dünyadaki servetin yaklaşık yarısının, nüfusun yüzde 1'inin elinde toplandığı belirtiliyor.** Dünyadaki en zengin yüzde 1'in serveti, 110 trilyon dolar.

Bir tarafta servet içinde safa sürenler, bir tarafta açlıktan ölen onbinler, açlıkla boğuşan milyonlar...

Birleşmiş Milletler Gıda Tarım Örgütü verilerine göre, 1 milyar insan açlıkla mücadele ediyor. Ve **her gün 5 yaşın altında 20 bin kişi ölüyor.**

Dünya nüfusunun beşte biri, günde kişi başına 1 dolardan daha az, 2,8 milyar kişi günde 2 dolardan daha az gelirle yaşamaya çalışıyor. Somali'de 2010-2012 yılları arasında, yarısı çocuk 260 bin kişi açlıktan öldü.

Türkiye'deki durum da, dünyanın bu halinden pek farklı değil.

Forbes dergisinin yayınladığı 'en zengin 100 Türk' verilerine göre; 'milyader Türk' sayısı 44, 'milyoner Türk' sayısı 66 bin 846'ya ulaşmış durumda. En zenginlerin toplam serveti 117,8 milyar dolar. Bu servetin 86 milyar doları, piramidin tepesindeki 28 aileye ait... Devletin resmi kurumu TÜİK'e göre bile, açlık sınırı bin liranın üzerindeyken, asgari ücret 846 lira! **Bir bakanın maaşı, 17 asgari ücret tutarında!**

Asgari ücretin belirlendiği günlerde, hükümetin yolsuzlukları ortaya döküldü.

Haziran ayaklanmasının ve Berkin Elvan cenazesinin ruhuyla hazırlanmalıyız 1 Mayıs'a. Sınıfın talepleri ile yolsuzluğa ve artan faşist baskılara karşı mücadele birlikte işlenmelidir. Haziran ayaklanmasında şehit düşenler sahiplenmeli, onları katledenlerden hesap sorulmalıdır. Öğrenci gençlik, Berkin Elvan cenazesinde gösterdiği gibi büyük bir katılımı 1 Mayıs alanlarına akmaladırlar. Emekçi semtler, yıkımlara karşı mücadelesini, 1 Mayıs'a taşımalıdır. 1 Mayıs'ta şalter inmeli, alanlar zapedilmelidir!

Evlerindeki ayakkabı kutularında ve kasalarda milyon dolarlar çıktı. Sadece yolsuzlukla gaspettikleri, milyonlarca asgari ücretlinin aldığı paraya bedel!

Milyonlar açlıkla boğuşurken, ülke gelirinin neredeyse hepsi, bir avuç burjuvazinin elinde toplanıyor. Bu arada işsizlik de almış başını gidiyor. Resmi veriler bile işsizliğin arttığını doğruluyor. **DİSK-AR, işsizlik oranının yaklaşık yüzde 20'ye ulaştığını belirtiyor.** Diğer yandan yasaları da arkalarına alan patronlar, esnek çalışma ve taşeron sistemi ile daha yoğun sömürüyü gerçekleştiriyor. Çalışma Bakanı'nın açıklamasına göre, 2002 yılında 387 bin olan taşeron işçi sayısı, 2013 yılında 2 milyonu geçmiş. **DİSK'in tespitine göre ise 6 milyon taşeron işçi bulunuyor.**

İşçi ve emekçiler ayakta

Gelir dağılımında bu denli uçurum varken, çalışma koşulları giderek ağırlaşıyor ve baskı, şiddet bu kadar artmışken, 1 Mayıs'ın bir karnaval şeklinde geçmesi mümkün mü?

Olmadığını ve olmayacağını bilmek için, son aylardaki işçi-emekçi eylemlerine bakmak bile yeterli. Dünyanın her yerinde işçi emekçiler, taleplerini militan eylemlerle haykırıyorlar. Yunanistan, Mart ayında genel grevlerle sarsıldı. Bosna-Hersek'te işçi emekçiler, hakları için ayaklandı, polis karakollarını, hükümet binalarını, belediye binalarını işgal ettiler.

Türkiye de bu yükselişin içerisinde. En son Berkin Elvan'ın cenazesi, halkın öfkesinin büyüklüğünü ortaya koydu. Milyonlar sokaklara çıktı, devletin kolluk güçleriyle militan çatışmalara girdiler. Artan devlet baskısı, yoksulluk, işsizlik, ağır çalışma koşulları, son aylarda ortaya dökülen yolsuzluklar, kitlelerin öfkesini taşırdı. Bunlara polisin vahşi saldırısı, yaptığı katliamlar ve bunların yargılanmamasını da eklemek gerekiyor.

Aslında Haziran ayaklanmasından bu yana kitleler

sokaklardan hiç çekilmedi. İşçilerin taşeronlara karşı, kamu emekçilerinin özlük hakları için, öğrencilerin parasız demokratik eğitim için, gecekonducuların yıkımlara karşı, Kürt halkının özgürlük mücadelesi, artan faşist saldırılara ve yolsuzluklara karşı mücadeleleri ile iç içe geçerek devam ediyor.

Bu yıl 1 Mayıs'a da damgasını vuran, AKP'de somutlanan devletin baskılarına ve yolsuzluklara karşı mücadele olacaktır. Elbette işçiler

emekçiler, başta taşeron sistemi, güvencesiz çalışma olmak üzere kendi özgün taleplerini de haykıracaklar. Fakat öne çıkan, hükümetin hırsızlığı ve katliamları olacak.

Haziran ayaklanmasında işçi emekçilerin örgütlü katılımı yok denecek kadar azdı. Genel grev yönü eksik kalmıştı. Berkin'in cenazesinde DİSK'in "iş durdurma" kararı, -öğle saatlerine denk getirilmesi yönüyle- ne yazık ki etkisizdi. Fakat işyerlerinde bildiri okunması, siyasi bir eylem olarak anlamıydı. Keza kamu emekçileri sendikalarının merkezi bir kararı olmamasına rağmen, kamu emekçilerinin azımsanmayacak şekilde cenazeye katılımları ve yıllar sonra liselilerin boykotu çok önemli gelişmelerdi.

Haziran ruhuyla 1 Mayıs'a!

Haziran ayaklanmasının ve Berkin Elvan cenazesinin ruhuyla hazırlanmalıyız 1 Mayıs'a.

En başta işçi sınıfı ağırlığını koymalıdır. Devrimci demokrat işçiler inisiyatif almalı, her fabrikada 1 Mayıs hazırlığına başlamalıdır. **Sınıfın talepleri ile yolsuzluğa ve artan faşist baskılara karşı mücadele birlikte işlenmelidir.** Bilinmelidir ki, yapılan yolsuzluklar, işçi ve emekçilerin alınterinden alınan paralarıdır. Keza Haziran ayaklanmasında şehit düşenler sahiplenmeli, onları katledenlerden ve bu emiri verenlerden hesap sorulmalıdır. "Katiller bulunsun hesap sorulsun" talebi, 1 Mayıs'ta da yükselen talep olmalıdır.

Öğrenci gençlik, Berkin Elvan cenazesinde gösterdiği gibi büyük bir katılımı 1 Mayıs'a hazırlanmalı ve 1 Mayıs alanlarına akmaladırlar. Emekçi semtler, yıkımlara karşı mücadelesini, 1 Mayıs'a taşımalı, işçi ve emekçilerle birleşerek hep birlikte kavga bayrağını daha da yükseltmelidirler.

Kısaca 1 Mayıs'ta şalter inmeli, alanlar zapedilmelidir! Faşizme, sömürüye, yolsuzluğa karşı, her yerde kızıl bayraklarımız dalgalanmalıdır! Sömürünün, savaşın, baskının son bulduğu devrim ve sosyalizm şiarıyla inlemelidir her taraf!

1 Mayıs, burjuvaziye işçi ve emekçinin gücünü bir kez daha göstermeli, onların korkularını daha da büyütmelidir!



Her yıl binlerce emekçi, çalışma koşulları sebebiyle hastalanıyor, sakatlanıyor ve ölüyor. Buna karşın çalışma hayatının denetimine ilişkin devlet mekanizmaları oldukça yetersiz. Patronların da iş kazalarını çoğunlukla örtbas etme girişimleri, iş kazası ve meslek hastalıklarına dair güvenilir bilgiye ulaşmayı engelliyor. Keza sendikaların pasif konumda olması, işçileri iş kazası ve meslek hastalıkları ile her gün onlarca kez karşı karşıya getiriyor.

Böyle bir ortamda üretim süreçlerinde yaşanan kazaları görünür kılmak için bağımsız gönüllü kuruluşlar ortaya çıkıyor. “İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi (İSİG) gibi... İSİG, işçilerin maruz kaldıkları meslek hastalıkları, kaza ve ölümleri raporlamayı, görünür kılmayı amaçlıyor. Kazaların engellenebileceğini düşünen meclis, işçi ölümlerini “cinayet” olarak niteliyor. İşçi cinayetleri konusunda kamuoyunu ve işçileri bilgilendirme adına çeşitli seminer ve eğitimler düzenleniyor. Kısaca sendikaların yapması gereken işleri, İSİG Meclisi üstlenmiş durumda. Üstelik İSİG Kadın Meclisi olarak çeşitli işçi havzalarına giderek gerçekleştirdikleri toplantılar, örgütsüz işçilere ulaşma konusunda da büyük bir olanaklar sağlıyor. Burada Meclis’in işçilere örgütlülük bilinci aşılması ve onları sendikalara yönlendirmesi hayati önem taşıyor. Toplantılara katılan işçilerin sendikal bilinç düzeyi değişiklik gösteriyor. Kimisi “*en kötü sendika dahi hiç örgütsüz olmaktan iyidir*” derken, kimisi sendikanın ne olduğu konusunda dahi fikir sahibi değil. Ancak toplantılara çok farklı sektörlerden ve farklı bilinç düzeylerinden birçok işçinin katılımını sağlamak büyük bir fırsat. Önemli olan bu katılımın devamlılığını sağlamak ve işçilerin haklarını savunmaları açısından örgütlü olmaları bilincini uyandırmak.

Meslek hastalıkları ve işyeri analizi denildiğinde, diğer önemli bir konu ise kadın işçilerin çalışma yaşamındaki konumları ile ilgili. Bilindiği gibi kadınların kapitalist emek süreçlerinde yaptığı işler, günlük algıda daha az riskli olarak kabul edilir. Ancak

gerçek öyle değil.

Dünyada iş cinayetleri

Uluslararası Çalışma Örgütü-İLO verilerine göre; dünyada yılda ortalama 2.3 milyon kişi, iş cinayetlerinden veya meslek hastalıklarından dolayı yaşamını kaybediyor. İşe bağlı ölümlerin beşte dördü meslek hastalığı nedeniyle oluyor. Yılda ortalama 270 milyon kişi, “iş kazaları”na maruz kalıyor. Yüzde 10’u kalıcı ya da uzun süreli sakatlıkla sonuçlanan 160 milyon meslek hastalığı vakası bildirilmektedir. Dünyadaki bütün ölümlerin yüzde 4’ü iş cinayetleri veya meslek hastalıkları sonucu olmaktadır. Halen işsiz olan işgücünün yüzde 30’u daha önceki işler sırasında meydana gelen “iş kazaları” veya meslek hastalıkları nedeniyle yeniden iş bulmakta güçlük çekmektedir.

Kaldı ki bu rakamlar resmi rakamlardır. Kayıt-dışı çalışma veya İLO’ya bildirilmeyen birçok iş cinayetinin işlendiği açıktır. Dolayısıyla gerçek rakamların çok daha fazla olduğu kesindir.

İş kazası değil cinayet!



Kapitalist düzende kadın, hem ev hayatında hem de ücretli çalıştığı işyerinde daha fazla sömürülmektedir. Bu durum kadının daha çok yorulmasına ve daha fazla risk altında olmasına sebep oluyor. Tüm bunlara ek olarak çalıştığı işyerinin fiziksel organizasyonunun da erkeklere göre düzenlenmesi, kadınların iş kazalarına uğrama risklerini arttırıyor. Emek ve meslek örgütlerinin çalışmalarında bu farkları göz önünde bulundurmaları gerekir

Sendikalara geldiğimizde, ellerinde hali hazırda bulunan binlerce üyelerinin meslek hastalıkları konusunda bilinçlendirmeleri zaten görevleri. Bu çok da zor değil. Fakat bu konuda sendikaların adım atmalarını beklemek yerine, bu boşluğu dolduracak adımlar atılmalı ve sendikaların da adım atmaları için zorlanmalı. İşçi sağlığı ve güvenliğini dert edinen tüm gruplar bunun yol ve yöntemlerini geliştirmek adına kafa yormalı.

Türkiye’de meslek hastalıkları konusunda pek araştırma yapılmıyor. Daha çok Avrupa Birliği’nin çıkardığı yönetmelikler kabul ediliyor.

Yurtdışında bu konu üzerinde çalışmalar mevcut, fakat onların türkçeye çevrilip incelenmesi de ayrı bir çaba gerektiriyor. Bunun yerine Türkiye’nin istihdam ve sektörel yapısına göre analiz yapmak elbette daha yararlı olacaktır. Dolayısıyla sendikaların mevcut parasal kaynaklarını daha üretken alanlara çevirmeleri gerekiyor. Konfederasyonlar düzeyinde düşünüldüğünde “İşçi sağlığı ve iş güvenliği laboratuvarı” oluşturmak çok da zor olmasa gerek. Meslek hastalıklarının araştırılması kesinlikle bilimsel bir çalışma ve bu konuda uzman kişiler gerektiriyor. Hemen hemen her sektör, kaza riskleri, analizi ve sonuçlarında farklılıklar göster-

mekteler. İşçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda sendikalar birlikte hareket etmeli. Elde edilen bilgi ve veriler, diğer sendikalarla ve işçilerle paylaşılmalı. Bu konuda atılacak ve belki de en önemli adım, kendi bünyelerinde oluşturacakları “işçi sağlığı ve iş güvenliği birimi” olacaktır. Bu alanda istihdam edilecek uzman, işçileri belli aralıklarla bilgilendirmeli ve rapor sunmalıdır. Bu uzman aynı zamanda üyelerin çalıştıkları işyerlerine gidip denetleme de yapabilir. Böyle bir durumdan patronların büyük bir rahatsızlık duyacağı açıktır. Bu da sendikaların bu konuda adım atmasını engelleyen bir unsur. O zaman devreye sendikaların kim için var olduğu sorusu giriyor.

Sendikaların kendi bünyelerinde istihdam edecekleri işçi sağlığı ve iş güvenliği uzmanı, sendikal eğitimi de etkileyecek bir dönüşüm yaratacaktır. Sendikalar zaten kendi üyelerine eğitim veriyorlar. Fakat bu eğitimlerin işçilerin sağlıklarını da kapsayacak düzeyde olmaması büyük bir eksiklik. Elbette eğitimlerinde bu konuya değinen sendikalar da var. Ancak bu konu sadece değinilemeyecek kadar kapsamlı bir konu. Eğitimlerin bu konuda uzman olan biri eşliğinde verilmesi gerekiyor. Her bir işçinin kendi çalıştığı sektörün taşıdığı risklerden haberdar olmaya hakkı var. Ve bu konu işveren ve devletin insafına bırakılamayacak kadar da ciddi.

Sendikaların bu konu üzerinde yapabilecekleri bir diğer önemli etki de Toplu İş Sözleşmeleriyle gerçekleşecektir. İşçi sağlığı ve iş güvenliği konusu toplu sözleşmelerde daha çok mevzuat hükümlerine atıfta bulunma şeklinde yer alıyor. Fakat sektörel olarak baktığımızda riskler çeşitlilik gösteriyor. Mevzuatın bu kadar ayrıntılı sorunlar için düzenlemeler getirmesi beklenemez. Bu durum da devreye iş sözleşmeleri giriyor. Sözleşme yapılan işyerinin bulunduğu sektöre göre sözleşmeye madde konulabilir. Düzenlemelerde yer almayan, ancak o sektör için gerekli olan teknik bir ihtiyaç sözleşmede yer alarak somutlaşabilir.

Tüm bunlar sendikaların yapması gereken ve yapmakta çok da zorlanmayacakları önlemler. İSİG Meclisi bu alanda yararlı işler yapıyor. Ancak çeşitli kurum ya da emek merkezli siyasi oluşumlarla sendikalara daha fazla baskı yapılmalı. Bunun yöntemleri geliştirilmeli. Basit önlemlerle engellenebilecek kazalar, işçi ölümleriyle sonuçlanıyor.

İSİG Meclisi’nin raporuna göre 2013 yılında en az 1235 işçi iş cinayetine kurban gitti. 2014 Ocak ayında en az 87, Şubat ayında ise en az 77 işçi hayatını kaybetmiştir. “En az” deniyor, çünkü kayıt dışılığın bu kadar fazla olduğu bir ülkede, gerçek rakamlara ulaşmak elbette hiç kolay değil.

Bütün yaşanan sakatlıkların ve ölümlerin sorumlusu, sermaye ve devlettir. Sendikaların da acilen bu konuyu gündemlerine taşıması ve çözüm yolları geliştirmesi gerekiyor. Çünkü bu cinayetler, çok basit önlemlerle engellenebilir. Ayrıca sendikalar da bu yönde meydana gelecek gelişmelerin, ülkenin işçi sağlığı ve iş güvenliği politikalarına da yön vereceği unutulmamalıdır.

Bir İSİG katılımcısı

Greif'te işgal sürüyor

İstanbul Hadımköy'de bulunan Greif çuval fabrikasında taşeron olarak çalışan işçilerin 10 Şubat'ta başlattıkları işgal eylemi sürüyor.

Greif 1877 yılında ABD'de kurulan bir fabrika. Oluklu mukavva, varil, çuval vb üretimi yapıyor. Uzun yıllar ABD içinde faaliyet yürüten tekeli, sonrasında Avrupa'ya açıldı ve Türkiye'de de 1989'dan sonra faaliyete geçti. Ünsa ve Sünjit adıyla üretim yapıyor. Buralarda yüzlerce işçi yoğun bir sömürü altında taşeron firmalarında çalıştırılıyor. Ünsa da dahil olmak üzere 44 taşeron şirket var ve işçiler yoğun bir sömürüye tabi tutuluyor. Daha önceki yıllarda fabrikada Öz İplik-İş sendikası örgütlüymüş. Ancak bu sendika patronla işbirliği yaparak, kadrolu işçilerin sayısının azalmasına ve taşeronun yerleşmesine neden olmuş. Baskıların artması üzerine DİSK Tekstil'de örgütlenen işçiler, aynı durumla karşılaşmamak için kendi örgütlülükleriyle direnişe başladılar.

İşkolu olarak tekstil işkolunda sayılan bu fabrikadaki üretimin tehlikeli kimyasallar içerdiği, dolayısıyla petro-kimya sektörü sayılması gerektiği de söyleniyor. Greif işçileri zehirli kimyasalların solunduğu tozlu ortamlarda ve uzun süreli çalışmaya tabi tutuluyor. Ayrıca taşeronla bağlı, iş güvencesinden yoksun ve asgari ücretle çalıştırılıyorlar. Türlü bahanelerle işten çıkartılıyorlar.

Bu koşullarda DİSK Tekstil İş'te örgütlenen Greif işçileri, TİS sürecinde taleplerini ortaya koydular. Bu taleplerin (taşeron sisteminin kaldırılması, ücretlerin iyileştirilmesi, ikramiyelerin artırılması) patron tarafından reddedilmesi ve "uzlaşmazlık zaptı"nın tutulması üzerine, işçiler fabrikayı işgal ettiler. Yaklaşık 600 işçi, günlerdir fabrikayı terk etmeden, kendi ürettikleri çuvaları yere sererek yatıyor. Fabrikanın ısıtması olmadığından, işçilerin çoğu soğuk algınlığı, sırt ağrısı gibi hastalıklarla karşı karşıya. Çeşitli kimyasallardan dolayı bir kısım işçide alerjik solunum sistemi hastalığı ve cilt problemleri ortaya çıkmış durumda. Bütün bu zorlu

koşullara rağmen işçiler taşeronluğa ve kölece çalışma koşullarına karşı direnişlerini sürdürüyorlar.

Sendikanın tutumunu da protesto eden Greif işçileri, 20 Mart'ta DİSK Tekstil-İş sendikasını işgal ettiler. Sendika ağası Rıdvan Budak çareyi polis çağırarak buldu. DİSK yöneticilerinin araya girmesi ile Budak şikayetini geri çekti. DİSK yöneticileri taleplerin karşılanması için destek vereceklerini söylediler, bunun üzerine işgal bitirildi. Ancak DİSK Tekstil hala oyalama taktiklerine ve patronla işbirliğine kadar varan tutumlarına devam ediyor.

DSB'den GREİF işçilerine ziyaret

PDD ve DSB olarak 23 Mart günü Greif işçilerini dayanışma ziyaretine gittik. Otoban kenarında "Greif işçisi yalnız değildir DSB" imzalı pankartımızı açarak yürümeye başladık. "Yaşasın sınıf dayanışması," "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni", "Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganlarını atarak fabrikanın giriş kapısına geldik.

Girişte kapı önünde bekleyen işçiler bizi alkış ve sloganlarla karşıladılar. Kapı önündeki 'hoş geldiniz' karşılamasından sonra, fabrika içerisine davet edildik. Daha fabrika bahçesine girerken sohbet başladı. Bizi karşılayan görevli işçilerden biri nereden geldiğimizi sorup elindeki deftere yazdı. Fabrika bahçesinde daha kalabalık işçiler bizi karşıladılar. Hemen temsilcilere haber verildi.

Esenyurt bölge temsilcisi Engin Yılgin'la direniş ve işgalin gidişatı yönünde konuştuk. Yılgin, Greif yönetimiyle yapılan son görüşmede; Greif yönetiminin taşeron sisteminin hepsini değil, sadece bir kısmını kaldıracaklarını söylediğini belirtti. Bu durumda taleplerinin karşılanmadığını, işgali devam ettireceklerini belirtti. Sendika yöneticilerinin direnişlerine sahip çıkmadıklarını belirten Yılgin, bunun için çabalarının sürdüğünü söyledi. Sendika yöneticile-



riyle işçi temsilcilerinin olduğu bir heyet oluşturduklarını, bu heyetin önümüzdeki hafta Greif yönetimi ile bir görüşme yapacağını söyledi.

Sendika yöneticilerine dönük işçilerin tepkileri oldukça yüksek. Hangi işçiyle konuştuysak, sendika yöneticilerine dönük şikayetlerini dile getirdiler. Hatta tepkileri, patrone daha çok sendika yönetimine dönük... Doğal olarak oluşan "yuvarlak masa" sohbetinde de, daha çok sendikaların durumu, sendikacıların tutumu konuşuldu. Sendikanın direniş sahip çıkmaması, haliyle direniş yerinin yiyecek içecek vb gibi masraflarını da dayanışmayla çözümlenmeyi getirmiş. İhtiyaçlar devrimci demokrat kurumlardan, kimi sendikalardan ve kitle örgütlerinden, duyarlı insanlardan karşılanıyor.

İşçiler, işgal eyleminin yanı sıra şirketin diğer fabrikaları önünde bazen eylemler yapıyorlar. Farklı eylem ve etkinliklere gidiyorlar. Günlük yaşamın örgütlenmesi ve etkinlik, eylem gibi faaliyetleri, günlük toplantılar yaparak kararlaştırıyorlar.

Ziyaretimiz oldukça doğal ve sıcak geçti. Etrafımızda toplanan işçiler dikkatli dinlediler. Bazen konuşmalara katıldılar.

Greif işçilerinin işgali kararlilikla devam ediyor. İşçilerle dayanışma da sürüyor. İşgalin başarıyla bitmesi için dayanışmanın daha da artması gerektiği açıktır. Özellikle sendikanın direniş sahibi çıkması, DİSK'in örgütlü olduğu işyerlerinde dayanışmayı artırması gerekiyor. Ve tabi ki, en önemlisi Greif patronunu zorda bırakan eylemlerin artırılmasıdır.

"Kaza" adı altında katliamlar yaşanıyor

Kapitalist sistem, işçi ve emekçi kanına doymuyor. Onların kaniyle-caniyle semiriyor. Fındık veya pamuk tarlası yolunda, maden ocaklarında, tersanelerde, fabrikalarda vb. her yerde katlediliyorlar.

Mart ayında da bu katliam sürdü. 20 Mart'ta Mersin'in Akdeniz ilçesinde işçileri taşıyan servis minibüsüne, Mersin-Adana seferini yapan tren

çarptı. Trenin



çarptığı servis minibüsündeki 10 işçi öldü, 4 işçi de yaralandı. Katliamın ardından yine servis minibüsü suçlandı. Şoförün hemzemin geçitte bekleyen görevlinin uyarılarına uymadığı söylendi. Ancak hemzemin geçitteki bariyerin neden kapalı olmadığı açıklanmadı.

Urfa'da bir inşaatta çalışan 16 yaşındaki Ali Fırat Belder 9. kattan düşerek öldü. Sömürünün en yoğun yaşandığı alanlardan biri olan inşaat sektöründe çocuk yaştaki işçiler çalıştırılmaya devam ettiği halde, hiçbir güvenlik önlemi alınmıyor.

Birkaç ay önce de okul harçlığını biriktirmek için inşaatlarda çalışan bir üniversite öğrencisi katledilmişti. Devasa binaların yapımında çalışan işçiler, temellerini kendi bedenleriyle sağlamlaştırmaya, burjuvazinin kar hırsına kurban olmaya devam ediyorlar.

Ölümlerin en yoğun yaşandığı iş alanı inşaat oldu. İnşaat sektöründe sadece Şubat ayında 17'si düşme sonucu 30 işçi katledildi. Ölen işçilerden 6'sı Suriyeli. Kaçak olarak çalıştırılan Suriyeli işçiler, burjuvazi için bulunmaz bir nimet oldu. Diğer yabancı işçiler gibi, hem düşük, hem de güvencesiz çalıştırılıyorlar.

İşçi katliamlarının en büyük nedenlerinden biri de taşeronlaşmanın almış olduğu boyuttur. Neredeyse her sektörde pıtrak gibi taşeron firma kurulmuş durumda. Üstelik organize sanayi bölgelerinde kurulu olan taşeron firmalar her türlü denetimden uzaklar. Düşük ücretlerle, güvencesiz çalıştırılmayla karşı karşıya olan işçiler, örgütlenme faaliyetlerine girdikleri anda da işten atılıyorlar.

İşçi ve emekçiler, ancak örgütlenerek işçi katliamlarının karşısında durabilirler. Sessiz kalmaya devam edildiği müddetçe, her türlü sefaleti yaşamının yanı sıra, bedenler de burjuvazinin karı için feda edilmeye devam edecektir.

Greif işçileri kararlı: “Mücadeleye devam!”

23 Mart'ta Greif işçileriyle yapılan röportajları yayınlıyoruz.

“Haklarımızı almadan çıkmayacağız!”

DSB: Çalışma koşulları nasıldı? Talepleriniz nedir?

Musa: Ücretler asgari ücret düzeyindeydi. Hatta onun bile altında. Onunla da bir insanın evini geçindirmesi imkansız. Onun üzerine 150 lira iyileştirme istedik. Yüzde 20 zam istedik. Onlar ilk altı ay için yüzde 9, ikinci altı ay için yüzde 7 ve diğer aylar için enflasyon oranı dediler. Biz onu kabul etmedik. Onlar bu tutumuza karşı, 3. gün kabul ettiği taşeronların kadroya alınması talebini reddetti. İlk görüşmelerde kabul ettikleri bir madde de direniş sürecindeki paraların geri verilmesiydi, sonraki görüşmelerde ondan da vazgeçtiler. O yüzden de komitede tartışıldı bu konu ve arkadaşlar “biz daha düşmedik” dediler ve talepleri daha da yükseğe çektiler. Taleplerimiz; yılda 4 maaş ikramiye. Sendikaya üye olan taşeronların kadroya alınması, ücret sorunları ve sosyal haklar.

Peki daha önceki TİS görüşmelerinde taslaklar hazırlanırken sendika işçilere sormuyor muydu?

Yok. Onlar” herşeyi biz kendimiz yapacağız” diyorlardı. Bize talepleri sormadıkları gibi, kendileri habersizce görüşüyorlarmış. Bir taslak belirlemişler ve onu bize sunmaya çalıştı İstanbul Esenyurt Şube Başkanı Kazım Doğan. O taslak üzerine Kazım Doğan'ı uzaklaştırdık.

Kaç yıldır çalışıyorsunuz?

7 yıldır çalışıyorum ama sürekli girdi-çıkıttı yaptılar. Geriye dönüp baktığımda birşey kazanmadığımı anladım ve bu mücadele içerisinde yer aldım. Bu bizim kazanılmış hakkımız ve onu almak lazım. Eminim ki biz bu haklarımızı almadan buradan çıkmayacağız.

“Direniş neleri başarabileceğimizi gösterdi”

Siz kaç yıldır burada çalışıyorsunuz? Sendikaya ne zamandır üyesiniz?

Oğuz: 4.5 yıldır çalışıyorum. Sendika üyeliği yeni başladı. Burada taşeronda çalışan 260 sendika üyesi var. Sendikayla ilgili daha önceden çok sıkıntılar vardı, ama işçiler olarak ağırlığımızı koyduk. Sendikaya iş yaptırmaya çalışıyoruz.

Peki bu süreçte en çok neyi kazandığınızı düşünüyorsunuz?

Birincisi dayanışma, sınıf mücadelesi, güven meselesi, birlik ve beraberlik. Birlik ve beraberlik içinde neleri başarabileceğimizi gördük. Sağlam bir yol gösterdi direniş. Başlangıçta çoğu arkadaşımız grevin ismini bilmiyordu. Öğrendikçe duyguları ve düşünceleri değişiyor, dayanışma ve güven içerisinde, nasıl mücadele etmesi gerektiğini fark ediyor. Grev böyle bir şeydir. İşçi sınıfı adına savaştır.

Buradaki yaşantınız nasıl?

Buraya ziyarete gelen dostlarımızla, Avrupa'dan ve Türkiye'den gönderilen yardımlarıyla ihtiyaçlarımızı karşılıyor ve direnişi sürdürüyoruz. Şu anda sıkıntımız yok ve her türlü zorluğa göğüs geriyoruz.

İşçi sınıfına bir mesaj vermek ister misin?

İşçi sınıfı köleliğe razı olmasın. Meşru haklarını savunması, dayanışma içinde olması ve sınıfına sahip çıkması lazım. Mücadeleye devam.

“Tek çare, grev, işgal, direniş”

Siz ne kadar zamandır burada çalışıyorsunuz?

Ahmet: Aslında resmi rakamlara bakılırsa iki aylık eleman bile değilim. Ancak 2007'de işbaşı yaptım. Ama sürekli giriş çıkış yapıldığı için, bir kez bir yılı doldurdum.

Taşeron sistemi yaygın bir şekilde uygulanıyor; buradaki taşeron sisteme karşı direniş ve sendikanın tutumunu anlatır mısınız?

Hem taşerona karşı hem sendikaya karşı direniş yapıyoruz. Burada önceden sadece 4-5 taşeron vardı. Şimdi iki fabrikada 44 taşeron firma var. Taşeron büyüdükçe sendikal haklar da elden alındı. Bunun tek çaresi, grev, işgal direniş oldu. Ben bütün işçi arkadaşlarımızın böyle bir duyguyu yaşamalarını isterim.



“Taşeron sistemine karşı mücadele ediyoruz”

Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgin:

TİS sürecimizin tıkanması sonucu fabrika komitemizin aldığı kararla burada bir işgal gerçekleşti. Sendikanın tutumu, işgali gayri meşru göstermek oldu. Bundan dolayı işçi arkadaşlarımızın sendikanın kendi sitesinde yazan yazıyı kaldırmaları yönünde talepleri oldu. Ne yazık ki, sendika yazıyı kaldırmadı. Bizler de sendikanın bu davranışına karşı tepki göstermeye karar verdik ve sendikada aslında bir nöbet görevi gerçekleştirdik. Görevlerini hatırlattık.

Biz direnişimizin ilk günlerinde tüm sendikaları ziyaret etmeye çalıştık. Buradaki direnişin öneminden bahsettik ve dayanışmaya çağırdık. DİSK de ziyaretler gerçekleştirdi, bir takım yardımlarda bulundular. Diğer konfederasyonlardan gelenler ve yardımda bulunanlar oldu. Ancak tam anlamıyla bir sahiplenmenin olduğunu söyleyemeyiz. Direnişimize destek, istediğimiz düzeyde olmasa da ihtiyaçlarımızı karşılama düzeyinde yardımcı oluyor bize.

Direnişi başlattığımızda fabrikaya daralıp kalmayacağız dedik. Patronun taleplerimizi kabul etmesi için çok yönlü eylemler yapacağız dedik ve patronun diğer fabrikalarının önünde de eylemler gerçekleştirdik. Bu süreçten

sonra da daha

yoğun eylemlilikler planlıyoruz. Sürekli eylemlilikler söz konusu.

Fabrika içerisindeki yaşamı komiteler düzenliyor. Günlük toplantılarla belirleniyor. Temizlik komitesi, güvenlik komitesi vb var. Bu anlamıyla işleyen bir düzen oluştu. Fabrika komitemizin gün içinde kararlar aldığı toplantılar yapılıyor. Bir taşeron sistemi olduğu için, taşeronda çalışan arkadaşlarımızla kadrolu arkadaşlarımız arasında ciddi bir iletişimsizlik vardı. Molalarda dahi ayrı ayrı oturuyorlardı. Birbirlerini tanımıyorlardı. Direniş başladıktan sonra muazzam bir kaynaşma oldu. Birçoğu da bunu ifade ettiler.

Buradaki mücadele tüm taşeron işçileri için de yürütülen bir mücadeledir. O anlamıyla taşeron sistemine karşı mücadelenin yaygınlaşması gerekiyor ve sistemin kaldırılması gerekiyor. İşçilerin yaşadıkları sorunlar, onların kendi mücadeleleriyle çözülecek. Özellikle taşeron sistemine karşı buradaki direnişin yol açıcı olduğunu düşünüyoruz. Direnişin ilk gününden beri bu dayanışmayı yükseltmeye çalışıyoruz. Sınıfı kendi talepleri etrafında örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz.

İşçi ve emekçilerin bayramı 1 Mayıs yaklaşıyor. Sınıfın enternasyonal bir günü olan 1 Mayıs, ülkemizde de hemen her dönem kutlandı ve gündemi belirleyen önemli bir gün oldu. 77 1 Mayısı başta olmak üzere birçok kez katliamlarla, ağır yaralanmalarla yoğun gözaltı ve tutuklamalarla karşılaştı. Ama her yıl yine aynı kararlılıkla işçi ve emekçiler, 1 Mayıs'ı kutladılar.

Ve 77'den bu yana "1 Mayıs Alanı" ilan edilen Taksim, devletle devrim güçlerinin çarpıştığı bir alan haline geldi. Bu 1 Mayıs'a da yasaklı Taksim ile giriliyor. Ve tabi biriken birçok sorunla...

Haziran'ın ruhuyla....

Son bir yıl içinde yaşananlar, 2014 1 Mayısı'nı birçok bakımdan daha önemli kılıyor. Bunların başında hiç kuşkusuz Haziran ayaklanması geliyor. Bu 1 Mayıs, Haziran ayaklanmasından sonra yaşanacak olan ilk 1 Mayıs olacak!

Geçen yıl 1 Mayıs, yasaklanan Taksim Meydanı'nı zaptetmek için dört bir yandan gelen kitleler üzerine polislin vahşi saldırısına tanık oldu. Fakat kitleler Taksim'i çevreleyen her yerde polisle çatıştı. Eskisinden farklı olarak sadece çatışmakla kalmadı, polislin üzerine üzerine yürüdü. O gün akşam saatlerine kadar çatışmalar sürdü.

Türkiye'de de 1 Mayıs'lar, Osmanlı döneminden itibaren kutlanmaktadır. Bazen yakaya takılan bir kırmızı karanfil, bazen fabrikada okunan bir bildiri, bazen şalterlerin inmesi ve alanların doldurulması biçiminde, ama mutlaka kutlanılmıştır.

77 1 Mayıs'ı başta olmak üzere, 1 Mayıslar'ın kana bulanmasına, onu bir korku gününe çeviren egemen sınıflara karşı, büyük bir kararlılıkla 1 Mayıs'a sahip çıkıldı. Sıkıyönetim ve cunta koşullarında bile, 1 Mayıs çeşitli biçimlerde kutlanıldı. 80 sonrası ilk olarak '89'da yeniden Taksim'e çıkma mücadelesi verildi. Yıllarca şehitler verildi, binlerce gözaltı ve tutuklamaya rağmen Taksim ısrarı sürdürüldü.

Taksim Meydanı, sokak sokak savaşılararak, fiilen açıldı. İlk olarak 2009 yılında girildi, ardından yasal olarak da Taksim, 1 Mayıs kutlamalarına açıldı. Bu, 1 Mayıs'ları özüne uygun kutlama iradesi gösterenlerin; "Taksim, 1 Mayıs alanıdır" diyenlerin ve bunu pratiğe geçirenlerin zaferiydi.

Her geçen yıl büyüyerek gelen kitleler, 2012 1 Mayısı'nda 1 milyonu buldu. Artan kitlesellik ve AKP'ye karşı yükselen tepkiler üzerine AKP hükümeti, geçtiğimiz yıl "inşaat" gerekçesiyle Taksim'i kapattı. Buna rağmen onbinlerce kişi Taksim'i zorladı ve saatlerce süren çatışmalar yaşandı. Taksim yasağı, Haziran ayaklanmasıyla fiilen yıkıldı. Ama hükümet aylardır Gezi Parkı'nı ve Taksim'i polis ablukasında tutuyor ve gösterilere izin vermiyor.

Bu yıl da kitleler 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak için toplanacak ve er-geç Taksim 1 Mayıs alanı olarak yeniden açılacak!

Katillerden, hırsızlardan hesap sormak için 1 MAYIS'TA TAKSİM'E!

Bu büyük kararlılık, gelecek günlerin çok farklı olacağını işaretledi. Diyebiliriz ki, Haziran ayaklanmasının ilk fişegi, 1 Mayıs'ta patladı. Haziran'ın ilk provası o gün yaşandı.

Nitekim bir ay sonra, Türkiye tarihinin en büyük halk ayaklanması patlak verdi. 2013 1 Mayısı, nasıl Haziran ayaklanmasını hazırlayan bir gün olduysa, 2014 1 Mayısı da Haziran'ın devamı ve onu daha ileri taşıyanı olmalı!

Geçen bir yıl içinde, ne Haziran ayaklanmasını doğuran nedenler ortadan kalktı, ne de ayaklanmanın talepleri... Daha da önemli, bu süre içerisinde 8 gencimiz, polislin kurşunu, gaz bombası ile katledildi, yüzlercesi gözünü kaybetti, ağır yaralandı... Bu 1 Mayıs, ilk başta Haziran şehitlerimizi anacağımız ve onların hesabını soracağımız bir gün olacak!

Haziran günlerinden Berkin'in cenazesine kadar, tüm ülkenin sokakları dolduran milyonlar, 1 Mayıs'ta yeniden çıkacak ve katillerin peşini bırakmadıklarını haykıracaklar!

Sınıfın gücüyle...

Haziran ayaklanmasının en önemli eksikliği, işçi sınıfının üretimden gelen gücüyle ağırlığını koyamamasıydı. İşçiler kendiliğinden alanlara aktı, fakat örgütlü bir güç olarak yer alamadılar. Kuşkusuz bunda en büyük faktör, işçi sınıfının örgütsüzlüğü, varolan sendikal örgütlerin ise, işbirlikçi-uzlaşmacı tutumlarıydı. Sendikal konfederasyonlar içinde DİSK ve KESK, Haziran direnişi sırasında "genel grev" ilan etmesine rağmen, üretimi durdurup tüm üyeleriyle alanlara çıkmadı.

Bu durum, Haziran'ın daha etkili olmasını ve zaferle sonuçlanmasını engelledi. Haziran direnişi bir kez daha gösterdi ki, işçi sınıfı önderliğinden yoksun bir halk hareketinin sınırları vardı ve bu sınırlar onun başarılı olmasını etkiliyordu.

Her halk hareketinde işçi sınıfının tutumu tayin edici bir role sahiptir. Bunun somut örneğini Mısır ve Tunus'ta da yaşadık.



1886'nın o destansı 1 Mayısı'nı hazırlayan günlerde, işçilerin dillerinden düşürmedikleri "8 saat şarkısı"nın sözleri:

*“Çok çalışmaktan yorulduk
Yaşamaya ancak yetecek kadar para
Düşünceye zaman yok.
Güneş ışığını hissetmek istiyoruz
Çiçekleri koklamak istiyoruz
Tanrının bunu istediğinden eminiz
Ve 8 saati alacağız
Doklardan, dükkân ve fabrikalardan
Güçlerimizi bir araya getirdik
8 saat çalışma,
8 saat dinlenme
8 saat uyku
Bunu başaracağız.”*

Sandıkta değil sokakta!

Bu 1 Mayıs'ın ayırt edici bir diğer özelliği, yerel seçimlerin hemen arkasına gelmesidir. Ve yerel seçimlerin bir genel seçim havasında geçmesidir.

Kitleler günlerce meydanları doldurdu, fakat ne zaman ki, işçiler genel grevle sokaklara indi, 40 yıllık diktatörler dayanamayıp yıkıldı. Fakat ne yazık ki, Türkiye'de bu gerçekleşemedi.

Sendikalar, Haziran ayaklanmasında olduğu gibi Berkin'in cenazesinde de gereken tavrı gösteremediler. DİSK "genel grev" demesine rağmen, bunu öğle tatilinde işyerinde bildiri okumakla sınırladı. KESK "iş durdurma" dediği halde, kokart takma eylemiyle yetindi.

Sadece kitlelerin milyonlar olup sokaklara aktığı böylesi kritik dönemlerde değil; sendikalar, kendilerini doğrudan ilgilendiren taşeron, iş cinayetleri, işçi kıyımı vb. durumlarda bile etkili bir mücadele yürütmüyor. Birçok yerde kendiliğinden direnişe geçen işçilere dahi sahip çıkmıyor. Bunun son örneğini Greif'de yaşadık.

İşçi sınıfının taban örgütlerinde örgütlenmek ve onlar aracılığıyla sendikaları zorlamak dışında seçeneği yok! 1 Mayıs'a doğru ilerleyen günlerde her işyerinde komiteler kurarak, sendikaları 1 Mayıs'ı adına uygun bir şekilde kutlamaya zorlamalıyız. Başta taşeron çalışma olmak üzere, artan işçi cinayetlerine, düşük ücrete, uzun çalışma saatlerine, sendikasız-sigortasız çalışmaya, işsizliğe karşı taleplerimizi yükseltmeli, sendikaları bu talepleri sahiplenmeye ve mücadelesini vermeye çağırmalıyız!

1 Mayıs'ta şalterleri indirip alanlara akmalı, sadece kendi taleplerimizi değil, tüm ezilen-sömürülen kesimlerin taleplerini de dile getirmeliyiz! İnsanlığın kurtuluşu, işçi sınıfının kurtuluşuyla mümkündür çünkü...

Dersanelerin kapatılmasıyla gün yüzüne çıkan AKP-Cemaat çekilmesi, "kirli çamaşırların" ortaya dökülmesine yol açtı. Ve 17 Aralık operasyonu ile AKP'li bakanların çocukları rüşvet ve yolsuzluktan gözaltına alındılar, tutuklandılar. Evlerinde para sayma makineleri, ayakkabı kutularında milyon dolarlar bulundu.

Haziran ayaklanmasıyla yıpranan hükümet, yolsuzluk iddialarıyla iyice zor duruma düştü.

Ardından Başbakan Erdoğan'ın oğlu Bilal'le telefon görüşme kayıtları ortaya çıktı. Erdoğan, oğlundan evdeki yaklaşık 1 milyar dolar olan paraları "sıfırlaması"nı istiyordu. Böylece Erdoğan ve AKP, yolsuzlukla, hırsızlıkla anılmaya başladı. Kitleler, ayakkabı kutularıyla eylemler yaptı, en sık atılan slogan "Hırsız Erdoğan" oldu.

Haziran direnişi sırasında kafasına aldığı bir gaz fişegi darbesiyle yaralanan ve tam 269 gün yoğun bakımda direnen Berkin Elvan, 11 Mart sabahı yaşamını yitirdi. 14 yaşındaki Berkin'in ölümü, kitlelerde büyük bir öfke patlamasına yol açtı. Milyonlar sokaklara döküldü, "Katil Erdoğan" sloganlarıyla yeri-göğü inletti.

Düzen partileri, kitlelerde artan bu öfke birikimini, sürekli 30 Mart'ta yapılacak olan yerel seçimlere ertelediler, AKP'nin seçimlerde biteceği propagandası yaptılar. Ve kitleler yüksek bir katılımı sandıklara gitti. Ama AKP, yine her tür seçim hilesini kullanarak yüzde 45 oy oranıyla açık ara önde çıktı.

Büyük bir hayal kırıklığı yaratan bu durum, önce şaşkınlığa ardından patlamaya yol açtı. Ankara'da kitle yeniden sokağa çıktı ve Yüksek Seçim Kurumu'nun önüne yığıldı. Ardından her yerde seçim sonuçlarına itirazlar ve eylemler başladı.

Seçim sonuçları bir kez daha gösterdi ki, çözüm sandıkta değil sokaktaydı! Kitlelerin kahreden ve yaratan gücü her şeyi belirliyordu. 2014 1 Mayısı, bu gücün bir kez daha kendini ortaya koyduğu, egemenleri titrettiği bir gün olacaktır!

Taksim 1 Mayıs alanıdır!

1 Mayıs, işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. Fakat sadece işçi sınıfının değil! Kaderini ona bağlamış diğer tüm emekçilerin de günüdür. Ve tabii işçi ve emekçilerin öncüleri olan komünist ve devrimcilerin günüdür!

Böyle olduğu içindir ki, 1 Mayıs tüm dünyada sadece işçi sınıfının değil, ezilen-sömürülen tüm kesimlerin sahiplendiği bir gün olmuştur. Bu durum ülkemiz için de geçerlidir. Ve yaklaşık son 10 yıldır AKP hükümetine muhalif olan tüm kesimlerin biraraya geldiği bir gün halini almıştır.

Elbette bu durum, AKP hükümetini fazlasıyla rahatsız etti. 2010 yılında Taksim'i 1 Mayıs'a açmak zorunda kalması ve ardından 1 Mayıs'ı tatil günü ilan etmesine karşın, geçen yıl "inşaat" gerekçesiyle kapatması boşuna değildir. Çünkü her yıl artan bir kitlesellikle Taksim Meydanı dolduruldu.

Taksim, AKP'nin bir lütfu değildir! 77'den bu yana onlarca şehit, binlerce yaralı ve tutsakla, kan ve can bedeli kazanılmıştır. Hiç bir yasak ve engel 1 Mayıs'ın Taksim'de kutlanmasını durduramaz! Önceki yıllarda olduğu gibi bu yıl da yüzbinler Taksim'e çıkmak için sokaklara dökülecektir. Ve o alan er-geç "1 Mayıs Alanı" olarak yasallaşacaktır!

Taleplerimizi haykırmak için 1 MAYIS'TA TAKSİM'E!

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!

1 Mayıs'ın kökenleri

Bir proleter bayram gününü, 8 saatlik iş gününü elde etme aracı olarak kullanma düşüncesi, ilk kez Avustralya'da doğdu. Avustralyalı işçiler, 1856'da bütün bir işgünü boyunca çalışmamaya ve o gün sekiz saatlik işgünü lehinde gösteriler yaparak, toplantılar ve eğlenceler düzenlemeye karar verdiler. Bu kutlamanın yapılacağı gün olarak da 21 Nisan tarihi saptandı. Avustralyalı işçiler bu kararı, yalnızca 1856'da uygulamaya niyetlenmişlerdi. Ama bu ilk kutlamanın Avustralyalı proleter kitleleri üzerinde çok büyük etkisi oldu, onları canlandırdı ve yeni ajitasyonlara yol açtı. Bu kutlamanın her yıl tekrarlanmasına karar verildi.

Gerçekten işçilere, kendi kendilerine kararlaştırdıkları bir anda, kitle halinde işi bırakmaktan daha fazla cesaret ve kendi gücüne güven duygusunu ne verebilir? Fabrikaların ve atölyelerin ebedi kölelerine, kendi öz birliklerini toplamaktan daha fazla ne cesaret verebilir? Böylece proleter bir kutlama günü düşüncesi hızla benimsendi ve Avustralya'dan diğer ülkelere yayılmaya başladı. Ta ki sonunda tüm proleter dünyasını fet-hedene dek.

Avustralyalı işçilerin örneğini ilk izleyen Amerikalılar oldu. 1886'da 1 Mayıs'ın evrensel bir iş bırakma günü olmasına karar verdiler. (Gün olarak bu tarihi belirlemelerinin, Amerika'da "mali yıl"ın başlangıcının 1 Mayıs olmasından kaynaklandığı söylenir-nba) 1 Mayıs'ta 200 bin Amerikalı işçi iş bıraktı ve 8 saatlik işgünü talebinde bulundular. Daha sonra uygulanan polisiye ve yasal baskılarla işçilerin bu gösteriyi tekrarlaması uzun yıllar boyunca engellendi. Yine de 1888'de bu yolda yeniden karar aldılar ve gelecek gösterinin 1 Mayıs 1890'da olmasını kararlaştırdılar.

Bu sırada Avrupa'daki işçi hareketi de güçlendi ve canlandı. Bu hareketin en güçlü ifadesi, 1889'da toplanan Uluslararası İşçiler Kongresi oldu. 400 delegenin katıldığı bu Kongre'de, 8 saatlik işgünü talebinin en başta yeralması gerektiği yolunda karar alındı. Bunun üzerine Fransız sendikalar temsilcisi Bordeaux'lu işçi Lavigne, bu talebin tüm ülkelerde evrensel bir iş bırakma ile dile getirilmesini teklif etti. Amerikan işçilerinin temsilcisi, yoldaşlarının 1 Mayıs 1890'da grev yapılması yolunda aldığı karara dikkat çekti ve Kongre bu tarihte uluslararası bir proletarya gününün kutlanmasına karar verdi.

Otuz yıl önce Avustralyalı işçiler, aslında yalnızca bir günlük kutlama düşünmüşlerdi. Kongre, tüm ülkelerin işçilerinin 1 Mayıs 1890'da 8 saatlik işgünü için hep birlikte gösteriler yapmasını kararlaştırdı. Kimse bu kutlamanın daha sonraki yıllarda da tekrarlanmasından söz etmedi. Doğal olarak kimse, bu düşüncenin bir şimşegin çakışı gibi başarı kazanacağını ve işçi sınıfı tarafından kısa zamanda benimseneceğini önceden göremezdi. Bununla birlikte 1 Mayıs'ın her yıl kutlanacak sürekli bir kurum haline getirilmesinin gerekliliğini herkesin kavraması ve hissetmesi için, 1 Mayıs'ın yalnızca bir kez kutlanması yeterli oldu.

İlk 1 Mayıs'ta 8 saatlik işgününün uygulanması talep edildi. Ama bu hedefe ulaştıktan sonra da 1 Mayıs'ın kutlanmasına son verilmedi. İşçilerin burjuvazi ve hakim sınıflar karşısındaki mücadelesi devam ettiği sürece ve tüm talepleri karşılanmadığı sürece, 1 Mayıs işçi sınıfının bu taleplerinin her yıl dile getirildiği gün olacaktır. Ve daha iyi günler doğduğunda, dünya işçi sınıfı kurtulduğunda, büyük olasılıkla insanlık, o zaman da 1 Mayıs'ı geçmişte verilen zorlu mücadelelerin ve çekilen acıların anısına yine kutlayacaktır.

Rosa Lüksemburg
Şubat 1894

(Spartakistler ne istiyor? Belge yay. Sf 37-38)



1 Mayıs'ı yaratan öncü işçiler

8 saatlik işgünü mücadelesini örgütleyen öncü işçiler; August Spies, Louis Lingg, George Engel, Adolph Fischer ve Albert Parsons, 1,5 yıl süren davada yargılandılar. Onlar, mahkemede sınıfın gerçek öncüleri olarak, sanık sandalyesinden tüm burjuvaziyi yargılandılar.

Bu süre boyunca işçiler, önderleri için sokakları doldurdu, onların idamını durdurmaya çalıştı. Buna rağmen dört işçi idam edildi. Louis Lingg ise, idam edilmeden önce hücrelerinde katledildi.

George Engel, karar duruşmasında şöyle bağırıyordu: "Hakları yalnız imtiyazlı olanlara göre ayarlayan ve işçilere hiç hak tanımayan hükümete karşı kim saygı duyabilir? Böyle bir hükümete saygım yok benim."

Adolph Fischer; "ölüme mahkum edilmemi protesto ediyorum, çünkü cinayet işlemedim, ancak fikirlerimden ötürü öleceksem, bir sözüm yok" diyordu.

August Spies idam sehpasından son kez haykırdı: "Öyle bir zaman gelecek ki, bizim suskunluğumuz, sizin bugün ipe çektiğiniz seslerden daha güçlü çıkacaktır!"

Albert Parsons ise, zindandayken çocuklarına yazdığı mektupta şöyle diyordu: "Benim hayatımı ve haksız ölümümü başkalarından öğreneceksiniz. Babanız özgürlük ve mutluluk uğruna gönüllü olarak canını verdi. Size miras olarak şerefli bir ad ve yerine getirilmiş bir görev bırakıyorum. Onu koruyun, bu yolda yürüyün..."

İşçiler, "8 saat hareketi" kazanmakta ne kadar kararlı ve birlik olduklarını damgalayacakları bir gün seçtiler kendilerine. 1 Mayıs! O gün ülke çapında örgütlenmişlerdi. Bütün Pinkerton (polis-hafiy) ordusu akın etmişti Chicago'ya. O gün kılına bile dokunmadılar işçilerin.

Ama 3 Mayıs günü, Kereste Sürücüler Sendikası bin kadar Mc Cormic işçisiyle fabrika önünde miting yaparken, olanlar oldu. 6 bin grevcinin önünden, grev kırıcılar fabrikadan çıkmaya başladılar. İşçiler kin doluydu onlara karşı. Sövdüler, üzerlerine yürüdüler. Bu sırada fabrika polisi ateş açtı işçilere.

Ertesi gün Hay Market önünde toplandılar. Kürsüden konuşma yapılırken, polislerin önüne, nereden geldiği belli olmayan bir bomba düştü. Provokasyon! Bir gün önce Mc Cormic önünde olanlar devede kulak kalırdı. İşçiler, eşleri, çocukları yaprak gibi dalgalandılar kurşun rüzgarlarıyla...

Yalnız işçiler silahsızdı o gün. Kim atmıştı bombayı?

Günler boyu caddeler karakola dönüştü Chicago'da. Gece yarısı baskınlarından, işkence makinalarından, sürüklenmelerden arta kalan, kan kokusu doldurdu havayı. Bir işçi tulumu görmeleri yeterliydi bunun için. Bulamadılar bombayı atanı. Çünkü asıl fail kendileriydi. Yine de bine yakın insanı tutukladılar. Bomba işini de en gözlerine kestirdikleri sekiz kişiye yıktılar. En başta da çok iyi tanıdıkları işçi önderi Parsons'a. Bomba atıldığında Hay Market önünde bile değildi, ama bunun hiçbir önemi yoktu.

Dava 1,5 yıl sürdü. 1,5 yıl boyunca tüm Chicago ayaktaydı. Sekiz öncü işçiden dördüne idam cezası kesildi. Parsons'dan özür dilekçesi imzalamasını istediler. Sınıf bilinçli bir işçi olarak bunu reddetti. Her biri son anlarına kadar, işçi sınıfının gerçek birer evladı gibi davrandılar. Cenazeler ardi arkası gelmeyen bir işçi seliyle kaldırıldı.

İşçi önderlerinin idamının ardından Amerikan İşçi Federasyonu AFL, 1888'de Saint Louise'de yaptığı kongrede, 8 saatlik çalışma süresi kabul edilene kadar, her yıl 1 Mayıs günü grev yapılmasını kararlaştırdı.

Engels'in önderliğinde 1899'da yapılan II. Enternasyonal Paris Kongresi'nde, AFL'nin önerisi üzerine, 8 saatlik işgünü mücadelesini desteklemek için, her 1 Mayıs'ta tüm dünyada eylemler örgütlenmesi kararı alındı. Ve 1 Mayıs, her yıl tüm dünyada işçi sınıfının uluslararası birlik-mücadele-dayanışma günü olarak kutlanmaya başladı.



ceği
orta-
daydı.

Fakat onu da
yapmadılar. Zaten
asıl amacın PKK'yi
tasfiye etmek olduğu,
“entergre süreci” oldu-
ğunu baştan ilan



muhatap olmaktan
çıkarıldığı” söylenerek,
“hükümetin bu sorunu
çözemeyeceği anlaşılmıştır”, “AKP her
bakımdan siyasal
işlevini yitirmiştir”
gibi tanımlamalar
yapıldı. Ve ardından Murat
Karayılan, “seçim
sonrası adım atılmaz-
sa süreç biter” dedi.
16 Mart'ta yayın-
lanan KCK dekle-

Newroz yaklaşık bir hafta boyunca başta Kürt illeri olmak üzere, yurdun dört bir yanında kutlandı. Bu yıl yerel seçimler öncesine denk gelen newroz, birçok yerde BDP ve HDP'nin seçim çalışmasının da bir parçası haline geldi. Bu partiler tarafından demokratik özerkliğe geçiş ve bir “referandum” olarak ele alınan seçimlere, kitlesel onay olarak gösterildi.

Newroz kutlamaları Kürt ulusal hareketi tarafından “Özgür önderlik, özgür Kürdistan” şiarıyla başlatıldı. Ve newroz alanlarında “Öcalan’a Özgürlük” talebiyle imza toplandı. Newroz arifesinde Öcalan’la ilgili AİHM kararı, Öcalan’ın hukuki durumunu yeniden gündeme taşıdı. Newroz kutlamalarında konuşan Leyla Zana, Öcalan’ın 2015 Newroz’unda özgür alacağını ifade etti.

Elbette her zaman olduğu gibi en büyük kutlama 21 Mart’ta Diyarbakır’da gerçekleşti. Yaklaşık 1 milyon kişinin katıldığı kutlamada, asıl beklenti, geçen yıl olduğu gibi Öcalan’ın İmralı’dan gönderdiği mesajı. Bu kez farklı olarak KCK Başkanı Cemil Bayık’ın mesajı da görüntülü bir şekilde canlı olarak yayınlandı.

AKP hükümetinin baskıcı-yasakçı uygulamaları ve son olarak ortaya dökülen yolsuzluklarıyla iyice sarsıldığı bir dönemde, Öcalan’ın mesajı daha fazla önem kazandı. “Çözüm süreci” denilen dönem içerisinde hükümetten beklenen adımların atılmaması üzerine PKK liderlerinin son günlerde artan hükümet karşıtı açıklamaları, Öcalan’ın mesajını merak konusu yaptı. Fakat **Öcalan, geçen yılın devamı niteliğindeki mesajıyla, bir kez daha AKP hükümetine soluk aldırdı.** “Hükümetin ağırdan alma, tek taraflı yürütme, yasal temelden kaçınma ve uzatma tutumuna rağmen” sürecin devam ettiğini ve etmesi gerektiğini vurguladı. “Darbelerden komplolardan” bahsederek, AKP-Cemaat çatışmasında AKP’den yana bir tutum aldığını yinelemiş oldu.

“Çözüm süreci”nde yaşananlar

Hatırlanacaktır **geçen yılki newroz mesajında Öcalan, “silahlı mücadele döneminin bittiği”ni, “silahların bırakılması aşamasına gelindiği” söylemişti. Hükümet ile uzun süredir devam eden diyalogların, müzakere aşamasına geldiği belirtilmiş ve bir “barış planı” oluşturulduğu açıklanmıştı.** Buna göre, PKK silahlı eylemlerine son verecek ve gerillalarını Türkiye sınırlarına çıkaracak, hükümet de “anayasal vatandaşlık” tanımını getirecek, KCK tutsaklarını serbest bırakacaktı. PKK buna uygun bir şekilde geri çekildiği halde, hükümet verdiği sözlerin hiçbirini tutmadı.

Hükümet bu vaatlerini yerine getirseydi de, bunun Kürt halkına barış ve özgürlük getirmeye-

etmişti. Sözde **barış görüşmelerinin yapıldığı dönemde Roboski’de Kürt köylüleri katledildi, Paris’te PKK liderlerinden Sakine Cansız’ın içinde olduğu üç kadın devrimci öldürüldü.** Ve geçen süre zarfında bunların sorumlularına dair hiçbir şey yapılmadı. Dahası, Roboski’de bombalamanın Başbakan’ın bilgisi ve onayı ile yapıldığı; keza Paris katlimanı gerçekleştiren katilin MİT tarafından görevlendirildiği ortaya çıktı.

Newrozdan bu yana geçen süre içerisinde, hiçbir talep karşılanmadığı gibi, Kürt halkı üzerindeki baskı ve şiddet devam etti. Kürt halkının her protestosu yine polis copu, gazı ve kurşulları ile bastırıldı. Buna rağmen “bu süre içinde kimsenin ölmediği” yalanını söylemeye devam ettiler. Oysa “kalekol” yapımlarını protesto sırasında öldürülen Medeni Yıldırım başta olmak üzere birçok Kürt genci katledildi. En son newroz gösterileri sırasında bile kafasına gaz fişegi atılan bir çocuk komaya girdi. Ayrıca baskı ve terör sadece Kürt halkıyla da sınırlı değildi. Haziran direnişinden bu yana Berkin Elvan’la birlikte 7 canımız gitti. Yüzlercesi ağır yaralandı, binlerce kişi gözaltına alındı, tutuklandı. Ergenekon adıyla tutuklanan kontrgerillacılar, Hrant Dink’in, Zirve yayınevinin katilleri serbest bırakılırken, KCK davasından yargılananlar “dağa çıkma ihtimali”nden içerde tutulmaya devam edildi. Hasta tutsaklar ölüme terk edildi. vb...

Bütün bunlar yaşanırken Kürt ulusal hareketi, “çözüm süreci”ne helal getirmemek adına, AKP hükümetine karşı yükselen toplumsal muhalefetin dışında durmaya özen gösterdi. Öyle ki, Türkiye tarihindeki en büyük halk ayaklanması olan Haziran direnişine bile mesafeli durdu. Ardından hükümetin ayyuka çıkan yolsuzlukları karşısında hayırhah bir tutum takındı. Hatta “yolsuzluklar bizi ilgilendirmez” türünden açıklamalar yaptı. Her ne kadar sonrasında bu tutumlarından dolayı özeleştirsel bir tavra girseler de, somut durumdaki hatalarını ortadan kaldırmadı. Ve AKP’nin en sıkıştığı dönemlerde sundukları desteklerle, genel olarak kitlelerin tepkisini çekmeyi durduramadı.

Newroz mesajının önemi

Gerek bu durum, gerekse AKP’nin giderek güç ve prestij kaybeden konumu, Kürt ulusal hareketinde AKP’ye karşı artan bir eleştireliliği getirdi. Son günlerde KCK adına yapılan açıklamalar, hükümeti hedef almaya başladı. Newroz öncesi KCK Yürütme Konseyi bir deklarasyon yayınladı. “*AKP hükümeti çözüm için adım atmamıştır... Bu fırsatı kendi hegemonyasını güçlendirmek için kullanmıştır*” şeklinde değerlendirmelerde bulundu. Bu durumun “AKP’yi

rasyonu ve ardından yapılan açıklamalar, Öcalan’ın Newroz mesajını daha önemli hale getirdi ve beklentiyi arttırdı. Çünkü Öcalan’ın da benzer açıklamalar yapması, “çözüm süreci”nin bitmesi anlamına geliyordu ki, bu AKP hükümetinin en önemli dayanaklarından birinin yıkılmasına ve düşüşünün daha da hızlanmasına yol açacaktı. Ancak Öcalan’ın Newroz öncesi BDP milletvekilleriyle olan görüşmelerinden, Newroz mesajının da içeriği az-çok belli olmuştu. **Öcalan, “yaşanan sıkıntıların ‘Müzakere Çerçeve Yasası’nın çıkmasıyla son bulacağını” ve “hükümetle olan görüşmelerin olumlu bir şekilde sürdüğünü” söylüyordu.** Newroz mesajı da bu çerçevede oldu. Zaten MİT’in ve AKP kurumlarının denetiminden geçen, hatta müdahale edilen bir mesajın farklı olması da beklenemezdi.

Bu durum, KCK ile Öcalan’ın farklı düşündüğü şeklinde yorumlara yol açtı. Fakat KCK Newroz değerlendirmesini yaptığı 23 Mart 2014 tarihli açıklamasında böyle bir farklılığın söz konusu olmadığını duyurdu. “*Bir halkın Önderinin esaret altında tutulması, o halkın esaret altında tutulmasıdır*” denilerek, bir kez daha Öcalan’ın özgürlüğüne vurgu yapıldı.

Newroz’dan üç gün önce Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi AİHM’in, “*Türkiye’nin hiçbir şekilde serbest bırakılmaya imkan vermeyen ömür boyu hapis cezasını*” Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesine aykırı bulması, “*ömür boyu hapis cezasının ömür boyu sosyal tecrit anlamına gelmediğini*” vurgulayarak Türkiye’yi 25 bin sterline mahkum etmesi, **Öcalan’ın yakın bir zamanda serbest kalacağına dair umutları arttırdı.** Keza aynı günlerde Öcalan’ın avukatları ve bazı KCK tutukluları tahliye edildiler.

* * *

Elbette **bütün bu kararlar, kitlelerin artan eylemlilikleri ve AKP’nin sıkışması üzerine geldi. Bugüne kadar olduğu gibi, bundan sonra da Kürt halkı taleplerini yine mücadele ile elde edecek.** Yasaklı newrozlardan, bugün milyonların katıldığı mitinglerle gerçekleşen newroz kutlamalarına gelinmesi gibi...

Öncesi bir yana, son bir yıldaki gelişmeler bile, bu devletin bırakalım Kürt sorununu çözmeyi, en demokratik talepleri bile tanımayacağını ortaya koydu. Bu durum, “**barış**”, “**çözüm**” denilen şeylerin **bu devletle masa başında yapılamayacağı, halkın mücadelesiyle sokakta gerçekleşeceğini bir kez daha kanıtladı.** “Çözüm süreci” adına AKP’ye verilen destekler, AKP’nin çöküşü durmaya çağı gibi, bu devletle yapılan her türlü barış, diyalog görüşmeleri -öncekilerde olduğu gibi- sonuçsuz kalacaktır... Ve son sözü, yine direnen halklar söyleyecektir.

Antakya'da "seçim ve savaş" paneli

Antakya'da yaklaşan seçimleri ve Ortadoğu'da süregelen savaşı tartışmak amacıyla bir panel düzenlendi. Ali İsmail Korkmaz Halk Komitesi tarafından, Ekinci Mahallesi'nde bir düğün salonunda gerçekleştirilen panele, yaklaşık 500 kişi katıldı.

Antakya'da hem seçim hem de savaş konusu, basitçe siyasal konular olmanın ötesinde, kitlenin yaşamının en önemli parçasını oluşturuyor. En başta savaşı doğrudan yaşıyorlar. 2012 yılından bu yana Suriye'deki savaş, Antakya'nın içinden görülebiliyor. Cihatçı çetelerin Antakya'da pervasızca gezmesi ve halka yönelik saldırganlıkları son dönemde epeyce azalmış durumda. Elbette ki, çeteler bölgeden silinmiş değil. Ancak Antakyalıların öfkesi ve direnişi, hem cihatçı çeteler, hem de onların koruyucusu AKP için öylesine güçlü bir tehdide dönüştü ki, onların gözönünden çekilmesi zorunlu hale geldi. Bir kısmı Antakya'nın köylerine ve Sünni bölgelerine konumlandırılmış, önemli bir kısmı ise Kilis-Antep hattına yayılmış durumda. Sonuçta bugün artık, silahlı, askeri giyimli El Kaideciler eskisi gibi sokaklarda rahatça gezemiyorlar.

Antakyalıların cihatçılara olan öfkelerinin, Suriye ve Esad'a olan manevi bağlarından kaynaklandığı düşünülür genellikle. Öyle ya, aynı etnik ve mezhepsel köken, hatta akrabalık ilişkileri, Antakya ile Suriye'yi güçlü bağlarla bağlamaktadır. Ancak yine de asıl neden bu değildir. Savaşın doğrudan kendi yaşamlarına sızması, kendilerinin tehdit altında kalmasıdır en önemli neden. 10 Mayıs 2013 günü Reyhanlı'da patlayan bomba, (ki, MİT tarafından Türkiye'yi savaşa sokma amaçlı patlatıldığı ortaya çıktı) savaşın Antakya'ya taşınmasına

neden olmuştu. Keza cihatçılar tarafından evleri basılan insanlardan, yaralı cihatçıları tedavi etmeye çalışırken Alevi olduğu için hakarete uğrayan doktorlara kadar, Antakya'da savaşın mağduru olmayan tek bir kişi bile kalmamıştır.

Haziran günlerinde Antakya'daki direnişin bu kadar güçlü olmasının, üç şehit birden verilmesinin nedeni de bu savaş karşıtlığıdır.

Seçimler de aynı gerekçeyle, her zamankinden farklı bir önem kazanmıştır o coğrafyada. AKP'nin adayının Adalet Bakanı Sadullah Ergin olması ve seçim propagandasının ana eksenini Alevi-Sünni karşıtlığı üzerine kurması, halk için en önemli sorundur. Öyle ki, salt bu nedenle, Antakya'da CHP'nin gücü ve oyu, seçim çalışmalarının başlamasından bu yana, giderek artmıştır. Üstelik CHP'nin adayının, eski AKP'li belediye başkanı Lütfi Savaş olmasına rağmen... Yani Antakya Büyükşehir'de (ilçelere ilişkin değerlendirme yapmıyoruz) AKP ile AKP çatışmaktadır; halk bu çaresizlik içinde seçimini yapmaya zorlanmaktadır. Ve tıpkı ülkenin genelinde olduğu gibi; "kazanmasını istedikleri" adayı belirlemek için değil, "kazanmamasını istedikleri" adayı belirlemek için oy kullanmaya mecbur bırakılmaktadırlar.

Ekinci'de düzenlenen panel, bu koşullar altında büyük bir ilgi gördü, düğün salonu tamamen doldu. Salonun çeşitli yerlerine ozalitler asılmıştı. Haziran şehitlerinin resimlerinin yer aldığı bir ozalit salonun en görünen yerinde duruyordu. DSB (Devrimci



Sendikal Birlik) imzalı Greif işçileriyle dayanışma sloganı asılmıştı. Panelistlerin arkasında ise, "Örgütlüysek herşeyiz, örgütsüzsek hiçbirşey" yazılı, PDD imzalı bir ozalit duruyor, ve en önemli mesajı veriyordu.

Berkin Elvan ve Haziran direnişinde şehit düşenler adına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı panel. Mahallenin liselileri, Berkin Elvan'ın şehit düşmesini canlandıran kısa bir skeç hazırlamıştı. Ardından, PDD adına yapılan konuşmada, en önemli unsurun, kolektif direnişimiz olduğu; bugüne kadar devletin Suriye'de savaşa girme çabalarının, Reyhanlı'da yaratılmaya çalışılan provakasyonun, kitlelerin direnişle durdurulduğu vurgulandı. Haziran direnişinin bundaki rolü ve Antakyalıların bu direnişteki yeri özellikle belirtildi. Ve bundan sonra da, seçimleri hangi parti kazanırsa kazansın, devlet savaşa girmek için hangi provakasyonları gerçekleştirirse gerçekleştirsin, işçi ve emekçilere dönük hangi ekonomik ve siyasi saldırıları yürütsün; kitlelerin kendi kolektif mücadele gücüne güvenmesi gerektiği, kendi kazanımlarını ancak bu mücadeleyle elde edebileceği anlatıldı.

Panelin arkasından, "Biz kazanacağız" şiiri okundu. Sonra yaklaşan muhtarlık seçimlerine ilişkin olarak "nasıl bir muhtarlık istiyoruz" sorusu tartışılmaya başlandı. Birçok kişi söz alarak muhtardan isteklerini ve beklentilerini sıraladı. Panele, mahallenin muhtar adayları da katılmıştı ve kendi programlarını anlatmak istiyorlardı. Ancak "bu defa söz halkta" denerek muhtarlara söz verilmedi, onların, halkın taleplerini dinlemesi ve buna göre programlarını gözden geçirmeleri istendi. Tartışmaların ardından öne sürülen talepler şöyle sıralandı. Kışın çamur deryası olan yolların yapılması, özellikle yazın sık sık su kesintisi yaşanan beldede su probleminin çözülmesi, kış aylarında sıkça yaşanan elektrik sıkıntısının giderilmesi, ambulans temin edilmesi, sağlık ocağının iyileştirilmesi, spor alanlarının açılması, kütüphane ve dernek ihtiyacının giderilmesi.

Panele Ali İsmail Korkmaz'ın ailesi de katıldı. Abisi Gürkan Korkmaz da söz alarak, Ekinci halkının, üniversitelerde okuyan kendi çocuklarına sahip çıkması, maddi ve manevi olarak onları desteklemesi gerektiğini hatırlattı.

Panel müzik dinletisi ile sona erdi. Müzik dinletisinde "Büyü de baban sana", "Bir oğul büyüttümelisin", "Fabrika kızı" ve "Avusturya işçi marşı" çalındı, bazı bölümler kitleyle beraber söylendi. Katılan kitle, kendi düşünce ve beklentilerinin ifade edilmiş biçiminden memnun biçimde ve coşkuyla ayrıldı.

Bir çocuk daha gaz bombasıyla yaralandı

Diyarbakır'ın Silvan ilçesinde BDP'nin 25 Mart'ta düzenlediği mitingin ardından polis, gaz bombasıyla 10 yaşındaki Mehmet Ezer'i kafasından vurdu.

Gaz bombası yüzünden son olarak Berkin Elvan'ın öldüğü bir dönemde, polis, gaz bombalarını hedef gözeterek atmaya devam ediyor.

Mehmet Ezer'in gaz bombasıyla ağır yaralanmasının ardından BDP, Silvan'da protesto eylemi gerçekleştirdi. 26 Mart'ta ise İstanbul'da Beşiktaş'ta, Ankara'da eylemler yapıldı ve sorumluların bulunup cezalandırılması istendi. KESK'liler ise Galatasaray Lisesi'nde gaz bombalarının yasaklanması için basın açıklaması yaptı.

Resmi-sivil faşist saldırılar, gözaltılar...

24 Mart günü ise polis Okmeydanı, Nurtepe ve Gazi Mahallesi'nde devrimcilerin evlerini bastı. Berkin'in cenazesinden sonra Okmeydanı'na saldırmaya kalkan sivil faşist grubun içinde yer alan Burak Karamanoğlu açılan ateş sonucu ölmüştü. Bunun üzerine düzenlenen baskınlarda Berkin Elvan'ın vurulduğu anı gören ve mahkemeye şahitlik başvurusu yapan birisinin de olduğu 8 devrimci gözaltına alındı. Gözaltıları protesto etmek için yürüyüş yapıldı.

Ankara'da Batıkent'te seçim faaliyetleri yürüten BDSP'lilere metro çıkışında sivil faşistler saldırdı. 2 BDSP'li yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Saldırının duyulmasının ardından yüzlerce kişi Batıkent Metrosu'nda toplandı ve AKP'ye yürüdü. Yolda AKP bürosunu ve AKP araçlarını parçalayan kitleye polis gaz bombalarıyla saldırdı. Ethem Sarısülük Parkı'na gelen kitle burada basın açıklaması yaparak saldırıyı protesto etti.





Gebze'de rantsal dönüşe karşı direniş

Kocaeli iline bağlı olan Gebze; bünyesinde onüç organize sanayi bölgesini barındıran bir alandır. Gündüz bir milyon nüfusa ulaşan, gece ise üç yüz bine inen nüfusuyla, İzmit merkez ilçesinden daha büyük bir ilçedir. Dünyada gelir seviyesi ve nüfus hareketi yönüyle, Gebze gibi bir ilçe yoktur sanırız. İstanbul'a yakınlığı bölgeye ayrı bir önem katmaktadır. İstanbul, merkezi iyice dolunca, sınırlarını çevre ilçelere doğru yaymaya başlamıştır. Batıda Silivri ve Çorlu'ya, doğuda ise Gebze ve Kocaeli'ne doğru büyü-

mesi kaçınılmaz olmuştur.

Bundan otuz-kırk yıl önce kent merkezlerinde yaşayamayan yoksul halk buralara yerleşmiş ve bu alanları "yaşam merkezi" haline getirmiştir. İstanbul'da sanayinin kent merkezi dışına çıkarılması, Gebze'de arazi bedellerini değerlendirmiştir. Bunun farkında olan küçük-büyük sermayedarlar gözünü buraya dikmiştir. Denizi görmesi, bölgenin havasının ve içme suyunun temiz olması gibi unsurlar. bölgede fabrikası bulunan patronların ve fabrika yöneticilerinin iştahını kabartmaktadır. Yoksul insanların ellerinden bu arazilerin alınıp rezidans, villa ve lüks konutlar yapma planı, bu tablo üzerine gelişmektedir. Çünkü bölgede bu yapılara müşteri bulmaları, hiç zor olmayacaktır.

Toplam 126 bin nüfusu etkileyen değişik planlar söz konusudur. Kimisinde 2/B yasasına dayanarak yüksek bedeller içerisinde arazileri satışa çıkardılar. Bu bölgede yaşayanların çok üzerinde bir alım gücünde ödeme planları dayattılar. Amaç sürgün etmektir.

Bir başka bölgede ise, hazine arazilerinin üzerinde oturanları "işgalci" ilan edip, hiçbir bedel ödemeden sürgün etmeyi planlıyorlar.

Tapulu arazileri üzerinde bulunan mahallelere ise, "kentsel dönüşüm" adı altında kentsel yıkım dayatılıyor. İnönü mahallesine "kentsel dönüşümüne boş arazilerden başlayacağız" diyerek girdiler, daha sonra tapulu araziler üzerine geldiler.

Kısacası ne şekilde olursa olsun buradaki halkı hiçe sayıp, kendi rantsal planlarını devreye sokup sürgün politikalarını işletmek istiyorlar. Fakat bu saldırı planları sökmeyi. Mahallelerde kurulan halk inisiyatifleri ile dernekler bir araya geldiler ve Ocak ayında "Rantsal Dönüşümle Mücadele Platformu"nu kurdular.

Platformun 4 ana talebi bulunmaktadır.

1- İçinde bizim olmadığımız hiçbir projeyi kabul etmeyeceğiz. Kentsel Dönüşüm Projesi adı altındaki Rantsal Dönüşüm Projelerinden derhal vazgeçilsin.

2- 2/B Arazileri üzerinde oturan yoksul mahalle halkına, söz konusu araziler bedelsiz tapusu ile beraber tahsis edilsin.

3- 6306 sayılı kanun iptal edilsin ve ülke çapında doğurduğu mağduriyetler giderilsin.

4- Kamuya ait araziler toplum yararına kullanılmalı.

Adem Yavuz Mahallesi, Cumhuriyet, Ulus, Yavuz Selim, Hürriyet, İnönü ve Mevlana mahallesi bileşenlerinden oluşan platform, ilk eylemini 16 Şubat 2014 tarihinde, 5 bin kişinin katıldığı büyük bir kitleyle, adeta bir miting gibi "basın açıklaması"yla gerçekleştirdi ve gücünü ortaya koydu. 24 Mart 2014'te ise, Gebze'den Kocaeli'ne yürüyecek ve Kocaeli Adliyesi önünde basın açıklaması yapacaklar.

Çok ciddi bir rant bulunan bölgenin projeleri hemen hemen bitmiş durumda. Parçaları birleştirmeye çalışalım.

İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı'nın hazırladığı projelere göre; Tuzla bölgesine iki adet metro yapılacak. Bunlardan birisi Marmaray'la birleşecek, bir diğeri Sabiha Gökçen Havaalanı'na gidecek. Tuzla tersaneler bölgesine marina yapılacak. E-5'in alt kısmı alışveriş ve eğlence merkezi, E-5'in üst kısmı ise kentsel dönüşüm alanı ilan edilip lüks konutlar yapılacak!

Başbakanın söylediklerine göre; kent içinde kalan askeri alanlar TOKİ'ye devredilip, buradaki askeri alanlar şehir dışına taşınacak. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin projesi ile bu söylenenleri birleştirirsek, bu bölgede bulunan Tuzla Piyade Okulu şehir dışına çıkacak ve buradaki alan hemen yanındaki Tuzla ile birleşecek. İstanbul ayağındaki proje tamamlanmış durumda. Sıra Gebze'ye geldi. Çayırova'da bulunan Yeni Mahalle, ticari alan olarak kentsel dönüşüm alanı ilan edildi. Hemen yanı başında bulunan Cumhuriyet ve Adem Yavuz mahalleleri de kentsel dönüşüm kapsamında. Mevlana, Hürriyet, Ulus mahalleleri ise; birbirine komşu olan bu mahallelerin bir kısmı 2/B, bir kısmı hazine arazisi, bir kısmı tapulu alan.

Yukarıdaki Tuzla projeleri ile birleştiği zaman karşımıza şu çıkıyor: Tuzla'dan başlayıp Gebze çıkışındaki TOKİ'ye devredilmiş askeri alana kadar bir kentsel yıkım! Rantın büyüklüğünü siz hesap edin! Trilyon dolarları bulan bu projelerden kolay kolay vazgeçmeyecekleri kesin! Ama halkın da bu projeleri kolay kolay kabul etmeyeceği, buna karşı örgütlenmeye ve direnişe geçtiği de bir o kadar kesin!

Proje uygulayacaklara kolay gelsin diyoruz. İşiniz gerçekten çok zor. Örgütlenen bir halkın karşısında hiçbir güç duramaz! Yenilen sermaye, kazanan halk olacaktır!

"Rantsal Dönüşümle Mücadele Platformu"
üyeleri



Tutsaklardan 8 Mart ve Newroz dolayısıyla gönderdikleri ve yayınevimize ulaşan mesajları yayınlıyoruz. Biz de tüm devrimci tutsakların birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs bugünden kutluyoruz. İnaniyoruz ki, meydanlardan yükselen sloganlar, duvarları aşarak onlara ulaşacak ve onların sesiyle birleşerek daha da gürleşecek. Özgür günlerde buluşma umuduyla...

Merhaba

5 bin yıllık kölelikten kurtulmanın yegane yolu, kadınların özgürlük mücadelesinden geçmektedir. Kadınlar özgürleşmeden insanlığın özgürlüğü mümkün olmayacaktır. Cins bilincini mücadeleye, mücadeleyi özgürlükle taçlandırmak için, dünya emekçi kadınlarının büyük bedellerle kazandığı 8 Mart coşkusuyla ve kadın özgürlüğüne olan inancımla birlikte yürüdüğünüz kadın arkadaşlarımızı özlemle kucaklıyor, öpüyorum.

8 Mart günümüz hepimize kutlu olsun! Özgür yarınlarda 8 Martları birlikte karşılama umuduyla...

Sona Mengütay

Kadın Kapalı Cezaevi B-7 Bakırköy-İstanbul

Merhaba,

Gelecek güzel günler adına, büyük Haziran direnişinin yarattığı iklim ve toprak umudu büyütürken, içinden geçtiğimiz süreçte egemenlerin ölümcül kriz hali daha bir

Tutsaklardan mesajlar...

derinleşiyor. Böylesine sıcak zamanlarda duvarların ardından izleyen olmak "zor" olsa da yüreğimizi yüreklere katarak aşıyoruz gri soğuk duvarları... Şahsınızda tüm dostların 8 Mart emekçi kadınlar direniş gününü canı gönülden kutluyor, başarılar diliyorum... Sevgi ve dostlukla...

Resul Kocaturk

E Tipi Hapishanesi B 10 Giresun

Merhaba yürek dostlarım

Ataerkil zihniyetin yerle bir olduğu, baskının ve sömürünün olmadığı, kadınların ve erkeklerin birlikte kuracağı eşit ve özgür bir dünyada yoldaşlar topluluğuyla yaratılacak bir cennet inancıyla PDD ve Yediveren Yayıncılığın tüm kadın emekçilerinin şahsında ezilen kürt kadınlarının ve ezilen dünya kadınlarının 8 Mart dünya emekçi kadınlar gününüzü en içten devrimci duygularımızla kutluyoruz. Roja heşte Adare ji buyna wewinen karker u katkar ranra piroz be!...

8 Mart'ın tüm kızıl güllerinin şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinin tüm kızıl yüreklerini saygıyla anıyoruz... Yaşasın 8 Mart! Biji heşte Adare!

Not: Sevgili yürek dostlarım adıma gönderdiğiniz dergiyi

düzenli olarak alıyoruz, elinize, emeğine ve yüreğinize sağlık. Yapmış olduğunuz paylaşım, dayanışma ve gösterdiğiniz duyarlılıktan dolayı sonsuz teşekkürler. İyi ki varsınız!

Mehmet Yamaç

Newroz piroz be!

Sevgili yürek dostlarım, halkımızın diriliş, isyan ve özgürlük günü olan 21 Mart'ta Çağdaş Kawa komünist önder Mazlum Doğan yoldaşın yaktığı direniş meşalesiyle Newroz ateşini harlandırıp devrim yolunu aydınlatmaya devam ediyor. Bu ateşi hiçbir ihanet kisvesi söndüremeyecek... Bu inançla siz yürek dostlarımız olan Yediveren yayıncılık ve PDD'nin tüm emekçilerinin şahsında Kürt halkının ezilen tüm Ortadoğu halklarının ve dünya proletaryasının newroz bayramının en içten devrimci duygularla kutluyoruz.

Çağdaş Kawa'nın şahsında newrozun tüm kızıl güllerini, 12 Mart'ta 7 fidanı ve Halepçe'nin güllerini, 28 Mart'ta kızıl komutan Egiti, 30 Mart'ta Kızıldere'de Mahirleri, devrim ve sosyalizmin tüm kızıl yüreklerini saygıyla anıyoruz, anıları önünde saygıyla eğiliyoruz... Şan olsun toprağa düşen tüm kızıl güllerimiz... Umut ve inançla kalın. Serkeftin. Biji Newroz Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Mehmet Yamaç

1 Nolu F Tipi Hapishanesi C/84 Tekirdağ



Ukrayna'da ABD-AB emperyalistlerinin eliyle örgütlenen silahlı hükümet darbesi, Rusya emperyalizminin müdahalesiyle yeni bir evreye başladı. Kırım parlamentosu, Rusya'ya bağlanma kararı aldı. Böylece bir kere daha ABD'nin kaldırdığı taş, kendi ayağına düştü, başlattığı hareket, Rusya'nın güç kazanmasına neden oldu.

Kiev'de başladı, Kırım'da sonuçlandı

Kiev'de Kasım 2013'te, kitlelerin yaşam koşullarını iyileştirme, ekonomik ve siyasi baskılara karşı tepkisini ifade etme amacıyla başlattığı hareket, Ocak ayının sonlarından itibaren hem biçim hem de içerik değiştirmişti. Şubat ayında artık ortada kitleler değil, faşist partilerin keskin nişancıları, paramiliter ekipleri, silahlı-sopalı savaşçıları vardı.

Doğrudan ABD-AB tarafından kurulan ya da finanse edilen partiler hükümeti devirdi, yeni bir hükümetin kurulmasını sağladı.

Ancak bu değişiklik, Ukrayna'da yaşayan ve zaten tarihsel-sosyolojik olarak iki kampa ayrılmış bulunan halkın içindeki farklı görüş ve tutumları derinleştirdi. Lviv gibi bazı kuzey eyaletlerinde faşist ayaklanmalar başlarken, güney ve doğu eyaletlerinde Rusya yanlısı gösteriler ortaya çıktı. Bu arada Rusya Ukrayna sınırlarına asker yığarak son yılların en büyük askeri tatbikatını başlattı. Ayrıca kıtalararası balistik füze denemesi gerçekleştirerek askeri tehdidini yükseltti.

Kırım, Rusya'ya bağlanma talebini yükseltince, 27 Şubat günü Rus askerleri Kırım'a girdi, hükümeti devirdi ve Rusya yanlısı Aksinov yeni başkan olarak görevlendirildi. Yeni Kırım parlamentosu, 6 Mart günü doğrudan Ukrayna'dan ayrılma ve Rusya'ya katılma kararı aldı, 16 Mart günü yapılan referandumda da Tatar Türkleri dışında adeta oybirliğiyle Rusya'ya katılma kararı kabul edildi.

Ardından başka eyaletlerde de ayrılma çabası ve talepleri yükseldi. Harkov ve Donetsk başta olmak üzere, Lugansk, Melitopol, Dnepropetrovsk, Nikolayev, Mariupol şehirlerinde Rusya yanlısı gösteriler yapıldı, devlet binalarından Ukrayna bayraklarının indirilerek Rusya bayrakları asıldı, Luhansk kentinde yerel yönetimin yeni Kiev yönetiminin meşru olmadığını ilan eden bir metin yayınladı. Hükümet değişikliğinin ardından iki hafta içinde 143 bin Ukraynalı, Rusya'ya göçmenlik başvurusunda

bulundu.

Ayrı bir eyalet olmayan ama özerk bir statüye sahip bir şehir olan Sivastopol da bu süreçte Rusya'dan yana tavır koydu, Moskova'ya bağlanma amacıyla referanduma gitme kararı aldı. "İki ülke donanmasını barındıran, yeryüzündeki tek şehir" olan Sivastopol'daki donanmanın yüzde 80'i Rusya'nın, yüzde 20'si Ukrayna'nındır. Kırım yarımadasının güneybatısındaki bu küçük şehir de bugün çatışmalı noktalardan birine dönüşmüş durumda.

Rusya, Ukrayna'nın genelinde ortaya çıkan ve aslında ABD tarafından yaratılan ortamı, kendi lehine çevirmek için harekete geçti. Rusya parlamentosu, Kırım'ın Rusya topraklarına katılması kararını onayladı, Kırım Rus toprağı olarak ilan edildi. Bunun bir parçası olarak, Kırım'da bulunan ve Ukrayna'ya ait olan silah, teçhizat ve her türden malzemeye el koydu, Ukrayna'nın üslerindeki askerlere ya Rus ordusunun bir parçası olma, ya da silahlarını teslim ederek Kırım'dan ayrılma şartı koşuldu. Kırım'da yerel saat uygulamasından para birimine, kurumlara çekilen bayrağa kadar yaşama ilişkin her unsur, Rusya'ya bağlı olarak yeniden düzenlendi.

Ukrayna için en korkutucu olan ise, **Rus parlamentosunun Putin'e, sadece Kırım'da değil, bütün Ukrayna'da Rus askerlerini kullanma yetkisini tanımasıydı.** Bugün Kırım gibi Rusya'ya bağlanmak amacıyla eylem yapan eyaletler düşünüldüğünde, bu karar Ukrayna için en büyük tehdit anlamına geliyor.

Sonuçta, tarihteki en kansız ilhaklardan birisi gerçekleşmiş oldu; **Kırım, sadece birkaç silah atışı ve birkaç yaralı asker ile, Rusya tarafından ele geçirildi.** Ve Putin bu durumu, Kremlin sarayının en görkemli salonunda, Çarları hatırlatan bir havada yaptığı törenle ve "tarihi bir hata düzeltildi, Kırım anavatana döndü" sözleriyle dünyaya duyurdu.

Batılı emperyalistler etkisiz

ABD ve AB, 1992'de Ukrayna'nın bağımsızlığını ilan etmesinden bu yana, ülkeyi hegemonyaları altına almak için her yöntemi kullandılar. Sadece ABD'nin, son on yılda harcadığı para, 5 milyar doları geçti. Keza Almanya, tam bir siyasi ve mali

destekle, Vitali Kliçko adlı faşiste bir parti kurdurdu, yükselmesini ve Ocak-Şubat eylemlerinde en etkili isimlerden biri haline gelmesini sağladı.

ABD ve Almanya, Ukrayna'nın Rusya'dan uzaklaştırılması konusunda birlikte hareket ediyorlar. Ancak ülkenin hegemonyası ve atılacak adımlar konusunda, onların da anlaşılmadığı unsurlar oldukça fazla. Eski hükümetin devrilmesi sırasında Almanya'nın daha etkili olmasına rağmen, yeni hükümetin doğrudan ABD yanlısı Yatsenyuk tarafından kurulması, Kliçko'nun partisinden tek bir ismin bile yeni hükümette yer alması bunun göstergelerinden biri.

Almanya'nın ve AB'nin doğalgaz bağımlılığı, Rusya'nın karşısına doğrudan dikilmesinin önündeki engel. Bulgaristan gibi bazı AB ülkeleri, Rus doğalgazına yüzde 10 bağımlı durumda. Almanya'nın bağımlılığı ise yüzde 50 civarında. Yani Rusya'nın doğalgaz vanasını kapatması, bu ülkelerin ekonomilerinde ciddi sorunlara yolaçacak. Bu nedenle, herşeye rağmen, Almanya, Rusya'yı doğrudan karşısına alacak adımlar konusunda daha temkinli yaklaşıyor. Hatta, Ukrayna'daki ABD etkisini de hesaba katarak, 2004 yılında gerçekleştirilen Amerikan menşeli hükümet darbesinden bu yana, hem Rusya hem de Almanya, Ukrayna dışında doğalgaz boru hattı kurulması çalışmalarını yürütüyorlar.

Diğer taraftan, ABD de Rusya'nın bu hamlesine karşı somut bir adım atamamanın sıkıntısını yaşıyor. 27 Şubat'ta Kırım'da Rus işgalinin başlamasının ardından, 7 Mart günü ABD savaş gemisi USS Truxtun boğazlardan geçerek Karadeniz'e açıldı. Ancak bütün tehdit gücü bununla sınırlı kaldı, herhangi bir savaş girişiminde bile bulunmadı. Bunun dışında, Rusya'nın G-8 üyeliğinden çıkarılması, bazı Rus ve Kırmılı yetkililere seyahat yasağı ve Batı merkezlerindeki malvarlıklarını durduma yaptırımının devreye sokulması gibi adımların gerçek bir anlamının olmadığı ortada. İran, Suriye gibi bazı ülkelere çok daha ciddi yaptırımlar sözkonusu olmasına rağmen, onların ABD karşısında geri adım atmasına neden olmuyor.

Aslında **Rusya'ya hiçbir noktadan ekonomik ve siyasi yaptırım uygulanması ihtimali yok.** Rusya'nın en önemli ihrac kalemi olan doğalgaz ve petrol, alıcısı bütün ülkeler için hayati önemde. En başta Ukrayna'nın Rusya'ya 1.5 milyar dolarlık doğalgaz borcu bulunuyor; dahası Rusya artık doğalgazı Ukrayna'ya eski fiyattan satmayacağını, yüksek fiyattan doğalgaz vereceğini açıkça ilan ediyor.

Almanya, Rusya'dan sadece doğalgaz değil, önemli sanayi ürünleri de satın alıyor. Ve dünya genelinde pekçok ülke, Rusya yapımı silahlarla ordusunu yeniliyor. Bu durumda, ABD'nin önünde sadece askeri bir müdahale olasılığı bulunuyor ki, bunu da gündeme getirmek bile istemiyor.

Rusya'nın kırmızı çizgileri

Eski Sovyetler Birliği sınırlarını kaybetmiş olan Rusya için, bu sınırlar içinde vazgeçilmez önemde olan noktalar bulunuyor. Ukrayna bu konuda en öne çıkan ülke. Ülkenin hem tarım hem de sanayide en gelişkin bölgeleri doğu eyaletleri; ve bu doğu

eyaletleri, Rusya ekonomisine, Rus askeri sanayi-ne doğrudan bağımlı durumda. Rusya bu bölgeleri kaybetmek istemiyor.

Kırım daha özel bir önem de taşıyor. Rusya'nın Karadeniz donanması Kırım'da ve Sivastopol'da konuşlanmış durumda. Rusya bu askeri üsler için Ukrayna'ya fahiş düzeyde kira ödüyordu. **Karadeniz sınırları iyice küçülmüş olan Rusya için Kırım'ı kaybetmek, Akdeniz'i kaybetmek anlamına geliyor, "sıcak denizlere açılma" hayalini kaybetmek anlamına geliyor. Bu nedenle Rusya, bedeli ne olursa olsun Kırım'ı ele geçirmek için harekete geçecekti.** Bunu bugüne kadar Ukrayna üzerinde hegemonya kurma çabasıyla sürdürmüştü, artık doğrudan Kırım'ı ilhak ederek sorunu kökünden çözmüş oldu.

ABD ve AB, Kiev'deki harekete müdahale ederken, böyle sonuçlanacağını elbette hesap etmişlerdi. Ancak **benzer bir durum, 2008 yılında Gürcistan'da da yaşanmıştı.** Gürcistan, kendi sınırları içinde yer alan, ancak bağımsızlıklarını ilan etmiş bulunan Osetya ve Abhazya üzerinde hakimiyetini kurmak için 2008 yılında ABD'nin kışkırtmasıyla askeri müdahale gerçekleştirmişti. ABD, "sınır sorunlarını çözdüğü koşulda" Gürcistan'ın NATO'ya alınacağını duyurmuş, bu nedenle Gürcistan yönetimi de harekete geçmişti. Rusya ile yakın ilişkileri olan bu iki bölgede savaşın başlaması üzerine, Rus ordusu Gürcistan top-

raklarına girdi ve Gürcistan ordusunu, başkent Tiflis'e kadar sürdü. ABD donanması o günlerde yine Karadeniz'e çıkmış, Tiflis'in karşısında denize demir atmış ve beklemişti; hepsi bu. Beş gün süren savaş, Osetya'nın Rusya'ya bağlanmasıyla sonuçlanmış, ABD emperyalizmi ise bunu seyretmekle yetinmişti. Ve **bu müdahalesizlik, dünya genelinde ABD'nin işbirlikçisi ülkelerde, ABD'ye karşı bir hayal kırıklığı ve güven erozyonu oluşturmuştu. Şimdi aynı tablo Kırım konusunda yaşanıyor.**

Taşların yerinden oynaması, bundan sonraki gelişmelerin de belirsizleşmesine neden oluyor. Sadece Ukrayna'nın doğu eyaletlerinde değil, eski SB coğrafyasında Rus nüfusun bulunduğu bütün ülkelerde referandum tartışması başladı bile. Moldova'da, Rusların çoğunlukta olduğu Transdinyester bölgesi, geçmişte tek taraflı olarak bağımsızlığını ilan etmişti; bugün Rusya'ya bağlanma talebinde bulunuyor. Keza, bağımsızlık ilanlarından kısa bir zaman sonra NATO'ya alınan Baltık ülkeleri Letonya, Litvanya ve Estonya'da önemli oranda Rus nüfus bulunuyor.

* * *

Amerikan merkezli hükümet darbelerinin finansörü Soros, yazdığı bir yazıda *"dünyada aşılama-yan siyasi krizlerin sayısı gittikçe artıyor. Bu küresel yönetişimin bozulduğunu gösteriyor... Böylece bir iktidar boşluğu oluşuyor"* diye yazıyor. (aktaran Ergin Yıldızoğlu, Cumhuriyet gazetesi, 24.3.14)

Bu aslında yeni bir durum değil. **2000'lerin başından buyana, dünya üzerinde ABD emperyalizminin hegemonyası giderek azalıyor, Çin ve Rusya emperyalistlerinin hegemonyası ise giderek artıyor. Bu durum, çeşitli iktidar boşluklarının doğmasına neden oluyor.** Bu boşluklar bazen sözkonusu emperyalistlerden birinin kendi hegemonyasını inşası ile dolduruluyor; bazen Taliban örneğinde olduğu gibi, hem bir emperyalistten (genel olarak ABD'den) destek alarak ama onun mutlak kontrolüne de girmeden kendi savaşını yürütme biçimine bürünüyor; bazen AKP hükümetinin "Suriye'den bir parça da ben koparabilir miyim" hevesiyle savaşa ilişkin ayrı ve "baskın" politikalar izlemesine neden oluyor. Sonuçta yaşam boşluk tanımıyor ve bir biçimde dolduruluyor.

Elbette ki en önemlisi, bu dönemde kitle hareketleri büyük bir yükseliş gösteriyor, kitleler ekonomik ve siyasi baskılara karşı dünyanın her yerinde sokaklara dökülüyorlar. Ancak hemen hiçbirinde devrimci önderliklerin olmayışı, dünya genelinde kitle hareketlerini yönetebilecek komüntern tarzı örgütlenmelerin yokluğu, bu hareketlerin genel olarak şu ya da bu emperyalistin etki alanına girmesine, ya da temel bir sonuç elde edemeden sönmelenmesine neden oluyor. Oysa **emperyalist hesapları yerle bir edecek tek unsur kitlelerin örgütlü eylem gücüdür.**



Twitter yasaklandı; tweet atılmaya devam ediyor

Yolsuzluk, talan ve siyasi baskıyı ortaya döken tapelerin peşpeşe ortaya dökülmesiyle birlikte, iyice telaşlanan Erdoğan, twitteri yasakladı. Haziran ayaklanması sırasında da etkin bir şekilde kullanılan twitter, bütün tepkilere rağmen kapatıldı.

20 Mart'ta gerçekleşen yasağın gerekçesi, Samsun'dan bir twitter kullanıcısının "müstehcen paylaşımları" şikayet etmesi olarak gösterildi. Yani "özel hayatın ihlali!"

İşin garip tarafı; devlet yasak koyduğu halde, yasağı ilk delenler yine devletin kendi kurumları oldu. Cumhurbaşkanı Gül başta olmak üzere, Melih Gökçek, Bülent Arınç ve birçok devlet yetkilisi yasağı tanımazken, halktan uymasını beklemek tam bir çelişkiydi. Zaten yasağın açıklanmasının ardından 2 milyon tweet atılarak yeni bir rekor kırıldı.

Yasağın ilk gününde kullanıcılar DNS numaralarını değiştirerek girebildiler. Devlet bu kez de 22 Mart'ta DNS'ten erişimi engellemeyi denedi. Fakat teknik olarak bu erişimi engelleyebilmeleri de mümkün olmadı. DNS yasağından sonra da tweetler atılmaya devam etti. Bu yasak da bir kez daha mizah konusu oldu. Yasaklamanın ardından ABD ve AB'den yapılan açıklamalarla Türkiye kınandı. Dünya basınında da geniş bir yer buldu, Tayyip Erdoğan'ın kendisini bitişe doğru götürdüğü şeklinde yorumlandı.

Dünyada twitter'ı yasaklayan iki ülkeden biri Türkiye. Diğeri de Kuzey Kore. Türkiye'nin, ilerisinde olduğunu iddia ettiği Ortadoğu ülkelerinde bile böyle bir yasaklama yok. Suriye'de, Mısır'da yaşananların

duyurulmasında internete övgüler düzen AKP hükümeti, söz konusu kendi yolsuzlukları, hırsızlıkları ve tapeleri olunca, tehditler savurmaya, yasaklar koymaya başladı. Google'dan ve facebook'tan da bilgiler istendiği ve bu bilgilerin iki şirket tarafından verilmesinin rededildiği belirtiliyor.

Twitter kullanıcılarının sayısı 2013 rakamlarına göre dünyada 600 milyon civarında. Türkiye'deki kullanıcı sayısı ise, yaklaşık 12 milyon. Twitter digital ortamda kullanılan en etkin haberleşme yöntemi. "Civildama" anlamına gelen ve 2006 yılında geliştirilen twitter, ABD seçimlerinde Obama tarafından yoğun olarak kullanılmasıyla popüleritesini arttırdı.

2011 yılında Türkçe olarak kullanılmaya başlandı. Türkiye'deki asıl popüleritesini, Haziran ayaklanması sürecinde kazandı. Haziran ayaklanması sonrasında AKP hükümeti, ayaklanmanın sebebini sosyal medya olarak nitelendirmişti. Elbette ki "sanal dünya"nın "gerçek dünya"daki herhangi bir gelişmede "sebebi" olma ihtimali yoktur. Gerçek dünya kendi nesnel ve öznel dinamikleri içinde hareketini gerçekleştirir; sanal dünya ise bazı durumlarda en fazla kolaylaştırıcı olarak katkıda bulunabilir. Haziran direnişi de, gerçek hayatta yaşanan birikimler üzerinden patlak vermiş, twitter ise, iletişim kolaylığı sağlayarak bu direnişin duyulmasını ve yaygınlaşmasını sağlamıştı. Haziran ayaklanmasını tweet atarak değil, taş atarak, o taşlardan barikatlar kurarak, sapanlarda malzeme yaparak yarattık. Ama devlet, adeta direnişin sorumluluğunu sanal dünyaya yükledi, Facebook ve twitter'dan o dönemde kendi aleyhlerinde payla-

şımarda bulunanlarla ilgili bilgiler istedi.

Operasyonlara gerekçe olarak bu paylaşımları gösterdiler ve yüzlerce devrimci-demokratı tutukladılar. Ve 17 Aralık'ta yapılan yolsuzluk ve hırsızlık operasyonundan sonra Meclis'te yoğun mesailer yaparak, genel olarak interneti yasaklayan yasağı çıkarttılar. Yasaya karşı Ocak ve Şubat aylarında kitlesel eylemler yapıldı.

Bu kadar saldırganlaşmalarının sebebini, gün geçtikçe yükselen ve kendilerini sıkıştıran kitle eylemlerinde aramak daha doğru olacaktır. Sosyal paylaşım ise bunun sadece bir biçimi olarak karşımıza çıkıyor.

İnternet her zaman yoktu ve internetten önce de birçok yasaklar, yaptırımlar mevcuttu. İşçiler ve emekçiler her türlü yolsuzluğu, pisliliği, yozlaşmayı bir şekilde öğrenmesini bildiler. Devrimciler ve komünistler her türlü yasaklamayı kanları-canları pahasına deldiler. Haberleşmenin ve kendini ifade etmenin en zor olduğu karanlık dönemlerde bile hücreden hücreye haberleşmeyi başaranlar, dışarıyı içeriye taşıyabilenler, yeraltı nehirlerini yaratanlar karşısında hiçbir yasak duramaz.

Korkuları sadece kasetlerden değil, gördükleri sonlarındandır. Tayyip Erdoğan'ın miting alanlarında savurduğu tehditler ise ancak kitleler karşısında zaman geçtikçe duyulmaz olacak "civildamalar"dır.



11 Nisan 1985- Enver Hoca öldü

Arnavutluk devriminin önderi Enver Hoca, II. Emperyalist paylaşım savaşı sırasında bütün Avrupa'yı dizginsiz bir saldırganlıkla işgal eden Hitler faşizmine karşı Arnavutluk'ta büyük bir direniş başlattı. Arnavutluk Komünist Partisi'nin önderliğinde, dağlardaki antifaşist direnişçileri, komitacıları birleştiren Enver Hoca, 28 bin şehit ve 10 bin esir pahasına faşizmi püskürtmeyi başardı. Sonrasında ülkesinde demokratik halk devrimini gerçekleştirerek sosyalizmin inşasına başladı. Enver Hoca yaşamı boyunca ML'ye bağlı kaldı. Stalin'in ölümünden sonra Kruşçevci, Titocu ve Maocu revizyonizmlere karşı mücadele bayrağını yükseltti. "Üç Dünya Teorisi" ve "Avrupa Komünizmi" gibi anti ML akımlara karşı mücadele yürüttü.



☆ 15 Nisan 1985- Adil Can şehit düştü

TKİH'in önder kadrolarından Adil Can, gördüğü ağır işkenceler sonucu Metris Askeri Cezaevi'nde şehit düştü. İşkencehaneden cezaevine ağır hasta olarak gelen Adil Can, tedavisi karşılığında dayatılan faşist yaptırımlara boyun eğmedi ve onurlu bir ölümü seçti.

☆ 16-17 Nisan 1992- Devrimci Sol savaşıları şehit düştü

Devrimci Sol önder kadrolarından Sebahat Karataş ve Sinan Kukul'la birlikte Eda Yüksel, Taşkın Usta, Erçüment Özdemir, Şadan Öngel, Arif Öngel, Ayşe Nil Ergen, Ayşe Gülen, Hüseyin Kılıç ve Satı Taş Kılıç, İstanbul'da kaldıkları evlere düzenlenen polis operasyonlarında direnerek şehit düştüler. Faşizmin kan kusan cellatlarının "teslim ol" çağrılarını "cesaretiniz varsa gelin" diye haykırdılar. Yiğitçe çarpışarak şehit düştüler.

☆ 19 Nisan 1943- Varşova Ayaklanması başladı

Yahudilerin Nazi faşizminin vahşetine karşı yaptıkları tek silahlı direniş olan ayaklanmadır. Polonya'da 450 bin Yahudi, Nazi kamplarında açlık ve işkence altında katledildiler. Sayıları 60 bine düşen Yahudiler, 1943 yılında ayaklandılar. Ayaklanma sırasında yüzlerce Nazi askeri öldürülürken 13 bin Yahudi de katledildi. Ayaklanma sırasında kamptan kaçmayı başaran Yahudiler, Polonya Silahlı halk direnişine katıldı ve faşizme karşı savaştı.

☆ 22 Nisan 1997- Tupac Amaru gerilları katledildi

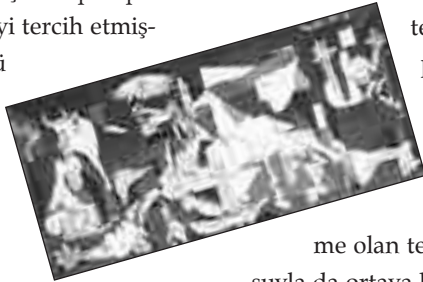
17 Aralık 1997'de Peru'da bulunan Japon Büyükelçiliği'ni işgal eden Tupac Amaru Devrimci Hareketi (MRTA) gerilları, eylemin 126. gününde katledildi. Eylemin talepleri, cezaevlerindeki 400 MRTA gerillasının serbest bırakılması ve uygulanan neo-liberal politikalara son verilmesiydi. Emperyalistlerin temsilcilerini kendi inlerinde hapsedmeyi başaran Tupac Amaru gerilları, emperyalist tekellerin temsilcilerini, halka karşı suç işlememiş olanlarla birlikte serbest bıraktılar. Tüm dünya halklarının desteğini



almayı da başaramayınca eylemin 126. gününde İsraili kontrgerilla uzmanlarının eğittiği Perulu komandolar tarafından katledildiler.

☆ 2 Nisan 1948- Sabahattin Ali öldü

1907 yılında Gümülçine'de doğan Sabahattin Ali, savaş yıllarında yoksulluk çekti ve parasız yatılı okullara okudu. İki yıl da Almanya'da okuduktan sonra öğretmenliğe başladı. 1932 yılında Atatürk'ü yeren bir şiir okuduğu iddiasıyla yaklaşık bir yıl tutuklu kaldı. İkinci emperyalist savaşı yıllarında askerde de öğretmenlik yaptı. "İçimizdeki şeytan" romanını yazmasının ardından sivil faşistlerin tepkisini üzerine çekti. Bu dönemde bakanlık tarafından görevinden alındı. İstanbul'a giderek gazeteciliğe başladı. Ardından Aziz Nesin ve Rifat Ilgaz'la birlikte çıkardığı Markopaşa, Malum Paşa, Merhum Paşa ve Öküz gibi mizah dergilerinde politik görüşlerini yazmaya devam etti. Ancak bu dergiler de isminin "Milli şef"i çağrıştırdığı iddiasıyla kapatıldı. Bu davalar yüzünden üç ay cezaevinde kaldı. Geçirdiği zor günlerin ardından yurtdışına çıkmak istemiş ama pasaport verilmeyince kaçak yollardan gitmeyi tercih etmiştir. Fakat Bulgaristan sınırında ölü bulunmuştur. Katili olarak yakalanan Ali Ertekin adındaki kişi, birkaç hafta içinde serbest bırakılmış ve sonrasında CHP üyesi ve aynı zamanda emniyet mensubu olduğu anlaşılmıştır. Bu, ilk "faili meçhul" kontrgerilla cinayetlerinden biri olarak kalır. Yazdığı yazılarda ezilenlerin haklarını savunan, sisteme muhalif olan Sabahattin Ali, Kuyucaklı Yusuf, Kürk Mantolu Madonna gibi romanların yazarıdır. Yanı sıra şiir, öykü de yazan Sabahattin Ali makale ve fıkra yazarlığı dışında çeviriler de yapmış önemli aydınlarımızdan biridir.



☆ 4 Nisan 1968- Amerikalı siyah lider Martin Luther King öldürüldü

1929 yılında doğan King, siyahların haklarını kazanması için mücadele eden liderlerden biridir. Birçok eylem düzenleyen King, Memphis'te kaldığı otel odasının balkonunda uğradığı silahlı suikast sonucu öldürüldü.

☆ 8 Nisan 1973- Pablo Picasso öldü

İspanyol ressam Pablo Picasso 1881'de doğdu ve 1900'lerin başında Paris'e gitti. Kübizm akımının kurucusu olarak tanınır, eserlerinde daha çok geometrik imgeleri kullanmıştır. En çok eser veren ressamdır aynı zamanda. Guines'e göre 13.500'den fazla tablosu, 100 bin baskısı, 34 bin kitap resmi ve 300'den fazla heykeli vardır. Ancak onu asıl büyüten 1937'de yaptığı Guernica'dır. İspanya iç savaşını anlatan bu tabloyu gören bir Alman subay, hayranlığını belirtmek için "bunu siz mi yaptınız" diye sorar. Picasso ise "Hayır siz yaptınız" yanıtını verir. O, faşizme olan tepkisini sadece sanatıyla değil, duruşuyla da ortaya koyar.

☆ 10 Nisan 1919 -Meskikalı köylü devrimci önderi Emiliano Zapata öldü

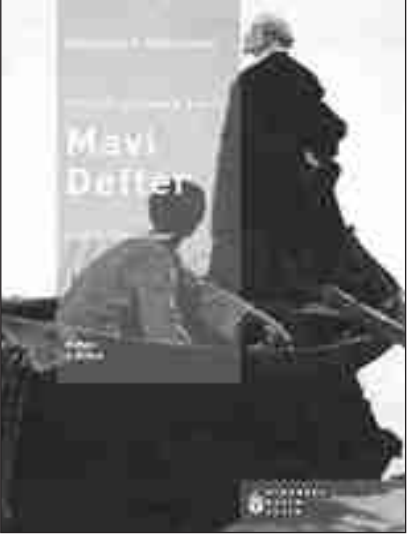
☆ 13 Nisan 1977- Plaza de Mayo Anaları'nın ilk yürüyüşü

Uzun yıllar askeri faşist diktatörlüklerle yönetilen Latin Amerika ülkelerinde binlerce devrimci "kaybedilmek" suretiyle katledildi. Arjantin'de, bir grup devrimci anası, cuntadan hesap sormak için Plaza De Mayo Meydanı'nda her perşembe biraraya gelerek çocuklarını 'arama'ya koyuldu. Başlangıçta cunta yönetimi tarafından "Perşembe Delileri" denilerek horlanan anaların kararlılığı, faşizme karşı duyulan kin ve öfkeyi harekete geçiren bir kıvılcım oldu. İlk eylemlerini gerçekleştirdikleri 1977'de sayıları 14 iken, 1980'e gelindiğinde 2 bini buldu. Bu süre içerisinde içlerinde 92'si tıpkı çocukları gibi "kaybedilerek" katledildi. Plaza De Mayo anaları, sadece kendi halkına değil, tüm dünyaya örnek oldular. Ülkemizdeki "cumartesi anneleri" bunun bir örneğidir.

Nisan Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

18 Nisan 1979- Azmi Akan

İhtilalci komünist hareketin ilk üyelerinden ve ilk şehididir Azmi Akan. Tutsak edilen yoldaşlarını kurtarmak üzere Hacı Bayram karakoluna düzenlenen baskın sırasında vurularak katledildi. Azmi, İstanbul'da Eczacılık Fakültesi'ni okuduğu yıllarda devrimci fikirlerle tanıştı ve gençlik hareketi içinde yerini aldı. Diyarbakırlı varlıklı bir ailenin çocuğuydu, tüm olanaklarını ve becerilerini mücadeleye, devrime sundu. Adana'nın yoksul emekçi Kürt mahallelerinde, fabrikalarında faaliyet yürüttü. Büyük bir enerjiyle hem örgütünü hem de kendini ileri taşıdı, işçi ve emekçilerin yüreğini, bilincini kazandı. O, gerçek bir dava adamıydı. Aynı zamanda kararlı, gözüpek ve becerikli bir eylem adamıydı. 24 yıl süren kısa yaşamına çok şey sığdırmasını bildi. Yaşamı ve yiğitçe ölümüyle geride kalanlara örnek bir miras bıraktı. Yoldaşları onu hiç unutmadılar, Adana'daki mezarı hep uğrak yerleri oldu. Şimdi genç yoldaşları ziyaret ediyor.



MAVİ DEFTER

1917 temmuz günleri. Sosyal-devrimciler ve Menşevikler yönetimindeki Sovyetler, iktidarı kaybetmiş, geçici hükümetin bir uzantısına dönüşmüştü. Geçici hükümet bir yandan emperyalist savaşı sürdürme politikası güdüyor bir yandan da devrimi silahsızlandırmak ve Bolşevik Partiyi ezmek için gerici bir saldırı furyası estiriyordu. Kızıl muhafızlar silahsızlandırılıyor, en devrimci birlikler cepheye sürülüyor, Bolşevik yayınlar kapatılıyordu. Lenin, “Alman casusluğu” ile suçlanıyor ve her yerde aranılıyordu. Devrim yenilmiş görünmekteydi...

1917 Temmuz günleri. İki kayık dingin gölde süzülerek ilerliyordu. Herkesin “makinalı tüfeği olan, en güvenli işçilerin koruduğu büyük bir kır evinde kaldığını” zannettikleri Lenin, eski bir parti neferi ve bir işçi olan Yemel Yanov’un küçük kulübesinde saklanmaya gidiyordu.

Emmanuil Kazakeviç’in yazdığı ve Evrensel Basım Yayın’dan çıkan Mavi Defter, Lenin’in sıkça içinden geçirdiği “ah şu tarihin dönemeçleri”nden birinin kısacık belgesel romanıdır.

Ekim Devrimi’nden sonra Kamanev ile birlikte partinin karşısında yer alan Zinovyev ile aynı evde saklanır Lenin. Oportünist kuyrukçuluk ile komünist önderlik, zor dönemeçlerde açıkça ortaya çıkan şekliyle yanyanadır. Birinde oportünist miyopluk; yani hedefi, perspektifi, geleceği görme isteksizliği ve beceriksizliği somutlaşmıştır. Kitlelerin gücünden korkma, sınıfa güvensizlik; Lenin’in deyimiyle, “Önemli görevler üstlenmenin önünde her zaman bir engel olan zarar görme arzusunun sınırlandığı” iradesizlik ve cesaretsizlik örneğidir. Diğerinde somutlanan ise, en zor dönemeçlerde dahi uzak görüşlülüğü ve netliğinden hiçbir şey kaybetmeyen komünist önderliktir.

Lenin, vücuduyla saklanmak zorunda olduğu kulübededir. Ancak, -hakkındaki tüm kara çalmalara ve bir dönem beraber yürüdüklerinin düşmesine rağmen- onun kafası ve düşünceleri devrimin acil sorunlarındadır. Temmuz günlerinden sonra “Tüm iktidar Sovyetlere” şiarının geçici olarak geri alınması; artık geçici hükümetin silahlı ayaklanma ile devrileceği; kendisinin anayasal mahkemede yargılanamayacağı vb. acil konularda durmadan ve güçlü bir disiplin içerisinde yazmakta, partiyi yönlendirmektedir. Israrla istediği mavi kaplı defterinde, yakında gördüğü devrimin temel teorik sorunlarına ilişkin tuttuğu notlar vardır. Ve kafasında ‘Devlet ve İhtilal’i yazmayı çoktan planlamıştır. Kendi deyimiyle “gece gündüz ‘geleceğin Rusyası’nı yaratmak için” düşünmektedir” hem de “beyni patlayana kadar”...

Önderler devrim yolculuğunun zorlu seyrinde yetişirler. Ne saksılarda büyürler ne de kapalı kapılar ardından öğrenir ve öğretirler... Tarihi dönemeçler, yenilgi anları, durgunluk yılları, zafer dönemleri, yahut hepsinin özeti sınıfsız toplum yürüyüşünün bir bir damıttığı, kristalize ettiği bir yaşamın karşılığıdır önderlik. Dönüm noktalarında ki sarsılmaz bilinç ve cesaretin suları ile yeşerir. Çoğu kez bir devrimcinin gözünde işkence tezgahı, idam sehпасı, açlık ya da ölüm çok küçüktür. Binbir zorluklar içinde yürüttüğü devrimcilik yaşamının olağan karşılaşmalarıdır bunlar. Ancak “Siyasi kararlar alma zorunluluğu” ile karşı karşıya kaldığında cesaret ve güven, yerini paniğe, savrulmaya ve inisiyatifsizliğe bırakabilir. İşte bir önderin ayırt edici ve belirleyici yönü tam da burasıdır. Beraberinde yeni zorluklar ve bedeller gerektiren, ama alındığında geleceğin tuğlası olan her karar anında, siyasi cesaret, geleceğe duyulan güven, proleter sezgi bir önderi karakterize eden temel özelliklerdir. Yoksa her biri “çok bilinmezli bir denklemin” olan devrimler ne zafere ulaşabilirler ne de miras niteliğinde gelenekler yaratabilirler.

Bolşevizm klasiğini yaratan ve içinden proleteryanın öğretmenlerini çıkaran bu anlayıştan başka bir şey değildir. Ya da göl kıyısındaki küçük bir kulübeyi devrim karargahına dönüştüren, kalbinin her vuruşunda, her soluğunda korkunç bir inanç ve güvenle iktidara kilitlenen Lenin’i Lenin yapan da budur. Faşist darbenin ertesi günü yoldaşlar toplantısında, Osman Yaşar Yoldaşcan “Hücum”u, buradan kaynağını alır. İsmail Cüneyt’in bütün kararlılığı ile “Buradan mutlaka bir örgüt çıkmalı” dediği İMT ve sonrasındaki “Atılım çağrısı” bu anlayışın ürünüdür. Tüm çarelerin tükendiği tüm yolların tıkanıp anda bile “Büyük bir rüyanın ilhamı” bu yüzden güç verir.

Bundan dolayı önderlerin yaşadıkları dönem içinde devrimin kaderini belirlemeleri bir yana, hata ve doğruları ile geleceğe bıraktıkları ders ve mesaj çok daha önemlidir.

Bunun tersi ise, Zinovyev’in içine düştüğü durum misali, kapıyı dönemeçler ve zor kararlar çaldığında sinmek, tereddüt göstermek, hatta olması gerekeni bilip zahmete katlanmamak; yani Lenin’in deyimiyle “Proleter siyaseti burjuva yöntemlerle yürütmek”tir.

Yoldaşları Sverdlov ve Cerzinski, kulübeye Lenin’i ziyarete geldiklerinde, o da partinin 6. Kongresi’ne hazırlanmaktadır. Adeta tüm bilgileri soğurur onlardan. Tezleri, önergeleri, gündemi, konuşmacılar listesini... Kongreye katılamamanın burukluğu da yok değildi, ama zaten tüm hücreleriyle kongreye bütünleşmişti. Yoldaşlarını uğurlarken arkalarından “Ne insanlar! Bunları bitiremezsiniz” diye mırıldandı. Yoldaşları da ondan gittikçe uzaklaşan kayıpta, “Lenin’i bitirmek olanaksız; onu ancak öldürebilirler” diye düşünüyorlardı.

Birbirlerine ancak Bolşeviklerin duyabileceği bir güven duyuyorlardı :

“-Alçakgönüllü, kibirlilikten çok uzak. Bir liderde bu özelliğe pek az rastlanır” dedi Sverdlov.

-“Bir fener gibi etrafını aydınlatıyor, saf bir ışığı var” dedi Cerzinski.

-“İnsancıl ve nazik”dedi Sverdlov.

-“Düşmanlarına karşı çok sert; ama yalnızca düşmanlarına karşı” dedi Cerzinski. (Mavi Defter sf. 79)

Hafif bir siste ilerleyen kayıkta ve gölün karşı kıyısında berrak bir uyum ve güçlülük dilleniordu. 6. Parti Kongresi, kararlı halkı silahlı ayaklanmaya hazırlamak amacını gütmeliydi. Öyle de oldu.

Yoldaşlarının zaafı da çok düşündürdü onu. Küçük burjuva iktidar duygusu, parlayan öfkeler, kararsızlıklar, döneçlikler... Hele bunların iktidarı aldıktan sonra ulaşacağı boyutlar. En zoru da insanın yanı başındaki düşmanla savaşmasıydı. Devrime zararlı döneçlerle hep ayrı yerde durdu Lenin. Zinovyev ile tartışmalarında sık sık şehit düşen yiğit Bolşevikleri aklına getirir, onların hayatta kalan döneçlerden daha güçlü ve zeki olduklarını düşünürdü.

Lenin, tüm yoğunluğu ile hem günün hem devrim sonrasının sorunlarını düşünürken, kaldığı emekçi ailesinin bir üyesi olmayı da başarmıştı. Öyle ki, evdekiler onun, herkesin aradığı Lenin olduğuna inanamıyorlardı. Ev sorunlarına ilgi gösteriyor, yardımcı olmaya çalışıyor, dostluklar kuruyordu. Tüm bunları olması gerektiği için değil, proleteryaaya duyduğu yakın sevgi, sıcaklık ve güven duygusu ile onlarla iç içe geçmişliğinden yapıyordu. “Plehanov gibi ‘proletarya’yı kutsayan, ‘proletarya’ya sonuna dek güvenen ama Vanya, Fedya, Mitya, İvan İvanoviç ya da Pelegoya, Petrovna’ya karşı içinde hiçbir sıcak duygu beslemeyen; onların sağduyusuna güvenmeyen ve onlara zerre kadar değer vermeyen sosyalistlere tahammül edemiyordu. Böylesi sosyalistler için “Proletarya yavaş yavaş şekilsiz, muğlak, değersiz bir şeye dönüşmüştü. Kupkuru bomboş bir formüldü o”. (sf. 35) Lenin için ise tam tersini ifade ediyordu. Hele 6. Parti Kongresi’nde delegelerin yarısından fazlasının proleterlerden, yani, “proleter kalpler ama başbakan kafalar”dan oluşması nasıl da sevindirmişti onu. Şimdi de o çok değer verdiği işçilerden biri, mütevazı, sevecen ve kendilerinden olan Lenin’i, Bolşevik partiyi sahiplenme duygularıyla saklıyordu.

Mavi Defter; Lenin’in yaşamının kısacık, ama onun tüm komünist özelliklerini açığa çıkaran bir kesitini işte böyle anlatıyor. Günümüzün önderlik boşluğunun yakıcılığını hisseden ve Leninist partiyi hedefleyenler için bu mesaj, bugün çok daha yaşamsal ve önemlidir. Çağımızın Leninlerini bağımızdan çıkarmak için Bolşevizmi özümseyenler bunu başaracaklar...

AKP savaş istiyor SAVAŞ PROVAKASYONLARI



Son günlerde giderek artan biçimde, savaş çıkırtkanlığının yoğunlaştığına tanıklık ediyoruz. Suriye uçağının düşürülmesinden Dışişleri Bakanlığı'nda yapılan toplantıdan sızan konuşmalara kadar, birçok biçimde savaş tamamları daha güçlü çalınmaya başlamış durumda.

23 Mart günü bir Suriye uçağının düşürülmesi, Niğde'de ve Ümraniye'de El Kaidecilerle gerçekleştirilen çatışmalarda polislerin ölmesi, El Kaidecilerin Süleyman Şah Türbesi'ne yönelik tehditleri, Suriye'ye girme senaryolarını arttırdı. Suriye ve savaş gündemi zaten bir süredir sıcak tutuluyordu. Üstüne bir de Erdoğan seçim sonrası "balkon konuşması"nda "Suriye ile savaş halindeyiz" deyince, AKP hükümetinin Suriye'ye savaşmaya ne kadar istekli olduğu görüldü.

Savaşacak kitleyi ikna etmek

Bugüne kadar, pekçok savaşın provokasyonla çıkarıldığını biliyoruz. Mesela 1898 yılında yaşanan ve "tarihteki ilk emperyalist savaş" olarak tanımlanan ABD-İspanya savaşı, ABD'nin kendi gemisini batırıp suçu İspanya'nın üzerine atmasıyla başlamıştı. Gemiye batırmanın İspanya olmadığı sonradan ortaya çıktı, ama bu savaşla ABD, İspanya'yı kıttadan çıkarmayı başardı. Bu savaş, ABD'nin Hawaii'den öteye, Filipinler'e kadar uzanmasıyla sonuçlandı. Sadece 10 hafta içinde, İspanya'nın elinden koca bir imparatorluğu çekip almış, 3 binden fazla adayı ele geçirmiş, Pasifik Okyanusu'nda Guam gibi önemli stratejik adaları kazanmış, kazandığı yerleri doğrudan ilhak etmeye girişmişti.

Ve bu savaşın ardından ABD, artık sömürgeleri olan emperyalist bir ülke oldu. Atlantik Okyanusu ile Pasifik Okyanusu kıyılarına, yani değiştirilemez doğal sınırlara dayanmış olan ülkenin sınırlarını, bir taraftan deniz aşırı topraklara, diğer taraftan Güney Amerika'ya doğru genişletmeye başladı. Ayrıca ABD, İspanya'ya karşı

savaşı kazanarak, güç ve etkinliğinin ulaştığı düzeyi rakiplerine göstermiş oldu ve emperyalist saldırganlığı şahlandı.

Tarihteki ilk emperyalist savaştan bugüne, savaş çıkartmak için provokasyonlar hep sürdü. Hatırlanacaktır; ABD Irak işgalini gerçekleştirmeden önce, Irak'taki kimyasal silahlarla ilgili ellerinde belge olduğu açıklamıştı. Ve işgalin gerekçesini de buna dayandırmıştı. İşgalden sonra bu iddalarını yalan olduğu, böyle belgenin bulunmadığı ortaya çıktı. Ama Irak işgaliyle Ortadoğu'daki dengeler değişmişti artık.

Egemen sınıflar bu tür yalanlara, provokasyonlara neden başvurur?

Çünkü savaşa girmek isteyen her devlet, kendi halkının desteğini arkasına almak zorundadır.

Savaşa gidecek ve ölecek olan halkın çocuklarıdır; savaş nedeniyle açlık, yokluk, aşırı çalışma ve her türden ekonomik-siyasi baskıyı yaşayacak olan da halktır. Halkın üstüne bombalar yağacak, savaştıkları ülke ordusunun her türden saldırısıyla başetmek durumunda kalacaktır. Bu nedenle, halkın bütün bunlara gönüllü olması, savaşı kazanmanın başta gelen koşuldur. Halk savaşa gönüllü olarak katılmadığında, yenilgi kaçınılmaz. Birçok durumda, askerler silahlarını kendi hükümetlerine karşı çevirmişler, ya da gelen cenazelerin çokluğu karşısında, ülke içinde savaş karşıtı hareketler, hükümetleri kıpırdamaz hale getirmiştir. ABD'nin Vietnam savaşının dünya genelinde bir savaş karşıtı harekete ve anti-emperyalist bir direnişe dönüşmesi, '68 devrimci rüzgarını estirmesi en çarpıcı örnektir. Lenin'in "ya devrimler savaşları önler, ya savaşlar devrimlere yol açar" sözü de, halkların savaştan ne düzeyde etkilendiğinin en somut ifadesidir.

Savaş gibi bir vahşete kendi rızasıyla katlanmak, mantıklı bir durum değildir; hiçbir halk durduk yere bunu kabullenmez. İşte bu aşamada, devreye provokasyonlar, demagojiler, manipulasyonlar girer. "Milli değerlerimize saldırı", "yanıbaşımızda patlayan ve en yakınlarımızın ölmesine neden olan bir bomba", "komşudaki yangına duyarsız kalmama, söndürmek için yardıma koşma" vb. birçok demagoji, savaşa girmek için öne sürülen en temel gerekçeler arasındadır.

Bugün AKP hükümetinin yaptığı da budur. 1993'te ABD'nin Irak savaşı başladığından bu yana, Türkiye'yi savaşa sokmak için pekçok girişimde bulunmuştur. Bugün ise, Reyhanlı'da patlayan bombadan El Kaidecilerin saldırılarına kadar pekçok argümanı denemektedir. Ancak bugüne kadar bunların hiçbiri işe yaramamış, halkı savaşa ikna edememişlerdir.

Savaşa girmek isteyen her devlet, kendi halkının desteğini arkasına almak zorundadır.

Halk savaşa gönüllü olarak katılmadığında, yenilgi kaçınılmaz.

Birçok durumda, askerler silahlarını kendi hükümetlerine karşı çevirmişler, ya da gelen cenazelerin çokluğu karşısında, ülke içinde savaş karşıtı hareketler, hükümetleri kıpırdamaz hale getirmiştir.

Savaş gibi bir vahşete kendi rızasıyla katlanmak, mantıklı bir durum değildir; hiçbir halk durduk yere bunu kabullenmez. İşte bu aşamada, devreye provokasyonlar, demagojiler, manipulasyonlar girer. Bugün AKP hükümetinin yaptığı da budur.

Savaş gibi bir vahşete kendi rızasıyla katlanmak, mantıklı bir durum değildir; hiçbir halk durduk yere bunu kabullenmez. İşte bu aşamada, devreye provokasyonlar, demagojiler, manipulasyonlar girer. Bugün AKP hükümetinin yaptığı da budur.

Süleyman Şah türbesi üzerinden kopartılan fırtına ve internete son düşen ses kayıtlarının gösterdikleri, bu doğrultuda atılmış yeni bir adım, yeni bir provakasyondur.

10 Mayıs 2013'te Antakya-Reyhanlı'da patlayan, 50'den fazla insanın ölmesine neden olan ve Suriye yönetiminin attığı söylenen bombanın da MİT tarafından organize edildiği, sonradan çıkan bilgiler arasındadır.

Kasetlerdeki provokasyon planları

İnternete düşen ses kayıtlarına göre, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Feridun Sinirlioğlu, MİT Müsteşarı Hakan Fidan ve Genelkurmay 2. Başkanı Orgeneral Yaşar Güler, Dışişleri Bakanlığı'nda, Mart ayı ortalarında yapılan gizli bir toplantıda, **Suriye topraklarına fiilen asker sokmak ve Suriye ile savaşa girişmek için gerekçeler üretmeye çalışıyorlar.**

Bir süredir El Kaideci çeteler tarafından hedef alınan Süleyman Şah Türbesi (El Kaideciler 'türbe' kavramına karşı oldukları için adı 'Süleyman Şah Saygı Karakolu' olarak değiştirildi), etkili bir demagoji malzemesi sunuyordu zaten. Türkiye'nin "sınırları dışındaki tek toprak parçası" olarak tanımlanan ve Osmanlı mirası olan topu topu 10 dönümlük bu küçük alanda, Türkiye askerleri nöbet tutuyor. El Kaideciler, ordunun türbeyi terketmesini, üzerindeki Türk bayrağının indirilmesini istediklerini internet üzerinden duyurmuşlardı. Dışişleri Bakanlığı'ndaki toplantıda da, özellikle bunun üzerinde duruluyor ve bu durumu kullanarak nasıl bir provakasyon yaratılacağı tartışılıyor.

Sinirlioğlu, Suriye'ye tümünden girerek bir savaşa başlamak için gerekçe üretmeyeceklerini, ancak türbe ile ilgili gerekçe bulabileceklerini söylüyor. Bu koşullarda dünyanın da kendi arkalarında olacağını, bu saldırganlığın "savunma" olarak haklı görüleceğini öne sürüyor. El Kaide'ye karşı müdahalenin uluslararası hukukta meşru olduğunu öne sürüyor.

Aslında bu saldırının 2011 ya da

İnternete düşen ses kayıtlarına göre, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu, Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Feridun Sinirlioğlu, MİT Müsteşarı Hakan Fidan ve Genelkurmay 2. Başkanı Orgeneral Yaşar Güler, Dışişleri Bakanlığı'nda, Mart ayı ortalarında yapılan gizli bir toplantıda, Suriye topraklarına fiilen asker sokmak ve Suriye ile savaşa girişmek için gerekçeler üretmeye çalışıyorlar. Aslında bu saldırının 2011 ya da 2012'de de yapılabileceğini, o dönem Suriye yönetiminin çok daha zayıf olduğunu konuşuyor ve o zaman yapılmamış olmasına hayıflanıyorlar.

2012'de de yapılabileceğini, o dönem Suriye yönetiminin çok daha zayıf olduğunu konuşuyor ve o zaman yapılmamış olmasına hayıflanıyorlar.

Bu tartışmada en etkili sözler MİT Müsteşarı Fidan'dan geliyor. **"Öbür tarafa 4 tane adam gönderirim, 8 tane füze attırırım, problem değil" diyor. Bugüne kadar sayısız provokasyon yaptıkları için tecrübeliler. Hatta daha ileri gidiyor, "gerekirse türbeye de biz saldırı düzenleriz" diyebiliyor.** Sonrasında Türkiye'nin içinde de bombalar patlayabileceğini konuşuyorlar; Fidan, bunun da doğal olduğunu, "sınırlarda zaten kontrolün kalmadığını" bu nedenle içeride bombaların patlamasına hazır olmak gerektiğini söylüyor.

Son derece büyük bir pervasızlıkla konuşuyorlar. Bir taraftan "milli değerler"den, türbede nöbet tutan "mehmetçiği korumak"tan söz ediyorlar; diğer taraftan kendi topraklarını bombalamayı ya da o "mehmetçiğe" saldırıyı, savaşı başlatma yöntemlerinden birisi olarak planlayabiliyorlar.

Suriye uçağı neden düşürüldü

23 Mart günü, bir Suriye jeti, "sınır ihlali yaptığı" gerekçesiyle ve "angajman kuralları" gereğince Türkiye tarafından düşürüldü. Ancak AKP hükümetinin öne sürdüğü bu gerekçeler, kimse tarafından kabul görmedi; asıl meselenin Suriye'nin IŞİD'e (Irak-Şam İslam Devleti) saldırısını durdurmak, ona "hava desteği" vermek olduğu son derece belirgindi.

Türkiye'nin güneyinde Suriye'ye olan uzun sınırı boyunca, artık hiçbir nokta Suriye'ye ait değil. Sınır kapıları da Suriye'nin kontrolünden çıkmış durumda. Bu sınırın bir kısmı Rojava'nın elinde, diğerleri ise, El Kaide'nin çeşitli kolları, özellikle de IŞİD tarafından kontrol ediliyor.

Son olarak, Antakya'nın güneyindeki Keseb kasabası ve sınır kapısı IŞİD'in eline geçti. Bir Ermeni kasabası olan Keseb'deki cihatçıları havadan bombalamak üzere harekete geçen Suriye uçağı, Türkiye sınırını "1.5 kilometre" ihlal ettiği gerekçe-

siyle Türk F-16'ları tarafından düşürüldü.

Oysa bir jet uçağı için 1.5 km'nin çok uzun bir mesafe olmadığı, jetlerin manevra kabiliyetinin daha geniş bir alanda sözkonusu olabildiği biliniyor. Üstelik haritada Keseb kasabasının Türkiye'nin içine doğru giren küçük bir toprak parçası olduğu da rahatlıkla görülebiliyor.

Sonuçta, Türk devletinin asıl amacının, Suriye'nin IŞİD'e darbe vurmasını engellemek, IŞİD'i korumak olduğu açıkça ortada. Zaten bu nedenle, Suriye, Türkiye'nin bu tutumunu Birleşmiş Milletler'e taşıdı.

Son dönemde, Suriye'de dengeler Esad'ın lehine dönmüş durumda. Türkiye'nin ABD'den aldığı destekle, adeta zorla kurdurduğu ÖSO (Özgür Suriye Ordusu) güç kaybetti ve dağıldı. Hatta bir kısmının savaşı bırakarak Esad'ın ordusuna katılması sözkonusu. Keza El Kaideci çeteler de üstüste önemli darbeler yedi. Esad özellikle son haftalarla önemli zaferler kazanıyor, hakimiyetini giderek güçlendiriyor. Bazı bölgeler cihatçılardan temizlendi, yüzlercesi Lübnan'a kaçtı.

İşte bu koşullarda Türkiye'nin radikal islamcı çetelere verdiği destek daha bir önem kazanıyor. Cihatçılar Keseb'i işgal ederken Türkiye ateş desteği sağladı, arkasından Suriye'nin uçağını düşürdü. Üstelik düşen uçağın kurtulan pilotu, sınır ihlali yapmadığını, Türkiye'nin ateş açtığı sırada, uçağın Suriye toprakları üzerinde olduğunu söylüyor.

Türkiye "terör destekçisi"

Suriye, savaş başladığından bu yana, Türkiye'nin El Kaideci çetelere verdiği desteği sıkça gündeme getirdi. Ortaya çıkan bütün bilgiler, Suriye'nin haklı olduğunu, Türkiye'nin oradaki savaşta doğrudan etkili olduğunu kanıtlıyor.

Son olarak Suriye uçağının vurulması bu yanıla önemliydi. Keza, Dışişleri Bakanlığı'nda yapılan provokasyon toplantısının kayıtları, Suriye tarafından İngilizce'ye çevrilererek Birleşmiş Milletler toplantısında dağıtıldı, BM'de bu konu üzerine konuşmalar yapıldı, dünya basınında

önemli bir gündem maddesi olarak yer aldı.

Suriye’de savaşın başladığı ilk günden itibaren Türkiye’nin cihatçılarla olan ilişkisine dair sayısız veri döküldü ortaya. ÖSO kendi internet sitesinde, adres olarak Antakya’yı gösterdi; Antalya’da, Antep’te lüks otellerde toplantılar yapıldı; Antakya’daki Suriyeli mülteci kamplarının askeri üs olarak kullanıldığı ortaya çıktı; Avrupa basınında, ambulanslarla Suriye’ye silah götürülüp yaralı cihatçıların getirildiğine dair haberler çıktı; Bolu’da cihatçıların kamplarının olduğu duyuldu; Pakistan basını, Afganistan Talibanı’nın Ankara’da büro açtığını duyurdu; Avrupa vatandaşı El Kaidecilerin Türkiye’nin açık sınırlarından rahatça Suriye’ye geçebilmesi nedeniyle Avrupa birçok kez Türkiye’yi uyardı, vb.

El Kaide’nin finansörlerinden Yasin El Kadı’nın AKP ve Erdoğan ile gizli ve kirli bir ilişki içinde olduğunun ortaya çıkması da, verilen desteği gösteren çarpıcı bir diğer örnek.

Son haber Nijerya konusunda geldi. Yine geçtiğimiz günlerde ortaya dökülen tapelerde, **THY uçağının Nijerya’daki El Kaidecilere silah taşıdığı** konuşuluyordu. Nijerya’daki “Boko Haram” adlı cihatçı örgüt, okullara, siviller ve çocuklara dönük vahşi saldırılarıyla tanınan, yüzlerce Nijeryalı’nın ölümünden sorumlu olan, en kanlı radikal islamcı örgütlerden birisi. İşte bu örgüte, Türkiye’nin yasadışı yollarla silah taşıdığı, onları desteklediği ortaya çıkıyor.

MİT Müsteşarı’nın son tapelerde söylediği, “Suriye’ye 2 bin tır silah ve mühimmat gönderdik” sözü, verilen desteğin devasa boyutlarını ortaya koyuyor. “AKP-Cemaat savaşları” hız kazandığında, Adana ve başka bölgelerde tırlar durdurulmuş; “insani yardım tırı” kamufajı altında ve MİT eskortuyla ilerleyen bu tırların Suriye’deki cihatçılara silah taşıdığı ortaya çıkmıştı. Ama “2 bin tır” itirafı, Suriye’deki savaşta Türkiye desteği olmasaydı, işlerin bu kadar boyutlu hale gelemeyeceğini açık biçimde ortaya koydu.

Dökülen bütün bilgiler,

Dökülen bütün bilgiler, Türkiye’nin, ABD’nin çizdiği sınırları da aşarak, El Kaidecilere çok büyük bir destek verdiğini gösteriyor; bu tablo ABD ve AB emperyalistlerini de rahatsız ediyor. Çünkü Türkiye’nin savaş kışkırtıcılığının ve desteğinin boyutu, ABD tarafından hesaplanamayan farklı sonuçlara neden oldu. El Kaideciler, istenen-belirlenenden daha fazla güçlendiği için, bugün artık ABD “Esad mutlaka devrilmeli”den, “Esad’lı çözüm”e gerilemek zorunda kaldı. Çünkü artık ABD, Suriye’nin bölünmesinin ve El Kaideci çetelerin kendi devletçiklerini kurmasının çok daha büyük bir tehdit olduğunu görüyor.

Türkiye’nin, ABD’nin çizdiği sınırları da aşarak, El Kaidecilere çok büyük bir destek verdiğini gösteriyor; bu tablo ABD ve AB emperyalistlerini de rahatsız ediyor. Çünkü Türkiye’nin savaş kışkırtıcılığının ve desteğinin boyutu, ABD tarafından hesaplanamayan farklı sonuçlara neden oldu. El Kaideciler, istenen-belirlenenden daha fazla güçlendiği için, bugün artık ABD “Esad mutlaka devrilmeli”den, “Esad’lı çözüm”e gerilemek zorunda kaldı. Çünkü artık ABD, Suriye’nin bölünmesinin ve El Kaideci çetelerin kendi devletçiklerini kurmasının çok daha büyük bir tehdit olduğunu görüyor.

AKP hükümeti ve Erdoğan’ın savaş politikaları teşhir oldukça, emperyalist ülkeler de uyarılarını artırıyorlar. Bunun bir yöntemi, artık Batı basınında, genel olarak Erdoğan’ın hatalarına (sosyal medyaya dönük yasaklar vb) savaş konusundaki tutumuna ilişkin haberlerde bir artış yaşanıyor. Ayrıca doğrudan uyarı anlamına gelen gelişmeler de oluyor.

Washington merkezli FDD’nin (Demokrasileri Koruma Vakfı) 21 Şubat günü yayınladığı raporda, Türkiye’nin “terörün finansörü” olarak geçmesi, ciddi bir uyarı olarak ele alınıyor. Raporda Türkiye’nin 2013’ün altı ayında Suriyeli cihatçılara 47 ton silah yolladığı; El Kaide’nin finansör Yasin El Kadı ile gizli ilişkiler kurulduğu; yaptırım uygulanan İran’la, yaptırımları delen ticari ilişkiler kurduğu vb. belirtiliyor. Yani artık ABD emperyalizmi de, Türkiye’nin bu desteğinden rahatsızlığını resmileştirmeye başladı.

Bu konuda bir darbe de Suudi Arabistan’dan geldi. **Suudi yönetimi, önce Katar ile olan ilişkisini “Suriye’deki muhaliflere silah desteği sağladığı” gerekçesiyle sınırlandırmış, Bahreyn ve Birleşik Arap Emirlikleri ile birlikte, Katar’daki büyükelçiliklerini geri çekmişlerdi.** Ardından, **İHA (İnsansız Hava Aracı) satışına ilişkin olarak Türkiye Milli Savunma Bakanı’nın randevu talebini aynı gerekçeyle geri çevirdi.** Suudi Arabistan’ın kendisi de bugüne

kadar Suriyeli muhaliflere silah ve lojistik desteği sağlayan bir ülkeydi. Ancak daha önce de belirttiğimiz gibi, radikal islamcılarının bu kadar yükselişi, tıpkı batı emperyalistleri gibi, Suudi Arabistan’ın da onaylamadığı bir durum. Çünkü Suudiler de, radikal islamcılarının bu kadar güçlenmesini, gelecekte kendileri için bir tehdit olarak görüyor. Ve tıpkı Mısır’da Müslüman Kardeşler’in yükselişinde olduğu gibi, bu gücün etkisizleştirilmesi için uğraşıyor.

Radikal islamcılara verilen bu büyük destek, sadece batılı emperyalistlerin değil, Suriye’nin destekçisi olan Rus emperyalizminin de açık tepkisine neden oluyor. Suriye yönetimini zora sokan her adım, Rusya tarafından da dikkatle izleniyor.

Suriye yönetimi ise, uluslararası kamuoyunda Türkiye’yi teşhir etmek, gayrimeşru tutumunu kanıtlamak için daha fazla harekete geçmiş durumda. Ortaya çıkan bilgilerin “savaş ilanı” olduğunu söylüyor, Türkiye’nin “düşmanlık” yaptığını anlatıyor, Cenevre görüşmeleri, BM toplantıları gibi bütün ortamlarda bu konuyu mutlaka gündeme getiriyor.

Türkiye’nin El Kaidecilere verdiği destek haberlerinin tek başına bir tanesi bile, başta Erdoğan olmak üzere tüm sorumluların, “savaş suçlusu” olarak Uluslararası Ceza Mahkemesi’nde yargılanmasına yetecek düzeyde suç unsuru taşıyor. Bu durum artık uluslararası kurumlar tarafından da tespit ediliyor.

Savaşı halk durdurur

Türkiye’nin 2012 yılından itibaren savaşa girme hazırlıkları yaptığını zaten görebiliyorduk, birçok kere de yazılı hale getirmiştik. Yayımlanan tapelerdeki konuşmalar, bunu doğrulamış oldu. Orada konuşulmayan şey ise, savaşa neden giremedikleri.

2012 yılının bahar aylarından itibaren, Antakya içten içe kaynamaya, El Kaidecilere ve devletin savaş politikalarına karşı tepkilerini ifade etmeye başlamıştı. 2012 yazı sonundan itibaren ise, artık Antakya’da eylemli tepkiler sözkonusuydu ve ülkenin dört bir yanında savaş karşıtlığı yükseliyordu.

Devletin savaş politikalarına en önemli darbe, Haziran Direnişi'nde vuruldu. Ülke genelinde AKP karşıtlığı, savaş karşıtlığı ile birleşti. İstanbul'dan sonraki en güçlü direnişin Antakya'da olması, üç şehit birden verilmesi, Antakya'nın tarihsel-yapısal özelliklerini aşan düzeyde görkemli bir direnişin ve çatışmaların yaşanması, doğrudan savaş karşıtlığı ile bağlantılıydı. Antakya halkı başta olmak üzere, ülke genelinde işçi-emekçi kitleler, Türkiye'nin bugüne kadar savaşa girmesini engelledi.

Ancak savaş bitmiş, sorun çözülmüş değil. Hala bu toplantıların yapıyor oluşu zaten bunun göstergesi. AKP hükümeti bir taraftan gündemi kaydırmak, farklı tartışmalar yaratmak, işçi-emekçi kitleler üzerindeki baskı ve terörünü artırmak için yeni provokasyonlar deneyecektir; Suriye'nin bugüne kadar olduğu gibi sabırlı davranacağını, bu provokasyonları yanıtsız bırakacağını garantiye yokuştur.

Diğer taraftan, Suriye'de Esad'ın haki-miyetini kurması ve radikal islamcı çetelere vurduğu darbelerle onları etkisizleştir-mesi, sorunun, Suriye'nin komşusu ülke-lere yayılmasına neden olacaktır.

Suriye'den kaçan cihatçılar, çevre ülkelere sığınacak, buralarda faaliyet ve eylemlerini sürdürecektir. IŞİD'in, Irak'ın en önemli kent-leri arasında olan Ramadi ve Felluce'de bağımsız devlet ilan ettiğini, Irak ordusunun ağır savaşımı sonucunda burada hakimiyeti yeniden ele geçirdiğini, ancak oradaki IŞİD kamplarının yokolmadığını, varlığını sürdür-ürüğünü unutmamalıyız. Keza, Lübnan'da Hizbullah'a karşı gerçekleştirilen saldırılarda, Suriye'den kaçan cihatçıların doğrudan payı vardır.

Benzer bir tehlike Türkiye için de geçerli-dir. Cihatçılar, Türkiye'nin içindeki kamplarını, güç ve etkinliklerini artırmaya çalışacak, saldırılarını Türkiye'deki halka yöneltecekler-dir. Geçtiğimiz günlerde Niğde'de, hemen arkasından İstanbul-Ümraniye'de yaşanan çatışmalar bunun göstergesidir.

Tüm bunlara karşı yapılacak tek şey, devletin savaş politikalarına mutlak biçimde karşı çıkmak, savaş karşıtı hare-ke-ti hep canlı tutmak ve kitlelerin savaş konusunda rehavete kapılmasını engelle-mektir. Savaşı durduracak olan tek şey, kitlelerin eylemli tepkisidir. Bu eylemli tepki, bugüne kadar genel olarak kendiliğin-den bir tepki biçiminde kendini gösterdi; dev-rimci önderliğe sahip örgütlü bir savaş karşı-lığı, mutlak başarının tek koşuludur.

YEDİVEREN YAYINLARI



KÖKLERİMİZ TOPRAKTA TARİHTEN GELİYORUZ Şehitler Albümü

Derleyen: Devrim Zafer
Herbin mücadelenin farklı bir cephe-sinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları.



YOL AYRIMI

Derleyen: Osman Fatih
Komünist bir örgütün tarihinde yaşı-nan tasfiyecilik ve buna karşı ideolo-jik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleşt-irilen çıkışın siyasal belgesi. Tasfiyeciliğin çözümünü.



İLK KURŞUN

Derleyen: A. İsmail
12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yıldız'ın biyografisi. Ölümsüz proletarya kahramanının öğretici yaşamı.



İNANCIN SINANDIĞI ZOR MEKANLARI; HÜCRELER

Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül yıllarında faşist yapımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.



DUVARLARINIZIN HÜKMÜ YOK

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş
19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri. Tutsakların direniş günceleri.



SAVAŞ ve DEVİMCİ DURUŞ

Derleyen: Sezai Ekinci
11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri.



TİKB(B) I. KONGRE BELGELERİ

Derleyen: İsmail Cüneyt
TİKB(B)'nin yeni emperyalist payla-şım savaşının öngününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hatfını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluş-turarak yeni döneme hazırlandığı I. Kongre'sinin belgeleri.



STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER

Derleyen: Alman Komünist Partisi
Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük karaçalmalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.



Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç 3 KASIM SEÇİMLERİ

Derleyen: Azmi Akan
Türkiye'de savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "Taktik", "Devlet" ve "Demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.



İŞKENCEDE DİRENME SAVAŞI

Derleyen: Remzi Basalak
Adressiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkencede direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direnişi yükseltmenin gereklerini ve peşit komünistlerin direnişini.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ve Görevler

Derleyen: Hamit Tekin
İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yat-tığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareke-ti-nin tikanma noktalarını ve açma yönünü ortaya koyuyor.

PİŞMANLIK YASALARI ve İTİRAFCILIĞA KARŞI MÜCADELE

Derleyen: Osman Akgün
"Topluma kazandırma" adı altında kar-gımıza çıkarılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşıp, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni emperyalist SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ

Derleyen: Selma Aybal
Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa bağlamaya iten ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta derinleşen ABD baskılığı.

KUTUP YILDIZI

Derleyen: İsmail Gökhan Edge
Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve KÜRT SORUNU

Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar
Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşulla-rında Kürt hareketinin avımı.

TİKB(B) 4. KONGRE BELGELERİ

Derleyen: Ataman İnce
TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaş karşıt konumunu değerlendirdiği 4. Kongre'si.

İNANCIN SINANDIĞI ZOR MEKANLARI; HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI

Derleyen: Nevin Berktaş
"Hücreler" kitabının ve yazarının ceza almasının ardından, kitabın dava süreci ve yürütülen kampanya ile birlikte yayınlanan son hali.

Bir Yenilgi Hantalığı TASFIYECİLİK

Derleyen: Osman Yaşar Yıldız
12 Eylül'den bu yana süregelen ve devrimci harekette büyük tahribatlar yaratan tasfiyeciliğe karşı bir mücadele kitabıdır.

Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL

Derleyen: Nevin Berktaş
12 Eylül sadece bir yenilgi değil, aynı zamanda bir direniş destanıdır da. Kitap, 12 Eylül'de direnmenin gözünden anlatılmaktadır.

Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER

Derleyen: Metin Aydın
ABD ile Çin arasındaki dünya hege-monyasını ele geçirme savaşı, bunun Türkiye'ye yansımaları; 2008'de başlayan ekonomik kriz, savaşı kaçınılmaz hale getirmesi.

PROLETER KÜLTÜR PROLETER YAŞAM

Derleyen: Hacı Köse
"Yeni insan"ı yaratmak, insaniyet ordemleri öne çıkarmak için, kapitalist ideolojik bombardimana karşı sosyalizmin savunusu.



**Katillerden, hırsızlardan hesap sormak
Taleplerimizi haykırmak için**

1 MAYIS'TA ALANLARA!

Krizin faturasını burjuvazi ödesin!

Taşeron çalışma kaldırılsın!

Insanca yaşayacak asgari ücret!

İşçi cinayetlerine son!

HES'lere geçit yok!

Rantsal yıkıma hayır!

Katiller bulunsun, hesap sorulsun!

Kürt halkına ırkçı saldırılara son!

Parasız eğitim, parasız sağlık!

Zindanlar yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

Savaş politikalarına alet olmayacağız!

Kahrolsun emperyalist savaş!